

Beklenen şarkı...

Bülent Şirin 07.12.2009

TRABZONSPOR-ANKARAGÜCÜ

Trabzonspor'da 4. Şenol Güneş devrinin ilk maçı, kendi getirdiği heyecanın yanı sıra zirvedekilerin patinajı sonucu daha da önemli hale gelmiş, yeni sultanın gelişiyile genel af da ilan edilince her şey süt liman olmuştu.

Maç başladığında Trabzonspor'un oyununda olumlu bir değişiklik göremedik. Hatta ilk pozisyon 8'de Ankaragücü'nden geldi. Tribünlerde de olağanüstü bir hava yoktu doğrusu. 13'te Umut'un baştan sona kendi ürünü olan golle Trabzonspor öne geçti. Golün ardından konuk takımın cılız atakları görülse de sonuca ulaşmaktan uzak kaldılar. Bordo-mavili takım da 2. gol için çok fazla istekli olmayınca, pozisyon izlemek için 38'e kadar beklemek zorunda kaldık. Gabriç soldan gelen ortayı düzeltip kaleciye nişanladı. Hemen ardından Umut, Ankaragücü defansının hatasını değerlendireyim derken yine çarşafa dolaştı. İlk yarının son bölümüne Trabzonspor rakip yarı alanda daha fazla görünmeye başladı; ama takımın gol yollarındaki yetersizliğine Şenol Güneş'in asasının bile yapabileceği bir şey yoktu.

2. yarıya Trabzonspor daha derli toplu ve gayretli başladı. 54'te Alanzinho'nun soldan getirdiği topa Selçuk'un sert vuruşunu Senecky çıkardı. 60'ta Umut organize bir atak sonrası önünde bulduğu topu yine becerip ağlara gönderemeyince Trabzonspor maçı koparabileceği golden oldu. Fakat geliyorum diyen gol 63'te Gabriç'in enfes vuruşuyla teşrif etti ve Trabzonspor rahatladı. 68'de Baki Mercimek topu altı pastan havaya dikince, Ankaragücü'nün gol atmaya niyeti olmadığı anlaşılmış oldu. Kalan bölümde Trabzonspor zaman zaman etkili ataklar geliştirmesine rağmen pozisyonları hovardaca harcadı, ancak 87'de rakip defansı ileride yakalayınca bir kontratakla Colman'ın ayağından skoru 3-0 yaptı.

Trabzonspor ilk yarıdaki tutuk oyundan sonra 2. yarıda Ankaragücü'nün etkisizliğinin de yardımıyla açıldı ve farklı skora ulaştı. Güneş'in eski devirleri hep kötü ve dağınık futbolla başlar, takım sonraki haftalarda yerine oturur ve takım çıkışa geçerdi. Bu sefer nasıl olacak, onu ilerleyen günlerde göreceğiz.

Kaynak: taraf.com.tr, web.archive.org (arşiv bağlantısı)

Godot geldi(mi)

Bülent Şirin 10.12.2009

Dördüncü Şenol Devri; sisli, puslu, bunaltıcı başlayan öncekilerin aksine bu sefer günlük güneşlik bir havada başladı. Şüphesiz, bunda gole, puan almaya niyeti olmayan Ankaragücü'nün de payını inkâr etmemek gerekiyor. Trabzonspor'un pazar günü vasat oyunu karşısında dişli bir takım olsaydı işler farklı olabilir, gazete köşelerini süsleyen "Güneş"li yazılar kim bilir nasıl yazılırdı. Bunun da Şenol Güneş'in makûs talihinin dönüşü

olmasını umut ve temenni edelim.

Geçen yazımızda Trabzonspor'da hiçbir zaman, hiçbir konuda yüzde 100 ittifak sağlanamayacağını, yüzde 80'in bile nadir görüldüğünü vurgulamıştık. Şenol Güneş'in görkemli imza töreninden beri tatlı tatlı bahar rüzgârları esiyor; ancak Sadri Şener'in eski teknik adam Hugo Broos için söylediği "aramız gayet iyi, ilk mağlubiyete kadar" ironisinin Şenol Güneş için geçerli olmayacağını hiçbir garantisi yoktur. Kadro dışı bırakılanların affını müteakiben Song'un kaptanlığa getirilişi, homurtuları çok erken başlattı. Ayrıca 3. dönemde bazı yanlış transferlerin Şenol Hoca inisiyatifıyla gerçekleşmiş olduğu inancı da çekince olarak dile getiriliyor.

Şimdi sormak lazımdır: Acaba başta Alex Ferguson olmak üzere çok başarılı bulunan teknik adamlar böyle hatalar yapmamışlar mıdır? Halen yapmamakta mıdır? Şenol Güneş o zaman görevden ayrılacağına son dört yılı takımın başında geçirseydi, acaba takım daha mı başarısız olurdu? Yapıldığı iddia edilen o hataların gelecek günlerde telafisi mümkün değil miydi? Değilse bunun bütün günah ve vebali Şenol Hoca'nın mıydı?

Aslında Şenol Güneş'e mesafeli duranların esas materyali, kendisinin final sınıfına konabilecek maçları sürekli kaybediyor olduğu inancıdır. Yoksa iki yanlış transfer, bir maçta yanlış oyuncu değişikliği yüzünden bir teknik adamın üzerine kırmızı çizgi çekmek için suyu kirleten deli olmak lazımdır. (Yöresel bir tabirdir, biraz farklı söylenir ama anlayan anlamıştır.)

Geçen yıl Güney Kore'de görev yaparken kendisiyle yapılan bir röportajda, "Yine şampiyon olmadınız, finalde kaybettiniz" mealindeki bir soruya "Orada şampiyonluk diye bir şey yok. İlk altıya girince başarılı sayılıyorsunuz" şeklinde bir cevap vermişti. Kimsenin dikkat etmediği bu ayrım, bence bizim toplumun önemli bir rahatsızlığını açığa çıkarmaktadır. Sahi, neden başarılı sayılmak (ve tabii mutlu olmak) için mutlaka şampiyon olmak gerekiyor? Sezon başında Almanya'dan "Borussia Dortmund kulübü, kombine satışlarını aşırı ilgiden dolayı 50 bin'den sonra durdurdu" diye bir haber geldi. O taraftarlar şampiyon olamayacaklarını bilmiyorlar mı? E o zaman enayi mi bu insanlar? Ne diye kendilerini şampiyon yapamayacak (!) bir yönetime destek oluyorlar?

Şampiyonluk elbette en önemli hedeflerden biridir, ancak tek hedef değildir. Trabzonspor'un şampiyonluk için sadece iç şartları düzeltmesi de yetmemekte, dış şartların da "elverişli" olması gerekmektedir. O dış şartları legalite sınırlarını aşmadan düzeltebiliyorsa ne âlâ, yoksa Trabzonspor yurt içinde elinden geleni yaparak Avrupa'ya açılmalı, oralarda başarı aramalıdır.

Dünya tarihine altın harflerle yazılmış büyük liderlerin hayat hikâyelerine bakıldığı zaman, akıl almaz başarısızlıklar, büyük talihsizlikler görürsünüz. Abraham Lincoln'den Benjamin Disraeli'ye varıncaya kadar. Fakat o hikâyeler aynı zamanda en büyük başarı hikâyeleridir de. Şenol Güneş'in de futbolculuk döneminden beri başına gelmeyen kalmadı. O da inanılmaz talihsizlikler yaşadı. Büyük başarıları imza atmasına rağmen bir türlü gerektiği kadar hüsnü kabul görmedi. Fakat bugün Türk futbol kamuoyunun Trabzonspor dışında kalan kesimlerinde bile belirgin bir Şenol Güneş heyecanı gözlemliyoruz. Kendisine gerekli ve yeterli zaman vermeli, saha içi ve saha dışı tasarruflarını tenkit etmek yerine bir süre futbolu unutmamız. Herhalde en zor kısmı da burası olacak, yani çok iyi bildiğimiz bir şeyi bilmiyormuş gibi yapmak!

Dinlene dinlene Trabzon

Bülent Şirin 14.12.2009

DENİZLİSPOR-TRABZONSPOR

Trabzonspor, bu sezon henüz sahada kazanamamış olan Denizlispor karşısına Ankaragücü maçının ilk 11'iyle çıktı. İlk dakikalarda organize ataklarla rakip kaleye rahatlıkla giden bordo-mavili ekip ilk net pozisyonuna girebilmek için 15 dakika beklemek zorunda kaldı ve Umut yine zor olanı yaptı. Fakat oyunun seyri bize Trabzonspor'un golü bulmakta zorlanmayacağı intibainı veriyordu.

24'te ilginç bir gol izledik. Alanzinho'nun orta alanda kaparak kaleye gönderdiği topu Denizlispor defansı becerip çıkaramayınca Gabriç zorlanmadan skoru 1-0 yaptı. Sonraki dakikalarda Denizli ekibi rakip kalede daha fazla görünmeye başladı ve 33'te Ahmet'in vuruşunu kaleci Onur kornere çeldi. Hemen ardından yine bir Umut klasiği izledik. Kaleciyle karşı karşıya kaldığı pozisyonda topu dışarı atarken yaptığı vuruş, kendisinin bu takımın oyuncusu olmadığını gözler önüne seriyordu.

2. yarı bir değişiklikle başladı ve Gabriç'in yerine Ceyhun girdi. 60'a kadar Trabzonspor dinlendi, Denizlispor ise beraberliği sağlamaya çalışıyormuş gibi yaptı. Sanki küme düşmeleri kesinleşmiş de formalite maçı oynuyormuş gibi bir halleri vardı. 15 dakikalık zaman diliminde sadece yürüye yürüye rakip ceza alanına giren misafir takımın bulduğu pozisyonda Serkan topu auta gönderdi.

Şenol Güneş 67'de Serkan'ın yerine Gökhan'ı alarak çift forvete döndü. Değişiklik derhal etkisini gösterdi, oyun yeniden Denizlispor'un yarı sahasında oynanmaya başladı. Fakat 77'ye kadar pozisyon da göremedik, gol de. O dakikada Umut kombine bir atak sonucu auta giden topa son darbeyi yapan kişi oldu. Ondan sonra Trabzonspor isteksiz Denizlispor'a ayak uydurdu. Denizlispor kulüp içi sorunlardan kaynaklandığını düşündüğümüz sancılı sürece teslim olmasaydı, Trabzonspor zor anlar yaşayabilirdi.

Tıpkı geçen hafta olduğu gibi bu hafta da karşısında formsuz ve isteksiz bir takım bulan ve galip gelen Trabzonspor Şenol Güneş ile bir ivme yakaladı ve bu sezon ilk kez arka arkaya 3 galibiyet aldı. Özellikle Alanzinho'nun kazanılmış olması çok önemli. Yalnız forvet problemi çok kötü sırtıyor. Umut'un kaçırdığı goller bırakın Trabzonspor forvetini, Süper Lig'de oynayan sıradan bir santrfor bile kaçırса görev yaptığı takımda nasıl forma bulduğu tartışma konusu olur. Sonradan giren Gökhan belki yetenek ve beceri açısından daha şanslı, fakat halı saha maçına hatır için gelip ter atan amatör küme ağabeyleri gibi oynuyor ve sonuçta Umut'tan daha faydalı olmuyor. Artık Fatih Tekke mi olur, başka biri mi bilmiyoruz ama bu probleme derhal bir çözüm üretilmeli, yoksa futbol böyle durumlarda hayatın kendisinden bile daha acımasız olur.

Golcü farkı

Bülent Şirin 21.12.2009

TRABZONSPOR- FENERBAHÇE

Maç son derece hızlı başladı. İlk tehlikeli pozisyon 5'te Güiza'nın uzaktan vuruşuyla geldi, direktten dönen topta Alex ofsayta takıldı. Hemen akabinde Alanzinho'nun düştüğü ofsayt (!) kötü gelişmelerin habercisi gibiydi. 8'de yine defansın arkasına atılan bir topu yine Güiza değerlendiremedi. Genel anlamda ilk 15 dakikada Fenerbahçe'nin daha rahat top yaptığını gördük. Fenerbahçe, rakibin fazla boş alan bırakmasının da etkisiyle rahat ve fazla pas yapıyor, Trabzonspor ise ceza alanına uzun topla pozisyon bulmaya çalışıyordu. Fakat dikkatli Fenerbahçe defansı ilk yarı boyunca geçit vermedi. 32'de Alex'in pasında Güiza kale sahası içinden topu Boztepe'ye gönderdi. Kalan dakikalarda Trabzonspor rakip yarı alanda daha fazla basmaya başladı ama bir türlü derli toplu bir oyun sergileyemiyordu. İlk yarı gol sesi çıkmadı.

2. yarı başlar başlamaz Colman Güiza'ya nazire yaparcasına kaleciyle burun buruna pozisyonda topu havaya dikti. Trabzonspor dağınık ve savruk haliyle oyunu Fenerbahçe sahasına yıkmaya çalışırken, inanılmaz goller kaçıran Güiza 56'da bu sefer affetmedi ve bir kontratakta takımını öne geçirdi. Şenol Güneş golden sonra Colman'ın yerine Ceyhun'u, Ömer Aysan'ın yerine Gökhan'ı aldı ama Gökhan'ın nasıl oynadığını geçen hafta yazmıştık. Sonraki dakikalarda Trabzonspor'un şuursuz baskısı başladı ve Umut'un kafa vuruşu 66'da çataldan dışarı gitti. 68'de aynı isim yine kendine yakışan bir vuruşla topu auta iteledi. 75'te ilk kez organize bir atağını izledik Trabzonspor'un. Onda da Alanzinho'nun vuruşu direği sıyrıp dışarı gitti. Anlaşılan rakip ağır bir defans hatası yapmadıktan sonra Trabzonspor gol bulamayacaktı. Kaldı ki forvetin haline bakınca ondan da emin olamıyordunuz.

Sonuçta daha derli toplu oynayan, daha kaliteli forvete sahip olan takım kazandı. Trabzonspor'un ise Umut-Gökhan çilesi devam ediyor. Bütün kötü oyuna rağmen, gol vuruşlarında daha becerikli futbolcular olsa skor farklı olabilirdi. Kimbilir, o zaman belki oyun da daha derli toplu olurdu.

Kaynak: taraf.com.tr, web.archive.org (arşiv bağlantısı)

İki farklı Trabzon

Bülent Şirin 15.01.2010

ANKARAGÜCÜ-TRABZONSPOR

Kapıkule'yi öteye geçmenin en kestirme yolu olan kupa mücadelesinde kupa tarihinin iki başarılı takımı karşı karşıya geldi. Ancak yağmurla kayganlaşan zeminin de etkisiyle ilk yarım saatte futbol namına bir şey göremedik. Ankaragücü rövanşı olmayan maçta Trabzonspor gibi bir rakibi evinde yakalamışken bastırıp üç puanı almaya çalışıyor, Trabzonspor ise ne yaptığını bilmiyordu. Neticede ortada gol de futbol da yoktu.

Derken 40'ta Umut öyle bir pozisyon harcadı ki, asgari futbol yeteneğinden bile şüphe ettik. Denizli Belediyespor maçında aşırı golü atan da bu oyuncuydu ama takımlar arasında o kadar fark olunca turnusol kağıdı bile işe yaramıyordu. Yine de ilk yarının sonlarında Trabzonspor'da bir parça hareketlenme gördük. Fakat devrenin ömrü vefa etmedi.

Trabzonspor 2. Yarıya mutlaka galip gelmesi gerektiğini hatırlayarak daha etkili başladı ve arka arkaya birkaç kez rakip kaleyi yokladı. Fazla gecikmeden de usta işi bir atağın sonunda 53'te Umut'la golü buldu. Evet, gerçekten tuhaf oyundu şu futbol...

Golden sonra ev sahibi yüklenecek, Trabzonspor da ilk goldekine benzer pozisyonlarla ikinciye bulup rahatlamaya çalışacaktı. Öyle de oldu. Kopya bir atakla Alanzinho bu sefer kendi vurdu ve enfes bir gole imza attı.

Denizli Belediyespor maçında Trabzonspor için fazla umutlu konuşamamıştık. Bu maçın da ilk yarısı hayli tatsız tuzsuzdu ama ikinci yarı takım toparlandı ve rakibini mağlup ederek gelecek maçlar için taraftarına umut verdi. Yeni transfer Kolombiyalı da gol sıkıntısına çare olursa her şeye rağmen ligi ummadıkları kadar iyi bir yerde bile bitirebilirler. Nasıl ki ilk yarı lige bu sene çıkmış 3 takıma da yenileceklerine galip gelselerdi şimdi çok daha iyi bir konumda olacaktı, aynen öyle.

Ankaragücü mü? Gerçekten iyi bir taraftarları var. Can-ı gönülden tebrik ediyorum.

Kaynak: taraf.com.tr, web.archive.org (arşiv bağlantısı)

Baydemir ziyaretinin düşündürdükleri...

Bülent Şirin 05.02.2010

Trabzonspor'un Diyarbakırspor ile geçen cumartesi günü yaptığı maçtan önce Diyarbakır'da güzel görüntüler yaşandı. Trabzonspor kafesi Diyarbakırlılar tarafından son derece güzel karşılandı, en iyi şekilde de ağırlandı. Öbür türlü olmasını bekleyenler yanıldılar, hâttâ belki de hayal kırıklığına uğradılar. "**Öbür türlü**"den kastımızı herkes biliyor, açıklamaya gerek yok. Bu güzellikler içinde Trabzonspor başkanı Sadri Şener'in Diyarbakır Belediye Başkanı Osman Baydemir'i ziyaret etmesi birbirinden hayli farklı tepki ve yorumlara yol açtı. Kimi takdir ederken kimi fena halde yadırgadı, bu ziyareti doğru bulmadı.

Sadri Şener'in bu ziyareti belli bir hesap kitap dahilinde yaptığını sanmıyoruz, kendisi tanıyabildiğimiz kadarıyla spontane bir kişiliğe sahip. Bir şey söyler ya da yaparken, sonuçları üzerinde uzun vadeli hesaplar yapmıyor. Ancak yer Diyarbakır, belediye başkanı da Osman Baydemir olunca işler birazcık karışıyor.

Bildiğimiz kadarıyla bir şehre spor müsabakası için giden bir spor kulübünün yetkililerinin şehrin siyasi yetkililerini ziyaret etmesi gibi bir teamül bulunmamaktadır. Giderlerse de bu ziyarete olumlu ya da olumsuz siyasi anlamlar yüklenmemelidir. Ancak Türkiye pratiğinde bunları söylemenin fazla bir kıymeti yoktur,

dolayısıyla bu konuda biz de mecburen iki çift kelimedeceğiz.

Trabzonspor'un Diyarbakır'da gördüğü güzel muamele ve malûm ziyaret tartışmaları bizi ister istemez geçmişe götürdü. 1991 yılında Türkiye Kupası'nda Yüksekova Cilospor çeyrek finale çıkmış ve zamanın güçlü takımı Sarıyer ile eşleşmişti. Tabii hemen tartışma başladı. Sarıyer oraya gitse miydi gitmese miydi? O günler Güneydoğu'nun hayli karışık olduğu günlerdi ve oraya gitmek cesaret isteyen bir işti. Sarıyer gitmeye karar verdi ve gitti. Uçakla Van'a giden kfile geniş güvenlik önlemleri eşliğinde kara yoluyla hareket etti ve Hakkâri-Yüksekova yol ayrımında yüzlerce araçlık bir konvoyla karşılandı. Kfile önce tedirgin olurken, çok geçmeden anlaşıldı ki Yüksekovalılar bu cesareti gösteren Sarıyer'i bağrına basmaktadır. Sarıyer orada çok büyük bir misafirperverlikle ağırlanır, yere göğe konamaz. Gazete ve televizyonlar günlerce bahsederler Yüksekovalıların bu âlicenaplığından.

"Hürriyet dışarı!"

Yalnız önemli bir ayrıntı vardır. O maça *Hürriyet* muhabiri olarak giden Bülent Tuncay'ın kaleminden okuyalım: **"Bu arada fotoğraf çekiyoruz ama ortada garip de bir durum var. Takımın yanına her gelen, "Hürriyet muhabiri burada mı" diye soruyor. Ama soru, yoğun bir kızgınlık tonlaması da içeriyor. Neyse, geçiştirdik durumu. Yüzlerce araçlık dev konvoyla ilçe merkezine hareket ettik. Karanlık da bastırmaya başlamıştı. Takımla aynı otobüsteyiz gazeteciler olarak ve aynı otelde kalacağız. Otelin önünde de yüzlerce kişi toplanmış. Bir şeyler söylüyorlar toplu olarak. Kapılar açılınca içeriye buz gibi hava ve "Faşist Hürriyet", "Hürriyet dışarı" sesleri girdi. Faşist Hürriyet? Neden faşist? Hürriyet ne yapmış ki bu insanlara, bu kadar kızdılar? Meğer kuralar çekildiğinde 1.sayfadan verilen "Sarıyer teröre düştü" başlığı öfkelenirmiş ilçe halkını. "Biz terörist değiliz" diyorlar, başka bir şey demiyorlar. Ben de "Hürriyetçiyim ama o başlığı atan ben değilim"i anlatmaya çalışıyorum çaresizce. O an Hürriyet sensin orada. O başlığı atan sensin, Hürriyet'in muhabiri de, temsilcisi de, patronu da sensin... "Hürriyet gibi bir gazete bunu nasıl yapar" sorusunun muhatabı da sensin...**

Özel harekâtçıların katlarda otomatik silahlarla nöbet tuttuğu gecenin ardından, statta da sürdü "Hürriyet dışarı" sloganları."

Yüksekova Cilospor-Sarıyer maçının üzerinden 19 yıl geçti. Bu zaman zarfında bölge merkezli olaylarda toplum olarak büyük acılar yaşadık. Benzer maçlar pek oynanmadı ama Hürriyet benzeri gazeteler o tür başlıkları başka vesilelerle büyük bir iştahla atmaya devam ettiler. Yaşadıklarımız ve geldiğimiz nokta ortada. Bu ahvalin ortaya çıkmasında kabahatin hepsini bir kesime yükleyip, Hürriyetvari başlıkları ve yazıları; ve tabii onun temsil ettiği politikadaki yanlışlıkları görmezden gelmek haksızlıktan, hâttâ zalimlikten başka bir şey değildir.

Hâsıl-ı kelâm, Sadri Şener'in Osman Baydemir'i ziyareti iyi olmuştur, güzel olmuştur. Böyle bir teamül vardır yoktur, siyaseten doğruluğu yanlışlığı tartışılır, onlar ayrı. Benzetmek gibi olmasın, birbiriyle geçmişte yüz yıl savaşmış ülkeler **"yeter!"** deyip barış yapıyor, devlet başkanları birbirinin elini sıkıyor, hâttâ bir ülke olmaya doğru adımlar atıyorlar. Biz ise bin yıldır birlikte yaşadığımız, dünyada eşi benzeri olmayacak mahiyette içiçe geçtiğimiz insanlarla aramızdaki problemleri bir an evvel çözüm yoluna sokmalıyız. Daha fazla acı yaşamadan, çok geç olmadan...

Kaynak: taraf.com.tr, web.archive.org (arşiv bağlantısı)

Umut'un metamorfozu...

Bülent Şirin 08.02.2010

TRABZONSPOR-MANİSASPOR

Trabzonspor, İstanbul sürgününün 2. maçına farklı bir onbirle çıktı. Engin ve Egemen cezalı, Selçuk ve Alanzinho sakattı çünkü. Maçın ilk 20 dakikası denk kuvvetler mücadelesi şeklinde geçerken, Manisaspor'un direktan dönen topundan başka bir pozisyon göremedik. Maç sanki iki taraftan biri azıcık üstünlük sağlasa hemen kazanacağı zorlu bir bilek güreşi intibai veriyordu ki, bordo-mavili takım organize bir atak sonucunda Umut'un onsekiz üzerinden vuruşuyla attığı -eskilerin tabiriyle- Avrupaî golle öne geçti.

Bizim intiba doğru çıkmadı. Manisaspor'un bileği yere yapışmadı. Golden sonraki dakikalarda güçleri nispetinde eşitliği sağlamak için çaba gösterdiler. Kısa süre sonra maç, aralarında sıklet farkı olan iki boksörün mücadelesine dönüştü. Güçsüz taraf bütün gücüyle puan alıcı vuruş yapmaya çalışıyor, öteki taraf basitçe kendini savunuyordu. Anlıyordunuz ki güçlü şöyle bir yumruk savursa rakibini indirecekti. Öyle de oldu. Uzun menzilli atışların adamı Ceyhun, çok da iyi vuramamasına rağmen ceza sahasının dışından savurduğu şutla skoru 2-0 yaptı.

2. yarı da uzun süre boks maçı devam etti. Fakat düşük profilli diyebileceğimiz biçimde. Manisaspor gayret ediyordu ama rakibinin gücünü kabul etmiş, kaderine razı olmuş bir hali vardı. Trabzonspor ise bu durumu fark etmişti ki, vaziyeti idare ediyor, ara sıra gol pozisyonuna giriyormuş gibi yapıyordu. Bunların birinde 3. golü de buldu. Eşref saati gelince oynayan Colman'ın uzaktan vuruşunda direktan dönen topu iyi takip eden Umut, kendisinin 2., takımının da 3. golünü kaydederek maçı kopardı. Ondan sonrası halı saha maçıydı.

Trabzonspor eksik kadrosuyla çok da iyi oynamamasına rağmen kontrollü ve dikkatli bir futbolla can derdinde olan rakibini zorlanmadan alt etmesini bildi. Güneş'in gelişiyle kendini bulan Engin ve Alanzinho sahada yoktu ama Umut bu maçta saç baş yoldurmak bir yana, komple bir forvet oyuncusu görüntüsü sergileyerek galibiyette baş rol oynadı. Yeni transfer Teofilo ilk onbirde başladı, iyi de mücadele etti ama ben ortada bir "gol makinası" göremedim. Önümüzdeki maçlar(d)a bakacağız.

Kaynak: taraf.com.tr, web.archive.org (arşiv bağlantısı)

PKK'lı takım tutar mı

Bülent Şirin 11.02.2010

Birkaç yıl önce bir Trabzonspor taraftar forumunda (o günün anlam ve önemine binaen çıkan) bir tartışmada açık ve aykırı görüşlere sahip olan ve bu görüşlerini de zerre kadar saklama ihtiyacı hissetmeyen bir üye "PKK mensubu birisi bile Trabzonspor taraftarı olabilir" demişti de kızılca kıyamet kopmuştu. Sanırım şu TAYAD üyelerinin başına gelen tatsız hadise üzerine patlak veren bir tartışmaydı bu ve o arkadaşın çıkışı en az Ahmet Kaya'nınki kadar yersiz ve zamansız olduğu için fena halde gümbürtüye gitmişti. Halbuki sağlıklı bir zaman diliminde konuşulsa, bir çok şey açığa çıkacak, zihnimizdeki bir çok zincir kırılabilecekti. Belki.

Bir PKK'lı neden Trabzonspor taraftarı olamazdı ki zaten? Dağda yaşıyor da olsa, terörist de olsa, Trabzon'la uzaktan yakından bir ilgisi bulunmasa da futbola pekâlâ ilgi duyabilir, Trabzonspor'u da hegemonlara karşı mücadele eden sınıfına sokup sempati besleyebilirdi. Nitekim örgüt lideri de İstanbul'un bir takımının taraftarı olduğunu gizlememiş, bu durum da o takımın azıcık başını ağrıtır gibi olmuştu.

PKK mensubu ya da sempatizanının, Trabzonspor dahil hiçbir futbol takımının taraftarı olması akıllara gelmez, gelmesine de müsaade edilmez. Çünkü PKK'lı Mr. Hyde'dır. Her şeyiyle kötüdür, anormaldir, zalimdir, katildir, canavardır, kan içicidir, şudur budur. Takım tutmak ise normal bir davranıştır ve PKK'lı böyle bir davranış sergileyemez (!) O yemez, içmez, konuşmaz, gülmez, sevmez, üzülmez, ağlamaz... Sadece ve sadece öldürmeyi ve yok etmeyi düşünür. Türk milletinin varlığına kasteden bir haindir o. Aslında hain kelimesi yetersiz kalmaktadır ama ne çare ki durumunu karşılayan başka bir kelime de lügatçemizde yoktur.

Kimsecikler huylanmasın, burada birilerini aklamaya ya da karalamaya çalışmıyoruz. Elbet bir yere varacağız, azıcık sabredin. Böylesine olağanüstü bir yaratık devlet politikası olarak inşa edilmiş ve bir tür Gulyabani üretilmiştir. Başımıza gelen her musibetin sorumlusu odur. Enflasyon, hayat pahalılığı, işsizlik, sağlık, eğitim, öğretim, bürokrasi, trafik, gürültücü komşu, sarhoş koca... Hepsinin sorumlusu O'dur. O bulunup yok edilince bu dertlerin hepsi sona erecektir.

PKK'lının takım tutma ihtimalinin akıllara gelmesi, onun normal bir insan olarak görülmesine yol açabilecek ve domino etkisiyle bütün paradigmanın yıkılmasına dahi sebep olabilecekti(r). Dolayısıyla PKK mensuplarını, canlı olarak en yakından karanlık bir odada konuşan itirafçı konumunda tanıyabilmiştir bu toplum. Ondan ötesi yoktur, çünkü karanlıktan çıkmaması gerekir ki bir üst paragrafta saydığımız problemlerin gerçek sorumluları anlaşılmasın, tepki görmesin. Aynı siyasetçilerin yıllarca seçilip durmasının esbab-ı mucibesi başka ne olabilir? Onlar aslında iyi adamlar, ülkelerini seviyor ve canla başla çalışıyorlar ama işte o var ya o, n'apıyorsun?.. Bir fırsat daha verilirse kökünü kazıyacaktırlar, olmazsa bir sonraki dönem...

Futbolun asla sadece futbol olmadığına inananlar şöyle biraz dikkatli baksalar, herhalde bu ve bunun gibi bağlantıları rahatlıkla kurabileceklerdir. Fakat heyhat!... Futbol camiasının çok büyük bölümü, "takımım kimi transfer edecek, bu sene kim şampiyon olacak?" diye papatya falı açmayı tercih ediyor, en küçük taraftarından en kelli fellisinden spor yazarına kadar... "Futbol asla sadece değildir" önermesi de altını doldurmaya gerek olmayan, okuması ve telaffuz etmesi hoş bir konu başlığıdır bir çocuklarına göre...

Kaynak: taraf.com.tr, web.archive.org (arşiv bağlantısı)

Ne hep ne hiç

Bülent Şirin 16.02.2010

BURSASPOR-TRABZONSPOR

Ligin akışı maçı kritik hale getirmiş, Ankaraspor kontenjanından kurtaran Galatasaray haricinde tepedekiler dökülünce her iki takım da zirve rüyaları görmeye başlamıştı. Bursaspor ev sahibi de olmasının etkisiyle ilk dakikalarda yüklendi. Net pozisyon bulamasalar da Trabzonspor'un Colman, Selçuk, Alanzinho ve Engin gibi oyun kurucu ayaklarının 20. dakikaya kadar topla buluşmasına engel oldular. Daha sonra bordo-mavili ekip oyunu dengeledi. Organize bir atakla rakip kalede pozisyon bulmaları ise ilk yarım saatin sonunda gerçekleşti. Hattâ roller tersine döner gibi oldu ve ev sahibi takım sıkıntılı dakikalar yaşadı. Ardından Bursaspor'un tehlikeleri geldi ama toz duman dağılıp görüntü netleşince bir de baktık ki skor tabelası hâlâ aynı. Zorlu bilek güreşinin ilk yarısında üstünlük sağlayabilen olmadı.

2. yarı da oyun aynı mecrada sürdü gitti. Tempo yüksekti, mücadele zorluydu ama pozisyon zenginliği yoktu. Takımlar dikkatli oynuyor ve defansta kolay kolay hata yapmıyorlardı. Bulunan pozisyonlarda da kaleciler devleşiyorlardı.

Şenol hocanın oyuna müdahalesi 64'te gerçekleşti ve Colman'ın yerine Ceyhun girdi. Değişiklik oyunun seyrini etkileyecek mi derken Bursaspor 66'da golü buldu. O ana kadar görünen oydu ki ilk vuran kazanacaktı, dolayısıyla konuk takımın işi artık hayli zordu.

Özellikle golden sonra Trabzonspor daha net ve fazla sayıda pozisyon bulmasına rağmen kazanmayı Bursaspor'dan daha fazla istediğini söyleyemeyeceğiz. Kaleci İvankov'un da hayatının maçını çıkardığını görünce daha çok isteyen tarafın kazanacağını düşünürken, Karadeniz ekibi golcüsü Umut'un ayağından kaçan pozisyonlardan daha zor bir pozisyonda eşitliği yakalayiverdi.

Netice itibariyle iki takım için de "ne hep ne hiç" oldu. Bursaspor'un hevesi kursağında, Şenol Güneş'e de kendisi dahil kimsenin bulamadığı "kritik maçları kazan(a)mama" formülünü aramaya devam etmek kaldı.

Kaynak: taraf.com.tr, web.archive.org (arşiv bağlantısı)

Homurdanma zamanı

Bülent Şirin 21.02.2010

TRABZONSPOR-İBB

Durgun başlayan maç, akıllara Trabzonspor'un 2010'daki hızının kesilip kesilmediği sorusunu getirdi ister istemez. İki takım da kendi oyununu oynuyordu, ancak TRT Türkçesiyle ağır çekimde. Belki son zamanlarda sıkça oynayan takımlar birbirini kanıksamıştı, belki de Trabzonspor aşırı güvenle "nasıl olsa atarım" diye düşünüyordu. Koca bir ilk yarı böyle geldi geçti. Ölü toprağı deyimi bu maç için söylenmişti sanki. Trabzonspor birkaç kez gol pozisyonuna giriyormuş gibi yaptı, bir de ofsayttan gol attı. Hepsi o kadar.

İkinci yarı başlarken Şenol Hoca'nın sihirli değneği devreye girecek mi diye merak ediyorduk ki, Alanzinho'nun yerine Teofilo, Ömer Aysan'ın yerine Gabriç'in girdiğini gördük. Büyükşehir Belediyespor da da Tum ve Barbosa çıktı, yerlerine Can Arat ve Gökhan Süzen girdi. Anlaşılan iki takımın hocası da bizim gibi çok sıkılmışlardı ilk yarıdaki oyundan.

Gerçekten de oyun canlandı. 54'te Colman'la Teofilo elele verip gül gibi pozisyonu heba ettiler. Daha sonra da tribünler 61. dakika kutlamasını yaparken az kalsın İBB öne geçiyordu. Onlar da atamadılar. Oyuna sonradan giren Gabriç'in sakatlanıp çıkmak zorunda kalması ne kadar talihsizlikse, geçen hafta göz dolduran Burak Yılmaz'ın girmesi de bize göre o kadar umutlandırıcıydı. Trabzonspor son 15 dakikayı 3 santrforla konuk takımın yarı sahasında oynadı. Karmakarışık pozisyonlar oluştu ama gol bir türlü ortaya çıkmadı ve bir önceki maçta Giray'la bulduğu altın vuruş bu sefer Hasağiç'e takılınca maç berabere bitti.

İBB net pozisyon buldu ama inanılmaz beceriksizlikle değerlendiremeyince zorlu deplasmandan bir puanla ayrılmaya razı oldu.

Teofilo nasıl bir oyuncudur anlayamadık. Atamadığı gibi ağırlara giden bir topa bile engel oldu. Eğer iyi oyuncuysa akordu fena halde bozuk gelmiş anlaşılan. Güneş'in bu konudaki maharetine güvenmekten başka yapacak bir şey yok. Yoksa şu anki haliyle Burak Yılmaz ondan çok daha yararlı görünüyor. Güneş'le başlayan güzel günlerle birlikte gelen erken bahar havasının ardından şimdi Trabzon'da homurdanma zamanıdır.

Kaynak: taraf.com.tr, web.archive.org (arşiv bağlantısı)

Türk futbolunun hakiki şampiyonu

Bülent Şirin 26.02.2010

Bursaspor deplasmanda Fenerbahçe'yi 3-2 yendiği akşam *NTV Spor*'da söz konusu maç yorumlanırken laf döndü dolaştı, "**Bursaspor şampiyon olabilir mi**" sorusuna geldi doğal olarak. Malum olduğu üzere hemen her sene Anadolu'dan bir takım öne çıkar ve bu soru kendisi hakkında mutlaka sorulur.

Mehmet Demirkol "**Bursaspor şampiyon oldu zaten. Geçen sene de Sivasspor olmuştu**" deyiverdi. Görüşlerine en çok itibar ettiğim spor yazarlarından biri olan Demirkol, canlı yayın esnasında spontane laflar edebiliyor. Rahatlıkla anlıyorsunuz ki sesli düşünüyor ve düşündüğünü söylemekten çekinmiyor. Ancak pot filan da kırmıyor; duyduğunuz zaman "**hay ağızına sağlık, gerçeğin ta kendisini dile getirdi**" diyorsunuz.

Evet, Bursaspor şampiyon olmuştur. Geçen sene de Sivasspor şampiyon olmuştur. 1995-96 sezonunda da Trabzonspor... Arada başkaları da var tabii, ligi zirvede bitirmediği halde şampiyon olan. Peki, nasıl bir şampiyonluktur bu? Bunun adı şampiyonluksa, ligi zirvede bitiren takımın sıfatı ne oluyor? Yoksa birden fazla şampiyonluk mu var bu ülkede? Galiba öyle... Bir gerçek şampiyon var, bir de hakiki şampiyon. Hani milletin gerçek efendisiyle hakiki efendisi farklı ya, bu da onun gibi bir şey.

Bizim ligimiz, aşağıdakiler ve yukarıdakiler olarak gizli bir şekilde ikiye ayrılmıştır. Bu ayrımın muhafızları,

çaktırmamak için tek lig varmış gibi yaparlar, iki tarafın takımları birbiriyle oynarlar. Fakat ne hikmettir bilinmez, aşağıdakilerden biri yukarıdakilerin hepsini birden aynı sezonda yense yine de sezonu onların üzerinde bitiremez. Yukarıdakileri yenerler ama mutlaka yol üzerinde ayaklarına bir şeyler dolaşır, gizli eller karanlık koridorlardan uzanıp arkadan çeker ve **“yukarıdakiler”**den biri gelip yanlarından geçer, şampiyon oluverir. Bizimki de Türk futboluna renk katmış olarak tarihteki şanlı şerefli yerini alır.

Mehmet Demirkol, belki farkında olarak belki olmayarak bir gerçeği itiraf etti aslında. Kuvvetle muhtemel hem Bursaspor’u onore etmek hem de **“Anadolu takımı bu kadarını başardıysa şampiyon sayılmalı”** demek istiyordu. Bir Anadolu takımı ligi zirvede bitiremezdi. O ancak kendi **“sınıf”**ında şampiyon olurdu.

Bu devran hep böyle döner mi, dönerse daha ne kadar döner bilinmez. Ancak Anadolu kulüpleri için yakın zamanda bir şey değişecek gibi görünmese de, İstanbul’un üç büyüğü arasında sessiz sedasız bir ayrışma yaşanıyor. Havuz sistemi başladıktan sonra geçen 14 yılda Beşiktaş’ın sadece iki şampiyonluğu bulunuyor, geri kalanı Fenerbahçe ve Galatasaray arasında paylaşılmış durumda. Yani onlar arayı giderek açıyor, Beşiktaş tribünlerde her şeye karşı olmakla, desibel rekoru kırmakla avunuyor. Desibel rekorunun **“yeter!”** sloganının kongre salonunda işitilmesine yetmediğini anladığı zaman ise iş işten geçmiş bulunuyor. Hakiki efendi olmaktan gerçek efendi olmaya terfi etmek isteyen Bursaspor’un taraftarının Beşiktaş taraftarı ile problem yaşaması bize hiç de tesadüf gibi gelmiyor. Bursasporlular, Fenerbahçe ve Galatasaray’ı değil ama onlardan iyice geri kaldığını düşündükleri Beşiktaş’ı gözlerine kestirmişlerdir Allah bilir.

Pekala, Bursaspor (ya da bir başka Anadolu kulübü) gerçekten şampiyon olabilir mi? Hayır, buna hiç gerek (!) yok. Türk futbolunun hakiki şampiyonu Anadolu takımlarıdır biliyorsunuz...

Kaynak: taraf.com.tr, web.archive.org (arşiv bağlantısı)

Berberliğe alışmak

Bülent Şirin 27.02.2010

ANTALYASPOR-TRABZONSPOR

Hiçbir maçın 1-0 başlamadığı futbolda, rakibinizin konumu beraberliğe sevineceği bir konumsa erken golden daha güzel bir şey yoktur. Ancak futbol adına daha da güzeli, rakibin konumu ne olursa olsun bu golün galibiyetin garantisi olmamasıdır. Trabzonspor da 5’te son haftaların yükselen değeri Burak’ın kafasından bulduğu golle öne geçince taraftarı geçen haftanın aksine rahat bir maç izleyeceğini düşünmüş olmalı ama futbolun cazibesi bilinmeyenlerin sayısının bilinmemesinden geliyordu zahir.

Trabzonspor “bu böyle olmamalıydı, maçı rahat kazanmalıydım” şokunu atlattıktan sonra yavaş yavaş yükselen bir grafikte maça ağırlığını koymaya ve derli toplu oynamaya başladı ama pozisyon bulmakta zorlandı. Sahada eşref saati geldiği zaman oynayan ve bu yüzden tepki görmeye başlayan Colman, yedeğe çekilince böyle olmuştu belki de. Ne de olsa futbol sahada çıplak gözle görülenden ibaret bir olgu değildi ve görülmeyen kısmı görmek de kralın elbisesini görmek kadar basit değildi.

İkinci yarı başladığında değişen bir şey yoktu. Görünüşe bakılırsa zorlu ve kıran kırana bir mücadele vardı ama bu mücadele orta alandan tehlike bölgelerine taşınamıyordu bir türlü. 59'da Alanzinho'nun yerine Gabriç'in girmesiyle misafir takım ağır basmaya ve giderek artan bir ivmeyle yüklenmeye başladı. Ancak çok geçmeden anlaşıldı ki bu adrenalin yüklemesinden başka bir şey değildir. 2. yarının ortalarından sonra Antalyaspor da pozisyonlar bulmaya başladı, ancak topa vurma süresinin saliselere düştüğünün farkında olmadıkları için golü bulamadılar.

Antalyaspor eski aylardan kırtığı yıldızlarla büyük takımlara karşı iyi oynuyor. Bu maçta da rakibe iyi kafa tuttular, fakat gol yollarında bonkör davranınca galibiyet hayal oldu.

Trabzonspor anlamsız telaşını bir türlü yenemedi. 2010'un golcüsü Umut da eski günlerine dönünce yeni golcü Burak'ın erken gelen sayısı galibiyete yetmedi. Dediğimiz gibi, belki de görünmeyen faktörler göründükleri zamandan daha fazla rol oynadı bu skorda. Zaten uzak olan zirve giderek daha fazla uzaklaşırken, sermayeyi kediye yüklemiş yani bütün umutları kupaya bağlamış görünüyorlar. Kedi bu sermayeyi ne kadar kaldırır bilinmez.

Kaynak: taraf.com.tr, web.archive.org (arşiv bağlantısı)

Avrupa'da Yine Yokuz...

Bülent Şirin 04.03.2010

Türk futbolu 1970'li yıllarda Avrupa'da kışı getiremez, kısa bir sonbahar gezisinden sonra soluğu Kapıkule'de alırdı. Gelecek sonbahara kadar da unutulur giderdi Avrupa yolları. Araya sıkışan formalite milli maçlar da can sıkıcı deja vu hadiselerinden başka bir şey değildi. Bu uzun müddet böyle devam etti.

Seksenli yıllarla beraber işler yavaş yavaş değişmeye başladı. 1982 sonbaharında Galatasaray Kupa Galipleri Kupası'nda zamanın güçlü takımı Austria Wien'le karşılaşp kendi sahasında 2-0 öne geçtiği maçı 2. yarıda yediği gollerle 4-2 kaybedip, deplasmanda 1-0 galip gelince Türkiye gözlerine inanamadı. Bir Türk takımının böyle güçlü bir Avrupalı rakibi deplasmanda yenmesi futbol kurallarında var mıydı? Aynı turda UEFA Kupası'nda Trabzonspor da yine güçlü Inter'i Trabzon'da 1-0 yenip yüzleri güldürüyor ama deplasmanda kelimenin tam anlamıyla bir hakem faciasıyla karşılaşp 2-0'lık mağlubiyetle Avrupa'ya veda ediyordu. "Tartışmalı hakem kararları" ifadesinin klişe haline gelmesine daha yıllar vardı ama o maçın hakemini İtalyan basını dahil kimse tartışmaya gerek görmemişti. Trabzonspor'un kudretli başkanı Mehmet Ali Yılmaz "bu satılık adamla uğraşacağız" demiş, ancak daha sonra ses seda çıkmamıştı. Askeri idare zamanıydı, yukarılardan "Avrupa'yla aramız zaten limon, bir de sen turp sıkma şimdi" diye tavsiye (!) gelmişti Allah bilir. Belki de sayın başkan sabah söylediğini akşam unutmuştu da ben kendi kendime evhamlanmıştım. Darı ambarı misali...

İlerleyen yıllarda Türkiye'de futbola hatırı sayılır yatırımlar yapıldı. Bir maçta üç ve daha fazla gol atan takımlara federasyon prim verdi. Bir yağmurda bataklığa, ardından açan ilk güneşli havada Ay yüzeyine dönen sahalar düzeldi. Gitgide daha kaliteli yabancılar gelmeye başladı, vs... Seksenler biterken Türkiye Galatasaray'la birlikte Avrupa'da ilkbaharı gördü. Milli Takım bazında da olumlu sonuçlara imza atan o jenerasyon, 1990 Dünya

Kupası'na gitmeyi başaramadan misyonunu tamamladı.

Doksanlarda serada yetiştirdiği bir grup futbolcuyla Türkiye hem Milli takımlarda hem de kulüpler bazında başarılı sonuçlar elde etti. Galatasaray Avrupa'da büyük takımları dize getirdi, turlar geçti ve sonunda 2000'de Avrupa'da ilkbaharın tamamını doyasıya yaşayarak UEFA Kupası'na uzandı. Milli Takım hem 1996 hem de 2000 Avrupa Futbol Şampiyonalarına katıldı. Derken 2002 Dünya Kupası'nda yarı final oynayarak üçüncü oldu. Takip eden yıllarda Türk futbolcular Avrupa'nın çeşitli takımlarına transfer oldular. Bir kısmı fazla kalmadan geri döndü, bir kısmı yıllarca oynadı. Yıllar sonra 2008 Avrupa Şampiyonası'nda inanılmaz geri dönüşlerle de olsa bir Avrupa üçüncülüğümüz daha oldu, ancak orada hayli yorulmuş olacağız ki 2010'a gitmeye nefesimiz yetmedi.

Geride bıraktığımız 30 yıla dönüp baktığımızda bir arpa boyu yol gitmediğimizi söylemek insafsızlık olur belki. Fakat bunca yatırımın karşılığı alınmış mıdır, işte o fena halde tartışılır. Son yapılan yayın ihalesiyle Süper Lig Avrupa'nın en pahalı ligleri arasına girdi, ancak futbol kalitesi ve saha sonuçlarında (asla yalan söylemeyen) rakamlar başka telden çalıyor. Türk futbolu, en pahalı kurslara gönderilen, en iyi hocalardan özel dersler alan ama yine de sınavı geçemeyen çocuk gibi. Ebeveyni "aslında çok zeki, çalışsa başaracak ama..." diye kendini avutup duruyor sanki. Öyle bir şeyin hiçbir zaman olmayacağı ihtimalini aklına bile getirmek istemiyor.

Dünya futbolu da bu zaman zarfında yerinde saymadı, önemli değişikliklere sahne oldu. Özellikle 90'ların tam orta yerinde ortaya çıkan Bosman adında bir arkadaş, bonservis meselesini kafaya takıp mahkemeye başvurunca olanlar oldu ve futbolun kimyası değişti. Kısa süre sonra sahaya 11 yabancıyla çıkan takımlar görmeye başladık. Çok geçmeden de kulüp takımları "ulusal takımlar-uluslararası takımlar" şeklinde ikiye ayrıldı. Türk takımlarından uluslararası takımlar kategorisine girebilen doğal olarak çıkmadı ve eski günlerde Avrupa'da bir şekilde elde edilmiş başarılar iyice Kaf Dağı'nın ardında kaldı.

Bosman sonrası Dünya futbolu metabolizma değiştirirken, Türk futbolunda da henüz yeterince fark edilmeyen tuhaf bir değişim yaşandı. "Büyük"lerden ikisi, son 15 yılda diğerleriyle arayı iyice açtılar ve Türkiye tıpkı İskoçya gibi iki kutuplu bir futbol ülkesi olma yoluna girdi. Bunun yolu bilinçli olarak mı açıldı yoksa konjonktürel gelişmeler mi bu gidişi doğurdu bilmiyoruz ama 5-10 milyonluk bir ülkeyi Avrupa futbolunda nispeten söz sahibi yapabilecek bir model, 70 küsur milyon nüfusa sahip bir ülkeye olsa olsa deli gömleği olur. Kadrosunda İspanya gol kralı bulunan büyüğümüzün hedefini lig şampiyonluğu olarak açıkladığı ahval ve şeraitte ne kadar mümkündür ve Türkiye buna ne kadar hazırdır bilmiyorum ama Türk futbolunu Avrupa'da yukarılara taşıyacak olan yegâne metot, çok daha fazla takımı içine alan bir rekabet ortamının sağlanmasından başka bir şey değildir. Yoksa futbol hayattan bile daha acımasızdır, antik çağda kaldığını düşündüğümüz şerefli mağlubiyetleri geri getirip kanıksatacak kadar hem de...

Kaynak: taraf.com.tr, web.archive.org (arşiv bağlantısı)

Bursaspor açılımı (mı)

Bülent Şirin 12.03.2010

Geçen haftaki yazımızın son paragrafında şöyle bir ifade vardı: **".... Türk futbolunu Avrupa'da yukarılara taşıyacak olan yegâne metot çok daha fazla takımı içine alan bir rekabet ortamının sağlanmasından başka bir şey değildir."**

Tabii burada iki önemli soru işareti kıvrılıyor hemen Birincisi bu nasıl olacak? İkincisi Türkiye böyle bir şeyi gerçekten istiyor mu? İkincisine ben derhal ve kesinlikle "hayır" diyorum Türkiye bu 3 5 büyüklü yaşam biçiminden fevkalâde memnundur İkinci sorunun cevabı bu kadar kes(k)in olunca esasen birinci soru da anlamsız kalmış olmaktadır Hemen her sezon bu büyüklerin dışında bir . takımın zirveye oynadığını görüyoruz, biliyoruz. Bu sene de Buraspor sahne aldı Yukarıdaki soruları Bursaspor özeline indirgeyelim: Bursaspor şampiyon olabilir mi? Türkiye bunu istiyor mu? Tabii ki istemiyor. Büyüklerin kendilerine ancak yeten pastaya yeni bir ortak istemeyecekleri açıktır ve uzun vadede başka ortak ya da ortakların pastayı büyütüp büyütmeyeceği sorusu hicbirinin umrunda değildir Muhtemel bir Bursaspor şampiyonluğu özellikle Trabzonspor içinse tam bir karabasandır çünkü o da böyle bir durumda 4. Büyük apoletini sökmek için şampiyonluğun belli olacağı maçın son düdüğünü bekleyenlerin bulunduğu pekâlâ farkındadır Büyüklerin dışında kalanlar hiç istemez çünkü yıllardır "Anadolu takımı" diye diye kendileriyle aynı kategoride görmeye alıştıkları birinin sınıf atlamasına kendi başaramadıkları bir şeyi başarmasına tahammül edebilmeleri zordur Kaldı ki bu ülkede safi Anadolu takımı taraftarı da pek yoktur; Bursa ve Eskişehir gibi istisnaları bir yana bırakırsak ezici çoğunluğun gönlünde önce bir İstanbul takımı sonra memleketin takımı vardır Tercih sorulduğunda da İstanbul takımını söyleyecektir (Bunun sebeplerinin analizini bir başka yazıya bırakalım.)

Hal böyleyken yani Bursaspor'un şampiyonluğu kendi camiası dışında kimseciklerin işine gelmezken Bursaspor şampiyon olabilir mi? Eğer Diyarbakır'daki hadiseler yaşanmasaydı buna da rahatça **"kesinlikle hayır"** cevabını verebilirdik. Fakat şimdi kafamız biraz karışık Kafamızın . karışmasının sebebi Diyarbakır'da olan bitenlere hiç mi hiç ihtimal vermiyor oluşumuzdu Açılım için bunca zaman ve enerji sarf edilirken böyle bir tatsızlık akıl işi değil çünkü. İstense gerekli ve yeterli tedbir alınır çiçekli-yemekli pozlar verilir, hiçbir problem çıkmadan maç biter ve Bursaspor döner gelirdi.Belki de birileri Bursaspor'u şampiyon görmek istiyor ama günümüz şartlarında bunun imkansız olduğunu biliyor, aradan sıvışmak için de yeteri kadar toz duman kaldırmaya çalışıyordu Olabilir mi? Ben buna "neden olmasın?" diye cevap veririm doğrusu Ülkede mebzul miktarda bulunan Açılım karşıtlarının kerhen de olsa desteği alınabilir belki bu metotla Yukarıda tasvir etmeye çalıştığımız 3,5 büyüklü paradigmayı boş verip Bursaspor'un şampiyonluğunu kabullenebilirler

Tabii sosyal mühendislik işleri çoğu zaman hesaba kitaba uymaz bazen fena halde ters teper bazen de hiç beklenmedik sonuçlar doğurabilir Örnekleri tarihte ziyadesiyle mevcuttur Eğer Bursaspor -istemeyerek de olsa tahmin ettiğimiz gibi Şark usûlü metotlarla şampiyon yapılmaya çalışılırsa bu çabanın son derece vahim sonuçları olabilir Bu sonuçlar da hemen ortaya çıkmaz yine bir kanırtma operasyonuyla Ankaragücü'nün 1 Lig'e çıkarılmasında olduğu gibi zarar yıllara yayılabilir Türk Futbolunun zaten bozuk olan metabolizması daha da bozulabilir Öyle ki artık geçen yazıda ortaya koyup bu yazının , girizgâhına eklediğimiz düşünce de La etmez. Sözümüz genelde futbol özelde de Türk Futbolu diye bir derdi olanlara tabii.

Diyarbakır'daki hadiselerin tezgâh o duğu bize göre açıktır Amaç gerçekten Bursaspor lehine bir manipülasyo^fmudu yoksa Açılım çabalarını sabote etmek için her yola başvurabilecek tıynetle olanlar futbolu araç olarak kullanmaya mı çalışmışlardır, net bilemiyoruz Ancak getireceği sonuçların Türk futbolunun hayrına olmayacağını rahatlıkla söyleyebiliriz. Rekabetin daha geniş bir alana yayılmasına işaret ettik etmesine ama böyle buram buram İttihatçılık kokan tertiplere değil.

Kaynak: taraf.com.tr, web.archive.org (arşiv bağlantısı)

Emin misin Türk Hava Yolları

Geçen akşam *NTV Spor*'da gözümüz alt yazıya takıldı ve birbiri peşi sıra önce Kocaelispor başkanının şehrin kulübe sahip çıkmaması nedeniyle açlık grevine başladığı haberiyle THY'nin Barcelona'dan sonra M. United'a da sponsor olduğu haberini okuduk. Kanal iki haberi bilinçli olarak mı ardı ardına verdi yoksa tamamen tesadüf müydü bilemiyoruz. Ancak ayran-tahtirevan atasözü de ne yazık ki bize ait.

Uzun yıllar önce bir yılbaşı arifesinde Milli Piyango yine fantastik bir büyük ikramiye açıklamış ve bir gazetecilik klişesi olarak ünlü-ünsüz birilerine **"bu para size çıkarsa ne yaparsınız"** diye sorulmuştu. Sorunun yöneltildiği şahıslardan biri de Sakıp Sabancı'ydı ve verdiği cevap gazetelere şöyle yansıdı. **"Spor tesisleri yaparım."** Tabii tepkiler gecikmedi. Türkiye'de zengin denince akla gelen iki isimden birinin spor tesisi yapmak için piyangodan para kazanması mı gerekiyordu acaba? Anlaşılan Sakıp Ağa piyangodan gelecek parayı havadan gelmiş kabul ediyor ve ancak o parayı spor gibi fuzulî bir işe harcayabiliyordu.

O zamanlar **"sponsor"** kelimesi konuşmasında satır aralarına yabancı kelime sıkıştırma meraklılarının kullandığı kelimelerden biriydi. İlerleyen yıllarda bu konuda büyük aşama kaydedildi ama hâlâ batı ülkelerindeki düzeye geldiğimiz söylenemez. Elbet bunun sebepleri var. Şimdi biraz geriye, dört yıl kadar önceye gidelim ve *Zaman* yazarlarından Mehmet Kamış'ın 19.04.2006'da yazdığı **"Emin misin Vestel?"** başlıklı yazısına bir göz atalım. Yazının başında Petlas firmasının amatör bir takımı satın alıp adını Kırşehirspor olarak değiştirdiği ve çok başarılı bir grafik çizdiği, ancak bir süre sonra yetkililerin bir garipliği fark ettikleri anlatılıyor: Hangi şehrin takımını yenerlerse takip eden günlerde o şehirde firmanın satışları büyük düşüş göstermekteymiş. Yani rakip takım taraftarları intikamlarını **"ekonomik"** yoldan alıyorlarmış. Bu durum süreklilik arz edince Petlas da Kırşehirspor'un arkasından çekilmiş.

Söz konusu yazının yazılma sebebi de şampiyonluk kovalayan Fenerbahçe'nin Vestel Manisaspor'a mağlup olmasıydı. Sezonun sonu yaklaşmış, kayıpların telafi imkânı azalmış ve hatırladığım kadarıyla hiç de hesapta olmayan bu mağlubiyet hayli canını sıkımtı sarı-lacivertli camianın. Yani Mehmet Kamış'ın Petlas örneğinden yola çıkarak yaptığı tahmin fena halde tutabilirdi. İlerleyen günlerde Vestel'in satış grafiği nerelerde, nasıl etkilendi bilmiyoruz ama bugün Manisaspor'un isminin önünde herhangi bir isim görmüyoruz.

Arada biraz farklı bir Ülker örneği var. Basketbolda büyüklerden birine bizzat ismini verdi, diğerlerine alt markalarının. Futbolda da bazı önemli transferlere 'yardımcı' olduğunu biliyoruz. Görünüşte kimsenin de bir şikâyeti yok. Ancak yine de Türkiye'de sponsorluk müessesesinin yeterince gelişip yerleşmediği bir gerçek; gelişip yerleştiği kadarının sağlıklı işlediğini de Pollyanna bile söyleyemez.

Hal böyleyken, birden bire yine bir ekonomik büyüğümüzün bir dünya devine sponsor olacağını öğrendik. Ardından bir başkasına daha, sonra da belki başkalarına. Kuşkusuz Türk Hava Yolları'nın rötör şampiyonluğundan bugünlere gelmesi sevindirici bir gelişmedir. Bizzat kendisiyle birlikte Türkiye'nin prestijini arttıracığı da gerçektir. İyi hoş da, bırakın amatör sporların hal-i pür melâlini, bir zamanlar bugün Bursaspor'un oynadığı rolü başarıyla oynamış olan koca bir kulübünün düştüğü vaziyet kimseyi düşündürmemekte midir? Bu kulüp, Türkiye'nin en müreffeh ilinin takımı değil midir? THY neden dönüp de oralara bakmaz şöyle bir? Acaba Kocaelispor'a yardım elini uzatsa yolcu sayısı düşer mi dersiniz?

İsterseniz şu işe bir de tersinden bakalım. Mehmet Kamış Petlas Kırşehirspor örneğini verirken, kulüp yetkililerinin **"Mesela bizim takım Aksarayspor ile maç yapıyor ve yeniyor. Satışlarımız Aksaray'da müthiş bir düşüş yaşıyor. Nevşehir'e gidiyoruz, onları yeniyoruz bu sefer de Petlas'ın satışları orada tepetaklak aşağı gidiyor. Bir araştırdık gördük ki, yendiğimiz takımın taraftarları, tepkilerini bizim ürünlerimizi satın almayarak gösteriyor."** dediğini yazmıştı. Bize göre asıl problem buradadır. Aksarayspor ve Nevşehirspor nerelerdedir, ne iş yaparlar şimdi? En kötü ihtimalle Petlas'a baskı yapıp, **"Bizim başımız kel mi? Biz de destek istiyoruz"** demeleri ya da kendilerine başka bir Petlas aramaları hem kendileri hem de Türk futbolu açısından çok daha faydalı olurdu. Haydi onlar ismi cismi duyulmamış kulüpler. Kocaelispor'a ne oluyor? Türkiye'nin en müreffeh şehri diye biliyoruz, ateşli bir taraftar kitleleri de var ve fakat kulüp başkanı açlık grevi yapıyor. Şimdi bölgenin büyük bir firması Sakaryaspor, Boluspor ve hâtta Bursaspor'a destek olsa İzmitliler kuvvetle muhtemel o firmaya küseceklerdir, yukarıdaki ironik örnekte olduğu gibi. Öyle şey yok, kusura bakmayın. THY ve Sakıp Ağa'ya

kızacağımıza önce aynaya bakmamız gerekiyor. Taşıma suyla değirmen dönmez, derenin suyunu bende akıtmanın yollarını arayacağına su taşımayan komşulara kızılmaz.

Kaynak: taraf.com.tr, web.archive.org (arşiv bağlantısı)

Trabzon'da Gürcüler güldü

Bülent Şirin 21.03.2010

İki ülke arasında yaşanan savaş nedeniyle tarafsız bir sahada yapılması kararı alınan ve Trabzon'da oynanan Ragbi Avrupa Milletler Kupası'nda Rusya'yı 36-8 yenen Gürcistan, grubu birinci tamamlayarak 2011 yılında Yeni Zelanda'da yapılacak Dünya Kupası'na gitme hakkı elde etti. Bu sonuç sonrası Rusya, Romanya ile baraj maçı oynayacak. Maçın ilk yarısını da Gürcistan, 22-5 önde kapadı.

Arçil ve Şota 500 dolara bilet aradı

"Peki bu maçtan saha dışına neler taşıtı?" diye soranlarla izlenimleri paylaşalım. Bazıları böyle bir hadiseden bizim vasıtamızla haberdar olsa da Trabzon'da insanlar ragbi karşılaşması hakkında az çok bilgi ve fikir sahibiydi. En azından Trabzonspor'un eski Gürcü futbolcuları Arçil ve Şota'nın 500 dolara bilet aradıklarını bilecek kadar. Ancak fazla ilgi yok. Çünkü bilindiği gibi ülkemiz tam anlamıyla (!) bir futbol ülkesi.

Görüşlerini aldığımız Trabzonlulardan özellikle genç olanlar, bu müsabakanın Trabzon'a büyük bir ekonomik girdi sağladığını ifade ederek, Avni Aker'de oynanmamasının büyük bir kayıp olduğunu ve bu fırsatın kaçırıldığını dile getirdi. "6 bin civarında Gürcü'nün gelmesiyle bir çok esnafın yüzü güldü. Bir de 25 bin kişi gelse ne olacaktı?" dedi halı saha maçını yeni bitirmiş -oradaki herkes gibi- Trabzonspor formalı bir delikanlı...

Maç sabahı çok sayıda Gürcü taraftar, bayraklar, formalar ve şapkalarla her tarafta gülüp eğleniyorlardı. Maçın Trabzon'a alınmasına gerekçe olan gerginlikten eser yoktu. Gürcüler maça büyük ilgi göstermişlerdi ama Ruslara dair hiçbir emare yoktu.

Maç mahalline dolmuşla gittik. Bir yerde yolun kenarından bir delikanlı arabayı durdurdu. Gürcü bayrağına boyamış 12-13 yaşındaki bir çocuğu arabaya sokarak "Habu uşağı stada götürün. Türkçe bilmiyor" dedi. Şoförün "Ne gada önemliydi bu maç yahu..." diye mırıldanması kulağımıza çalındı.

Rus milli marşı ısıklılandı

Basın tribününde Trabzonlu deneyimli gazeteciler, maçın Avni Aker'de oynanmıyor oluşunun sorumluluğunun Trabzonlu yetkililerde olmadığını, Gürcülerin onlara geç haber verdiğini söylüyor. "Şu skorboard bile dün akşam geldi" diyor Osman Çavuşoğlu. Milli marşlar söyleniyor. Önce Rus milli marşı. Stat ısıktan yıkılıyor, müziği bile duymakta zorluk çekiyoruz. "Demek sadece bizde olmuyor bu işler" diyoruz. Dedik ya, her şey çok tanıdık. Ancak Gürcü milli marşı okunurken fark karşımıza çıkıyor. Gürcüler milli marşlarını birbirlerine sarılarak, sağa sola salınarak bir konserde duyulmuş bir şarkıya eşlik eder gibi mırıldanıyorlar.

Maç başlıyor. Stadın tamamını dolduran Gürcü seyircilerin, sahadaki atraksiyonlara verdikleri tepkilerden anlaşılıyor ki, bu maçı sadece milli mücadele olarak görmüyor, ragbi sporuyla da yakından ilgileniyorlar. Biz de

basın tribününde sahada ne olup bittiğini anlamaya çalışıyor, bu spordan az çok anlayan sevgili Ergun Ata'dan değerli bilgiler alıyoruz.

Ruslar hiç varlık gösteremiyor. İkinci yarının ortalarından itibaren Gürcüler tribünde Meksika dalgası yapmaya başlıyor. Yanıbaşımızda bir Gürcü taraftar, Türkçe "Ruslar bize bu sporda rakip olamaz. Onları her zaman yendik" diyor. Bir bayan taraftar da benzer ifadeler kullanıp, Trabzon'u yabancı bir yer olarak görmediklerini ve burada çok iyi ağırlandıklarını söylüyor.

Derken maç sona eriyor ve kazanan 36-8'lik skorla favori Gürcistan oluyor; tarihinde ilk kez ragbi maçına ev sahipliği yapmanın heyecanı ile Trabzon, şehri dolduran 7 bin civarındaki Gürcü'yü evine mutlu yolluyor.

Kaynak: taraf.com.tr, web.archive.org (arşiv bağlantısı)

Kaleci ve orta saha

Bülent Şirin 22.03.2010

Maç öncesi Trabzon sokaklarındaki durgunluğun aksine, tamamen dolu tribünler hayli coşkuluydu. İlk dakikalardaki dengeli oyundan sonra puana daha fazla ihtiyacı olan Galatasaray ağırlığını koymaya ve ardı ardına pozisyonlara girmeye başladı ama kaleci Onur'u geçemedi. Bu baskı uzun sürmedi ve birkaç dakika sonra ev sahibi ekip dengeyi sağladı. Fakat pozisyon bulmak ve gol atmak için sadece gayret yetmiyordu; kalite ve yetenek de lazımdı.

Sahada büyük bir taktik savaş devam eder, takımlar sürekli birbirini yoklarken konuk takım 29'da Emre'yle öyle bir hata yaptı ki, Colman'a ölçüp biçip, en garanti yere vuracak kadar zaman kaldı. Pek de beklemediği bir anda mağlup duruma düşen Galatasaray can havliyle saldırdı ama doğrusu kaliteli ve yetenekli bir kadronun oyunuyla değil. Geliştirdikleri ataklar kaleci Onur'un ellerinde eridi, ondan sekenleri defans uzaklaştırdı. Trabzonspor da geride kalmayarak ara sıra rakip kaleyi yoklamaya devam etti.

2. yarıda sarı kırmızılı takım şampiyonluk treninin koşu mesafesinden çıkmakta olduğunu bilinciyle yüklenmeye çalıştıysa da Trabzonspor organize ve soğukkanlı bir savunmayla rakibine geçit vermedi, dönen toplarda da etkili kontrataklar geliştirdi.

57'de Elano'nun yerine Baros'un girmesi pek bir şey değiştirmede, yukarıda tasvir etmeye çalıştığımız aksiyon devam etti gitti. Öyle ki, Galatasaray ilk tehlikeli pozisyonu ancak 76'da bulabildi. Son dakikalara doğru puana daha çok ihtiyacı olan takım olanca gücüyle yüklendi, Trabzonspor ise Çanakkale geçilmez moduna girdi. Bordo mavili takım arada birkaç net pozisyon yakaladıysa da hepsini hovardaca harcadı.

Maçı kazanan, gününde olan Trabzonspor orta sahası ve bazı topları sektirmesine rağmen yine de artık iyi gerçekten iyi bir kaleci görüntüsü veren Onur'du. Galatasaray, özellikle mağlup duruma düştüğü dakikadan sonra baskılı oynamasına rağmen savruk ve telaşlı görüntüsünden bir türlü kurtulamadı. Sonunda Trabzonspor rakibini hakıyla yenerek prestij kazanırken, Galatasaray şampiyonluk yolunda büyük yara aldı. Bu futbolunu devam ettirirse işi gerçekten zor görünüyor.

Kaynak: taraf.com.tr, web.archive.org (arşiv bağlantısı)

Trabzon notları

Trabzon dışında yaşayan ve memleket hasretinden zaman zaman halüsinasyonlar gören bir Trabzonlu için tahayyül edilebilecek en güzel hafta sonlarından birini geçirdik. Cumartesi günü Gürcistan-Rusya ragbi milli maçını, pazar günü de Trabzonspor-Galatasaray futbol maçını takip ettik, araya da Trabzon'un bu iki spor olayı özelinde ragbi ve futbola bakış açılarını gözlemlene çalışmalarımızı sıkıştırdık. İster istemez dost ve akrabalarla hasret giderdik, tabii zaman darlığından hepsiyle de görüşemedik.

Ragbi sporuna Gürcülerin yoğun ilgisi bizi gerçekten şaşırttı. Trabzon'a giderken bu ilgiden haberdardık, biletlerin çoktan tükendiğini işitiyorduk ama mesele sadece Rusya'ya karşı beslenen milli mücadele şuuru muydu yoksa Gürcistan'da gerçek manada bir ragbi kültürü mü vardı bilmiyorduk. Maç esnasında Gürcülerin saha içindeki atraksiyonlara gösterdikleri refleksif tepkileri görünce konu açıklığa kavuştu. Bizim futboldan başka bir branşa sosyal ve sportif enerjimiz yetmezken, "küçük ve şirin komşu" statüsünde tanıdığımız Gürcistan'da ragbi oynanmış, milli takımları varmış ve üstüne üstlük Rusya gibi dev bir ülkenin takımını sahada ezip geçerlermiş... Maç öncesi, esnası ve sonrasında yaşananlara şahit olan bütün Trabzonlular bir yaşına daha girdi. Biz de bu ambiyansın keyfini yaşarken, bir yandan da 70 küsur milyonluk nüfusumuza rağmen başka spor dallarına karşı ilgisiz ve bilgisiz durumda oluşumuzun sıkıntısını yaşadık.

Pazar günü bordomavi.net'in kahvaltısında Meksikalı Trabzonspor taraftarı Carlos'la hasbıhal eyledik. Türkiye ilgisiyle başlayan, daha sonra Türkçe ve Karadeniz şivesinden geçen yolun doğal sonucunun Trabzonspor taraftarlığı olduğunu anlatıyor bize sevimli Türkçesiyle. İşin daha ilginç tarafı, "**Kendi kendime 'neden Fenerbahçe, Galatasaray ya da Beşiktaş değil de Trabzonspor' diye sorguladım ve yine en doğru tercihin Trabzonspor olduğuna karar verdim**" diyor. Avrupa futbolunun ağa babalarının imparatorluklarını genişletmek için her sezon başı güneşin doğduğu diyarlara doğru sefer eyledikleri bir zaman diliminde Trabzonspor'un da Carlos'tan çıkarması gereken çok önemli dersler olduğunu düşünüyoruz. Tabii aynı zamanda adını bile doğru dürüst yazıp söyleyemediğimiz bir spor dalının "**küçük ve şirin**" komşumuzun sosyal hayatındaki yeri konusunda da toplum olarak ciddi surette kafa yormamız gerekiyor. İçinde mesut bahtiyar yaşadığımız ve büyük bir dünya sandığımız futbol fanusunun tuzla buz olup bizi acımasız gerçeklerle karşı karşıya bırakmasından korkmadan.

Trabzonspor-Galatasaray maçı öncesi şehirdeki atmosfere bakınca, ister istemez çocukluk ve ilk gençlik yıllarımıza gittik. 13 yaşına kadar yaşadığımız Şalpazarı ilçesinde böyle maçlar öncesi minibüslere dolup saatler öncesinden Trabzon yolunu tutardık. Daha yola çıkmadan büyük bir heyecan dalgası bizi sarar, Trabzon'a varınca da bu heyecan zirveye ulaşırdı. Şampiyonluktan uzak geçen sezonlarda da uzunca bir süre bu heyecan devam etti. Bu kez şehirde böyle bir heyecan dalgası göze çarpmıyordu ama son 26 yıldır hep olduğu gibi şampiyonluk iddiasından yine uzaklaşmıştı ve bizim taraftarlık kültürümüz henüz başarı odaklı olmaktan kurtulabilmiş değildi. Stada girerken spiker Türkçesiyle tribünlerde yer yer boşluklar göreceğimizi sanıyorduk, ancak Trabzon'un hiçbir şeye şaşırlmaması gereken bir yer olduğunun asla unutulmaması gerektiğini ıskalamıştık. Bizi tamamen dolu ve alabildiğine coşkulu tribünler karşıladı. İki takım arasındaki maçlarda tempo, heyecan ve gol hiçbir zaman eksik olmadığı için, bu maçta da tribünlerin enerjisi hiç kesintiye uğramadı.

Trabzon'a bir de sosyolojik açıdan bakmaya kalktığınızda aklınıza ister istemez birkaç yıl önce ardı ardına vuku bulan bazı tatsız hadiseler geliyor. TAYAD'lı öğrencilere linç girişimi, Santoro ve Hrant Dink cinayetleri... Âcizane gözlemlerimiz bize Trabzon'un bu olayların travmasını atlattığını rapor ediyor. Trabzon belki yok saymıyor, hafızasının bir yerlerinde ibret olsun diye muhafaza ediyor ama olumsuz intibai bertaraf etmek için bir çabaya da gerek görmüyor. Mesele zihinlerde filozofça karşılanmış ve malûm olayların Trabzon ve Trabzonlulara verdiği zarar idrak edilerek zaman treninde giderken usulca tarihin kenarına bırakılmış. Bütün problemlerine ve eksiklerine rağmen Trabzon özellikle kuzey ve doğu komşularından gelenlerle birlikte enternasyonal bir şehir

görünümüne bürünmüş. Belki bu gözlemlerimiz veri kabul edilir mahiyetten uzak olabilir, ancak halüsinasyonlarımızla aşırı iyimserliği birbirinden ayırabildiğimizi umut ediyoruz.

Kaynak: taraf.com.tr, web.archive.org (arşiv bağlantısı)

Yeterli skor

Bülent Şirin 26.03.2010

Dün İstanbul'daki jestten sonra merhum Özhan Canaydın'ın Trabzon'da da alkışlarla uğurlanması, futbolun saha dışı güzelliklerinin kökünün kurumadığını gösteriyordu maç öncesi.

Trabzonspor maçın ilk dakikalarını Antalyaspor'un sahasında geçirdi, ancak şu garip alemde bir kupa sahibi olmak için bu maç dahil 3 maçı sağ salım atlatmak yeterli olduğundan, Antalyaspor doğal olarak bütün enerji ve konsantrasyonunu çimlere serdi ve bordo-mavili forvetleri sonu golle bitecek kombinasyonlardan alıkoydu.

Daha sonra oyun dengelendi, sıkı bir mücadele başladı ve bir süre devam etti. 30'dan itibaren Trabzonspor oyuna yeniden ağırlığını koydu. Gol vuruşu yapılacak bölgeye hızla ve rahatlıkla iniyorlar ama ne oluyorsa orada oluyor, pozisyonlar doğmadan ölüyordu.

Şenol Güneş 2. yarıya başlarken sanırız bu kilidi çözmek için orta sahadan Ceyhun'u çıkarıp forvet Teofilo'yu oyuna soktu ama kora kor oynayan bir rakibe karşı bu doğrusu büyük riskti. Nitekim misafir ekip rakip kaleye çok daha rahat gelmeye başladı. Son haftaların yükselen değeri kaleci Onur olmasa golü de bulacaktı belki. Fakat futbol Trabzon'da da tuhaf oynandı, Antalyaspor gol için giderek umutlanırken rakibin geliştirdiği organize bir atak sonucu topu kendi ağlarında görüverdi. Golden sonra hem öne geçmiş olmanın morali hem de Burak-Engin değişikliğinin orta sahadaki aksaklığı gidermesiyle Trabzonspor oyunda kesin üstünlük sağladı.

Gol makinası diye alınan ama bozuk çıktığı kuşkusu yaygın bir kanaat haline gelmeye başlayan Teofilo ise geçmiş maçlara göre daha verimli göründü. Gol üretiminde değilse bile pas trafiğinde. Alanzinho'ya yaptığı asist usta işiydi. Gerçi az kalsın Umut'un golüne engel oluyordu ama önemli değil, nasılsa sayın başkan Sadri Şener'in kendisi için istediği 6 aylık sürenin dolmasına daha vardı.

Futbolda hiçbir skorun garantisi yok elbet, ancak 2-0'lık skor Trabzonspor için yeterlidir. Antalyaspor kupa aşkına elinden geleni yaptı, teslim olmadı. Hatta özellikle zaman zaman aksayan rakibi karşısında birkaç kez üstünlük sayısına bile yaklaştı ama karşısında eski kaleci Şenol'un öğrencisi Onur'u buldu. İyi oynayan Trabzonspor'un hakkını teslim etmekle beraber, maçın yıldızı bize göre seyirciydi. Trabzonspor geçmiş yıllarda bir çok önemli maçı boş ve soğuk tribünlere oynadığı hafızalarımızda tazeliğini korumakta çünkü.

Kaynak: taraf.com.tr, web.archive.org (arşiv bağlantısı)

Atan kazandı

Bülent Şirin 30.03.2010

Trabzon uzun zaman sonra büyük maç kazanmış olmanın güveni ve kupada finalin ucundan tutmuş olmanın moraliyle başladı. Kayseri de kümede kalmayı garantilemiş bir Anadolu takımı rahatlığıyla. Bordo-mavililer için formalite maçı olmasa da hayati öneme haiz olduğu hiç söylenemezdi. Dolayısıyla pek de alışık olmadığımız bir şekilde sezon sonu görevi bırakacağını açıklamış bir teknik adam yönetiminde sahaya çıkmanın kafa

karışıklığını yaşayan ve kendi alanında derin boşluklar bırakan rakibi karşısında gol için biraz ehli keyf davranıyordu.

Senaryo buydu ve ilk yarı boyunca başarıyla oynandı. Hayatının maçlarından birini oynayan Alanzinho dışındaki arkadaşlar alışık olmadıkları kadar geniş alanlar karşısında şaşırınca gol de gelmedi. Böyle bir karşılaşma uyum sürecinde olan Teofilo için biçilmiş kaftandı belki de.

2. yarının başlarında tek değişiklik, topun sahada biraz daha hızlı dolaşiyor olmasıydı. Yani senaryo bizim senaryoydu, sadece temposu değişmişti. Şenol Güneş değişikliklerle oyuna müdahale ettiyse de değişen fazla bir şey olmadı. Sonradan giren Teofilo ve Ceyhun senaryoya saygıda kusur etmediler. Zaten etkili yağmurun ağırlaştırdığı zemin, ilerleyen dakikalarda yorulan futbolculara senaryo dışı doğaçlama yapmalarına izin vermedi. Ne Ceyhun bir istisna dışında uzaktan vurabildi ne de Teo bir direkte patlayan şık bir vuruş dışında ortaya bir şey koyabildi.

Sonuç olarak, pozisyonu olmayan takım, golcüsü olduğu için kazandı. Trabzon ise yeni yıldaki yenilmezlik unvanını (!) kaybetti. Atan kazandı

BÜLENT ŞİRİN

Kaynak: taraf.com.tr, web.archive.org (arşiv bağlantısı)

Bursaspor ve Obama

Bülent Şirin 02.04.2010

Amerika'da son seçim öncesi Obama'nın aday olup olamayacağı tartışılırken uzun yıllardır New York'ta yaşayan bir arkadaş İstanbul'a gelmişti. Arkadaşın öyle bir gözlem ve tasvir yeteneği vardı ki, Amerika'daki yaşamı gözlerimizin önünde canlandırıyordu anlatırken. İşte o arkadaş, laf lafı açıp da malûm konuya gelince itiraz kabul etmeyen bir yüz ifadesi ve ses tonuyla "Amerika henüz zenci başkana hazır değil. Ben bile hazır değilim" demiş, biz de sözlerine itibar etmiştik. Ebediyete akıp giden zamanda Obama aday da gösterildi, başkan da seçildi. Bütün dünya gül iklimi oldu. Nasıl olmasındı ki? Irk ayrımı belâsının hâlâ gizli-açık yaşadığı bir ülkede (üstelik bir miktar da Müslüman) bir zencinin başkan seçilmesi az şey miydi?

Böylece neo-con karabasanyla iyice sıkışan ve bunalan paradigma derin bir nefes almış; ayrıca ve belki daha da önemlisi, "**Amerika'da günün birinde zenci bir başkan olabilir mi**" sorusunun cevabı da bulunmuş oldu. Pekâlâ, aradan geçen bir yıldan fazla bir zamanda Amerika ve dünya siyasetinin ana seyrinde bir değişiklik oldu mu? Sanırım buna saflık sınırını aşmadan olumlu cevap vermek mümkün değil. Tıkanan sistem, mümkün olabilecek en açık renkli zenciyle kendisini yeniden üretmiş oldu.

Bugünlerde Türkiye futbol kamuoyunun en önemli sorusu "**Bursaspor şampiyon olabilir mi**?" den "**Bursaspor şampiyon olursa ne olur?**"a evriliyor. Ligin bitimine sayılı haftalar kala, Bursaspor'un pozisyonuna baktığınız zaman "**hayır, mutlaka bir yerde takılırlar**" demek giderek zorlaşıyor çünkü. Eğer engellenmek isteniyorsa, ligin sonu yaklaştıkça Bursaspor'un ayaklarına Bursa'nın ufak tefek taşlarının (*) takılması yetmeyecek, tekerine sokulan çomağın çuvala sığmayan mızraktan büyük olması gerekecektir.

Bugüne kadar Trabzonspor dışında hiçbir Anadolu takımı şampiyon olamadı. (Onun da şampiyonluk öyküleri neredeyse Kurtuluş Savaşı belgeselleri muamelesi görüyor artık.) Bazıları çok yaklaştı ama son hafta ya da haftalarda nefesleri kesildi. Türkiye'nin yazılı olmayan kurallarından biri de buydu ve herkes tevekkül etmiş, İstanbul'dan kendine bir âşık buluvermiş, onunla gönül eğlendirip gidiyordu.

Bu sezon Bursaspor şampiyon olabilir mi bilmiyoruz. Ancak Türkiye'nin en açık renkli zencisinin Bursaspor olduğunu rahatlıkla söyleyebiliriz. Açılımla yatıp Ergenekon'la kalktığımız bir zamanda Bursa-Diyarbakır filminin iki bölüm halinde gözümüze sokulması boşuna değildir. Gayet açıktır ki, Bursa şehri şampiyonluk lütfedilecek kadar beyaz olduğunu ispatlamaya çalışmıştır.

Türk futbolunda paradigma sıkışmasına sıkışmıştır, hatta bize kalırsa ortada paradigma diye bir şey de kalmamıştır ama önemli olan egemenlerin buna ikna olup çözüm arayışına girmesidir.

Diyelim ki Bursaspor şampiyon oldu ve bize **"Gördünüz mü? Kim demiş Anadolu takımı şampiyon olamaz diye? Türk futbolu her zaman olduğu gibi gayet şerefli, namuslu, pirüpak yoluna devam etmektedir"** vs. dendi. Biz de yedik, pardon sevindik. Obama'nın başkanlığı Amerika ve dünyada ne kadar değişikliğe sebep olduysa Bursaspor'un şampiyonluğu da Türk futbolunu ancak o kadar değiştirir. Belki Bursa'dan yükselen havai fişekler biraz göz kamaştırır, ancak çok geçmeden piyasa kuralları bütün gerçekçiliğiyle işlemeye başlar: Bursaspor pazarının piyasadaki ağırlığı nedir? Bakmayın siz her daim dolu ve coşkulu tribünlere, deplasmana giden onbinlere, siyaset ve bürokrasideki ağırlığına... Tarihî derinliği ne olursa olsun Bursa bir göç şehridir, taraftarı da şehirden başka bir yerde yoktur. İstanbul'da denizi ilk kez gören ve bir hafta sonu yatılı okulda etüde girerken yarım yamalak Türkçesiyle ağzı kulaklarında **"Fenerbahçe lider oldu"** diye sevinen bir Siirtli görebilirsiniz. Peki, Siirt'te Bursasporlu var mıdır acaba? Ya da Erzurum'da, Adana'da, Kastamonu'da?.. Varsa kaç tane vardır? Kaç adet decoder, tiraj, raiting, forma, kaşkol satın alırlar?

Amacımız Bursa şehrini ve Bursasporluları rencide etmek ya da küçümsemek değil; böyle bir şey ne bizim haddimize düşer ne de başkalarının. Sadece bir tesbit yapmaya çalışıyoruz. Bursaspor'un mümkün ve muhtemel şampiyonluğu toplum olarak söylemeye pek meraklı olduğumuz ve esasında bir temenniden başka bir şey ifade etmeyen **"artık hiçbir şey eskisi gibi olmayacak"** teranesini bir müddet gök kubbeye salabilir. Ancak çok geçmeden bir de bakarız ki yine eski tas eski hamama kalmışız.

(*) Eski bir Bursa türküsüdür. Yeni yetmeler bilmeyebilir diye ihtiyaten açıklayalım dedik.

Kaynak: taraf.com.tr, web.archive.org (arşiv bağlantısı)

Akşam erken iner Karabük'e...

Bülent Şirin 23.04.2010

Karabük'te ilk dikkatimizi çeken, gözümüzün iliştiği hemen her yerde Süper Lig'e çıkan Kardemir Karabükspor'u kutlayan devasa afiş ve pankartlar oldu. En küçüğünden en büyüğüne neredeyse bütün esnaf ve ticaret erbabı bunlardan yaptırıp, görünür yerlere asmıştı. Daha sonra batı ufkunda büyük bir karaltı gördüm. Kapkara bir buluta benziyordu ama sonradan anladım ki, bu karaltı Karabük'ün günbatımını kaplayan koca bir dağdır ve herhalde şehirde güneşin erken batmasına sebep olmaktadır.

Sabah vakti, hem kahvaltı hem de sohbet amacıyla girdiğimiz pastanede işletmeci Ali Ermiş ile konuşmaya başlıyoruz. Ermiş, İstanbul'da doğup büyüdüğünü, üniversiteye Konya'da başladıktan sonra buraya yatay geçiş yaptığını söylüyor ve devam ediyor. "Karabük içine kapanık bir yer. Dışarıda hemen hemen hiç bilinmiyor, bilen de hâlâ Zonguldak'ın ilçesi olarak biliyor. Örneğin Safranbolu çok tanınıyor, neredeyse dünyanın her yerinden ziyaretçi geliyor ama Karabük'e bağlı olduğunu bilen yok. Süper Lig'e yükselmek de bunu kırmak için bir fırsat. Hava durumu raporlarında bile Karabük hiç geçmezdi, şimdi şampiyon olduktan sonra görmeye başladım. Fabrikada eskiden üretim düzeyi yüksekken ekonomi canlıydı. Hatta burada bütün işçilere ev dağıtıldığı

zamanlar bile olmuş. Üretim düşünce şehrin ekonomisi de o zamanki hareketliliğini kaybetmiş. Nüfusun yüzde 60'ı emekli. Burada herkes benim gibi düşünüyor ve takımın Süper Lig'e yükselmesini sevinçle karşılıyor. Çünkü Karabük'ün tutunacak tek dalı bu."

Günün ilerleyen saatlerinde anlıyoruz ki, gerçekten herkes Ali Ermiş gibi düşünüyor. Sanki bütün Karabük bir gün toplanmış ve "Eğer buraya bir gazeteci gelirse aynen şunları şunları söyleyeceğiz" diye anlaşmış gibi. Neredeyse kelime kelime aynı şeyleri işitiyoruz.

Pastanede çalışmakta olan Cengiz Kılıç da yaklaşık 45 yıldır Karabük'te yaşadığını ve Kardemir'den emekli olduğunu söylüyor. "Zamanında bu fabrikada 17 bin işçi çalışırdı, işçiler fabrikayı aldıktan sonra üç bine düştü. Kardemir iyi yönetilmedi. Şimdi işçiler patron" diyerek meseleye farklı bir bakış açısı getiriyor. Cengiz Kılıç'ın "Orduluyum ama oraya da Arhavi'den geldik. Arhavi'de hâlâ aramız var" ifadesi, bize göç olgusunun bu topraklardaki mahiyet ve boyutu hakkında önemli bir veri sağlıyor.

Karabükspor'un arkasında deyim yerindeyse kapı gibi Kardemir var. Fabrikanın durumunun çok iyi olduğunu, sürekli yatırım yaptığını ama bunlar sermaye yoğun yatırımlar olduğu için istihdama bir katkısı olmadığını öğreniyoruz. Bizim anladığımız, Kardemir, vereceği destekle takımın Süper Lig'de kalıcı olmasını sağlayıp, şehre futbolun getirilerini temin edebilecek güç ve niyete sahip.

1-0 kazanılan formalite maçından sonra bir süre daha Karabük'te kalıyor ve sohbetlere devam ediyoruz. Sabah gördüğümüz dağ aklımızdan çıkmadığı için gün batımına dikkat kesiliyoruz. Evet, gerçekten de Karabük'te akşam erken oluyor. "Hava karardıktan sonra bu caddede kimse kalmaz" diyen arkadaş haklı çıkıyor. Biz de bu umutsuz ve mahzun şehri arkamızda bırakarak İstanbul'un yolunu tutuyoruz. Bizi çok iyi ağırlayan ve arkamızdan kovayla su dökmedikleri kalan eski ve yeni dostlarımızın da hatırına, tekrar gelmek ve geldiğimizde daha iyi bir halde görmek isteyerek...

Kaynak: taraf.com.tr, web.archive.org (arşiv bağlantısı)

Tutan değil atan kazanıyor

Bülent Şirin 27.04.2010

Trabzonspor haftalardır olduğu gibi yine rahat bir maça çıkıyordu. Rakibi de aynı derecede rahat olunca güzel futbol bekledik ama futbol tuhaf olduğu kadar Türkiye'de tezatlar oyunuydu da. Topun oyundaki ortalama hızı yüksekti belki ama gol pozisyonu olmadığı gibi kalite ve heyecan da yoktu. Derken 26'da Umut gereksiz ve anlamsız yere kendini attırınca ev sahibi terazide ağır basmaya başladı. Yine de Trabzonspor rakip kaleye inmeye çalıştı ama artık Umut bile yoktu orada. İlk yarı kaleci Onur mutlak gol pozisyonu olan çok önemli iki kurtarış yaparak takımının mağlup duruma düşmesini önledi.

Sahanın ağırlığını hesaba katan Şenol Güneş, Alanzinho'nun yerine Burak'ı, Gabric'in yerine Ceyhun'u alarak 2. yarıya başladı. Fakat ev sahibi takımın baskısı azalmak şöyle dursun, akın akın gelmeye başladı. Yine de ilk dakikalarda ortada net gol pozisyonu yoktu. 55'ten sonra orta sahalar yorulmaya başlayınca karşılıklı pozisyonlar gelmeye başladı. Ancak Trabzonspor forvetinin yetersizliğiyle kaleci Onur ve defansının rakip hücumlarına geçit vermemesi sonucu gol yolları kilitletti.

Urfa'nın sıcaklığına kilitlenmış olan Trabzonspor'dan Eskişehir'de serin bir akşam vakti, göle dönmüş sahada belki de iyi futbol beklemek fazla iyimserlik olurdu. Hele Umut ihraç olduktan sonra hücumda hiçbir varlık gösteremedi desek yeridir. Eskişehirspor ise rakibinin eksik olmasından da istifade ederek rakip kalede daha fazla göründü, olumlu futbol oynamaya çalıştı. Bordo-mavili defansı geçmekte güçlük yaşadı, onu geçtiğinde

de yıldızlaşan Onur'a takıldı. Ancak maçın son saniyesinde Ümit Karan'ın kafasıyla hakları olan galibiyete uzandılar. Onur çok iyiydi, fakat rakip takımda emekliliği gelmiş de olsa klas bir golcü vardı. Maçı da tutan değil, atan kazanıyordu.

Kaynak: taraf.com.tr, web.archive.org (arşiv bağlantısı)

Trabzon hakkıyla

Bülent Şirin 06.05.2010

Günlerdir merak ve heyecanla beklenen maç dengeli başladı, sonraki dakikalarda Trabzonspor daha etkili göründü. Umut'un 5'te kaçırdığı gol Trabzonspor'un bütün bir sezonunun özeti gibiydi aslında. Hiçbir golcünün bu golü kaçırmaya lüksü yoktur. Trabzonspor ligde son haftalarda oynadığı kötü futboldan çok uzak, kupa takımı hüviyetinde soğukkanlı ve atak bir futbol sergilerken, Fenerbahçe hiç de 27 yıllık hasretin motivasyona boğduğu bir görüntü vermiyordu.

Bordo-mavili ekip daha etkili görünüyordu ama Umut komedisine arkadaşları da eşlik edince, Trabzonsporlular maç sonucunun mükemmel bir traji-komedi olacağından endişe ediyorlardı ister istemez. Rakibin bitirici gücünün çok yüksek olduğunu cümle alem biliyordu çünkü.

Rakibin sahada piknik yapan bitirici gücü, 55'te ortaya çıkıp Trabzonspor'un bulduğu ve acemice bile denemeyecek kadar saçma sapan bir şekilde kaçırdığı pozisyonlardan çok daha zorunda kolaylıkla gole uzandı. Golden sonra Trabzonspor yüklendi ama Umut bizim Umut'tu, Burak da bizim Burak... Formaları bile aynıydı... Derken 66'da Umut bir ölü topta beraberliği sağlayıverdi ve planlar yeni baştan yapıldı. Belli ki Daum usta ayaklarına güvenip ağırdan alarak Alex'in golü gibi bir golle kazanmayı, Güneş de elindeki malzemeyi bildiği için iman kuvvetiyle yüklenip rakibi teslim almayı planlamıştı. Maçın sonlarına doğru bu roller değişir gibi oldu ve Fenerbahçe kaçırmaya başladı. O dakikalarda Burak'ın kaçırdığı akıl almaz golden hemen sonra Engin bulduğu boşluktan yürüye yürüye gitti ve "atmasam ayıp olacak artık" diyerek Volkan'ı avladı.

Son on dakika gerilim filmi gibiydi. Fenerbahçe esas oğlanın kurtarmasını bekliyor, Trabzonspor ise kötü adamın çıkagelip uzun zaman sonra gelen saadetin bozulmasından korkuyordu. Daum'un gemileri yakmakta geç kalması, Güneş'in de yerinde müdahaleleri futbolda hiçbir zaman net görünmeyen köyü ayan beyan görünür kıldı. Colman'ın golü de kupanın kreması oldu. Trabzonspor 6 yıl sonra tekrar kupaya uzanırken, Fenerbahçe'nin büyük hasreti katmerlenerek devam etti.

Kaynak: taraf.com.tr, web.archive.org (arşiv bağlantısı)

Trabzon'un seçimi...

Bülent Şirin 21.05.2010

Bursaspor beklenmedik bir şekilde şampiyon oldu ve bu beklenmedik hadisenin yankıları devam ediyor, daha bir süre de edeceğe benziyor. Bu yankıların bir cephesi Trabzonspor'la yakından ilgili. Şu anda Trabzonspor neredeyse şampiyon olmuş kadar ilgi ve itibar görüyor, Bursaspor kendilerine teşekkür ediyor, geçmiş günlerde ağızlarından kaçırmış oldukları bazı yakışsız sözlerden ötürü özür diliyor. Taraftar lideri yaptığı açıklamaya "**Anadolu'nun ilk şampiyonu Trabzonspor...**" diye başlıyor. Şampiyonluk kutlamalarında Trabzonspor bayrakları göze çarpıyor.

Kuşkusuz çok güzel hareketler bunlar. O kadar ki bünyemiz kaldırmakta zorlanıyor. Ancak Trabzonspor ne yaptı da bu durum hâsıl oldu? Ligde herhangi bir iddiası olmamasına ve Türkiye Kupası'nı da kazanmış olmasına rağmen, kupayı elinden aldığı rakibine teslim olmadı, oynadığı futbol ve aldığı skorla şampiyonluğun sahibini belirledi. İyi de zaten olması gereken bu değil miydi? Yani Trabzonspor'un konumunda olan bir takım, iddiası olsun olmasın, rakibine yenilmemek ve mümkünse yenmek için oynamalıydı. Bu neden bir erdem sayılıyordu?

La Liga'da Nihat ve Tayfun'un da oynadığı dönemde Real Sociedad Real Madrid'le şampiyonluk mücadelesi verirken, yarıştan kopmuş olan Barcelona Sociedad'ı yenivermişti! Önce afallar gibi olduysam da sonradan kendime gelmiş, bir süre sonra da utanmıştım. Barcelona Real Madrid'in can düşmanıydı, kendisinin iddiası da olmadığına göre Sociedad'a zorluk çıkarmamalıydı, öyle ya... Bu büyük bir ahlaksızlıktı ve ne yazık ki bizde neredeyse halı saha turnuvalarında bile normal sayılıyordu. Biz acaba bunu bir tür **"zor durumda kalmışlara yardım"** mahiyetinde mi görüyorduk, ne yapıyorduk?

Anlaşılan Trabzonspor'un yapması gereken Fenerbahçe'ye **"yatmak"**tı. Herkesin içine sinmese de bu normal karşılanacaktı. Birebir örtüşmese de yıllar önce Vanspor'un yaptığı gibi. O zaman Fenerbahçe bir hafta önce Trabzonspor'u deplasmanda 2-1 yenmiş, o gün İstanbulspor'u inanılmaz (!) hakem kararlarıyla geçmiş, haftaya da Van deplasmanına gidecek. Tescilli Fenerli, anlı şanlı ve tecrübeli bir spor yazarı maç çıkışı televizyon kameralarına şöyle diyordu: **"Şampiyonluğa giden takımlara son maçlarda bir zorluk çıkmaz. Benim temennim de Vanspor'un Fenerbahçe'ye bir zorluk çıkarmaması."** Kelime kelime hatırlamıyorum ama söylediklerinin anlamı tam da böyleydi muteber spor yazarımızın... Vanspor gerçekten de Fenerbahçe'ye bir zorluk çıkarmadı. Kimsecikler de bunda bir anormallik görmedi. Bu sadece bir örnek tabii, yoksa söz konusu Fenerbahçe değil de bir başka takım olsa bu ülkede son maçlarda pek sürpriz gerçekleşmiyor. Gerçekleşince de herkesin böyle nutku tutuluyor.

Ancak bir konuya temas etmeden geçemeyeceğiz. Fenerbahçeli dostların sürekli dile getirdikleri bir şikâyetleri var: Diğer bütün takım taraftarları kendilerine düşmandır onlara göre. Anons skandalı ve sonrasında gelişen olayların biraz abartılı bir şekilde mizah malzemesi yapılmasının sebebini de eminim bu toplu psikolojiye bağlılardır. Fakat ben maç akşamından beri hangi Fenerli arkadaşım ile konuşsam, bir iki istisna dışında hepsi faturayı yönetime kesiyor. Yönetim parayı bastırıp rakip takımdan bir iki oyuncuyu satın almalıymış, almadıkları için şampiyonluğu kaçırmışlar! Bunu o kadar doğal bir şekilde dile getiriyorlar ki, sanırsınız sahada oynayan kendi oyuncularından bir ya da bir kaçını yetersiz bulmaktadırlar da onların yerine filanca oyuncunun transfer edilmiş olması gerektiğini söylüyorlar.

"Bu dediğiniz doğru bir şey mi? Böyle bir başarıyı içinize sindirebiliyor musunuz" diye sorduğumuzda da **"bunda ne var ki?"** der gibi tuhaf tuhaf bakıyorlar. Derhal anlıyorsunuz ki, onlarla bu konuyu tartışmak bile yersiz ve gereksizdir. Bir fiili günah kabul ederek işlemekle mubah kabul ederek işlemek arasındaki farkı bütün din ve ahlak öğretileri gösterirler. Tabii sevap olduğunu bilerek işlemek ve günah olduğunu bilerek uzak durmanın da... Bu son derece üzücü bir durumdur tabii... Açık bir ahlâksızlık tamamen normal bir şeymiş gibi savunuluyor, üstüne üstlük bunu yapmayanlar suçlanıyor.

Yukarıda da ifade etmeye çalıştığımız gibi bu yalnızca Fenerbahçe'ye özgü bir zihniyet yapısı değildir. Ancak işin sevindirici tarafı, Fenerbahçe-Trabzonspor maçının **"beklenmedik"** bir sonuçla bitmiş olması karşısında futbol camiasının şaşkınlıkla karışık da olsa hayranlık ve takdir duygularını yüksek perdeden ifade ediyor oluşudur. Türkiye, siyasi alanda yaşadığı dönüşüm ve temizlik sürecini tez zamanda sporda da başlatmalı, hiç değilse bundan sonra temiz bir sayfa açmalıdır. Yoksa problem sadece -bir zamanların ünlü tabiriyle- Kapıkule'den öteye gidememekten ibaret kalmaz.

Futbol 'Hatice'dir

Bülent Şirin 29.05.2010

Aslında Inter'in Barcelona'ya Şampiyonlar Ligi'nden ellediği maçtan sonra yazacaktım ama kısmet olmadı. Fakat zararı yok, nasılsa bizim üzerinde durmak istediğimiz tek maçlık bir konu değil ve zaten üzerine yeni örnekler de eklendi.

Inter'in 3-1 kazandığı ilk maçın rövanşında Nou Camp'da Çanakkale savunmasıyla istediği sonucu elde edip finale çıkmasından sonra "iyi futbol mu, iyi sonuç mu?" tartışmaları başladı yine. Futbolun kadim tartışmalarından biriydi bu. Nihayetinde bu bir sonuç oyunuydu ve attığından az yiyen ya da yediğinden fazla atan kazanıyor, deftere onun adı yazılıyordu. Güzel oynayıp kaybeden de tarihin tozlu yaprakları arasında kaybolup gidiyordu ne yazık ki.

Gerçekten öyle midir dersiniz? İsterseniz üzerine biraz kafa yoralım şu meselenin. Nou Camp'taki rövanşın ertesinde Mehmet Demirkol, televizyondaki programında, Inter'in oynadığı futbolun olumsuz yönde eleştirilmesine karşı çıkmış ve "Inter kendi sahasında net bir skor almış, rövanşta da bu skoru korumaya çalışmış ve başarmıştır. Bunda bir anormallik yoktur" mealinde şeyler söyledi. Yine Inter'in finalde Bayern Münih'i 2-0 yenerek kupayı kazanmasının ardından İlker Yasin, Inter'in göze hoş gelen bir oyun oynamamasına rağmen "futbolun gereklerini yaptığını" ve kazandığını vurguladı sürekli.

Bu "futbolun gerekleri" nasıl bir şeydi acaba? Ya da şöyle soralım; futbol dünyasında futbolun gereklerinin ne olduğu hakkında bir konsensüs var mıydı? Bu olsa olsa "futbolda kazanmanın gerekleri" olsa gerekti. Peki, futbolda kazanmak her şey miydi? Gerçekten sadece kazananlar mı hatırlanıyordu yıllar sonra?

Asla. Futbol tarihi, 1950'lerdeki Macar futbolunu anmadan geçerse o tarih eksik kalır. Ve tabii 1982 Dünya Kupası'ndaki Brezilya'nın futbolunu... Halbuki Macaristan ve Brezilya değil, futbolun gereklerini yapan Federal Almanya ve İtalya şampiyon olmuşlardı. 1954'teki Federal Almanya hadi neyse de 1982'deki İtalya'yı hayırla yâd eden kaç futbolsever vardır bugün? Gentile'nin tatlı-sert (bu da ne demekse) futbolunu, kaleci Zoff'un her top gelişinde oyundan bir dakika çalmasını... Bir şekilde şampiyon oluyorsunuz, ondan sonra futbolun karar mekanizmaları sizin yüzünüzden kural değişikliği yapıyor. Sizce de bir gariplik yok mu bu işte?

Evet, futbolda yediğinden fazla atan ya da attığından az yiyen kazanıyor. Bu da her zaman güzel futbolla olmuyor. Kupalar, madalyalar, primler, taltifler de kazananın oluyor, nasıl kazanmış olursa olsun. Güzel oynayıp da kazanamayanın değil. Onlar da eli böğründe evine dönüyor. Tekrar soralım, öyle mi oluyor? Hayır, kesinlikle öyle olmuyor. Şu fani hayatta yeterince çirkinlik var zaten. Futbolu da insanlara bu kadar sevdiren esas unsur, güzelliğe duyulan özlemdir, her daim kazanma arzusu değil. Sürekli kazanmak, kazanmaya çalışmak, insanoğlunu yorar ve yıpratır çünkü. Sürekli kazanan ve kazanmaya çalışan da giderek artan bir ivmeyle antipatik olur. Fakat sürekli güzellik üretmeye gayret eden bir sanatkâr ne yorar ne yorulur. Ne de antipatik olur.

Pele, Maradona, Beckenbauer, Cruyff... Her zaman kazanamadılar onlar. Messi de her zaman kazanamayacak. Fakat her daim güzellikler üretmeye çalıştılar ve o yüzden bu kadar seviliyor, itibar görüyorlar. Futbol oynandıkça da görmeye devam edecekler.

"Haticeye değil neticeye bak" demiş ya atalarımız. Netice değil ama Hatice her zaman güzeldir.

Fanila, karnibahar ve temennilerin gücü...

Bülent Şirin 06.06.2010

Meramımızı daha iyi anlatabilmek için futbol dışı iki örnek olay anlatacağız.

Birincisi Clark Gable'dan. Efsanevî oyuncu, bir filminin bir sahnesinde gömleğini çıkarmış, altında atlet yokmuş. Film sinemalarda gösterime girdikten kısa bir süre sonra iç çamaşırı üreticileri feryadı basmış, çünkü satışlarında kendilerini iflasın eşiğine sürükleyecek kadar büyük bir düşüş olmuş. Hemen toplanıp yapımcı firmayla irtibata geçmiş ve durumu arzemişler. Onlar da Clark Gable'ın bir sonraki filminde araya fanilalı bir sahne sıkıştırmışlar da Amerikan ekonomisi normale dönmüş.

Aradan yarım asır kadar bir zaman geçtikten sonra Amerikan başkanı seçilen Baba Bush, ilk zamanlarında gazetecilerle sohbet ederken "Çocukluğumda en sevmediğim yemek karnibahardı ve annem bana zorla yedirirdi. Şimdi başkan olduğuma göre kimse bana zorla karnibahar yediremez" deyivermiş. Toplumun refleksi gecikmemiş ve bu sefer kabak, karnibahar üreticilerinin başına patlamış.

Başkan da, ilk basın toplantısında karnibaharın ne kadar besleyici, insan sağlığına ne kadar yararlı bir sebze olduğunu anlatan bir konuşma yapmak zorunda kalmış... Örneklerin Amerikan toplumundan olması bir şey değiştirmiyor, Türkiye'de de ünlü bir sanatçı çocuğuna pek tercih edilmeyen bir isim koyduğunda sonraki yıllarda nüfus kayıtlarında o isimde patlama yaşandığı görülüyor.

Ortalama çoğunluk tercihlerine yön vermek için 'büyüklerin' ağızına ve gözüne bakar. Kanaat önderi konumundaki kişilerin, özellikle böyle hassas konularda fikir beyan ederken olanı değil, olması gerekeni ön plana çıkarmaları, hâttâ bazen teşvik etmeleri gerekmektedir kanaatindeyiz. Yaklaşık bir yıl önce, yine transfer zamanı Uğur Meleke, gazetedeki köşesinde, "Dünyanın en ucuz futbolcusu: Cristiano Ronaldo" başlıklı bir yazı yazdı. (12 Temmuz 2009) Meleke, Real Madrid'in, son yıllarda başarı itibarıyla Barcelona ve Manchester United'in hayli gerisinde kalmış olmasına rağmen maddi gelir açısından bu kulüplere fark attığını açıklıyor.

Tribün, sponsor, reklam vs. gelirlerinin göz kamaştırıcı boyutlara ulaştığını söylüyor. Tabii tamamen rakamsal gerçeklerden hareketle... Yani kimse "Bunlar doğru değil, gerçekleri çarpıtıyorsun" diyemez Meleke'ye. Ancak kendisinin aklından ucundan geçmemiş olsa dahi, bu yazıdan "Siz futbolcu yetiştirmek, başarılı olmak için tırmalayın durun.

Adamlar alıyor, satıyor, hepinizden de daha fiyakalı" anlamı çıkarılması hiç de zor bir şey değil. Bunda ne mi var? Ülkemizdeki paralı başkan hikayelerini hatırlayınız, anlarsınız. Geçen haftaki yazımızda Mehmet Demirkol'un, televizyon programında Inter'in Barcelona'yı Şampiyonlar Ligi'nden elemesi karşısında yaptığı yorumu haddinden fazla gerçekçi bulduğumuzu ve yadırgadığımızı ifade etmiştik.

Düz mantık yürüttüğünüz zaman elbette ortada bir yanlışlık görünmüyordu. Mourinho, takımını "gerektiği gibi" oynatmış ve muhteşem Barcelona'yı saf dışı bırakmıştı. İyi hoş da; seyir zevki olmadıktan sonra futbolun ne kıymeti vardı? Kazanmak, kazanmak bir yere kadardı. Zaten hiç kimse sürekli kazanamıyor, uzun süre kazanan da antipatik ve düşman sahibi olmaya başlıyordu. İşte yine bir Dünya Kupası geldi çattı ve bütün futbolseverler olarak nefesimizi tuttuk bekliyoruz. Hangimiz 1990 Dünya Kupası gibi bir turnuva seyretmek isteriz? 1982 afetinin sonucu ve uzantısıydı o kabûs...

Öyle ki, Brezilya bile kazanmaya oynamış ve şükürler olsun ki kaybetmişti. Futbolun yeniden çekilir hale gelmesi için uzun yıllar beklediğimizi söylemeye gerek yok sanırım. Yine eski bir filmle bitirelim. James Cagney, "Angels With Dirty Faces (Kirlili Yüzlü Melekler)" adındaki klasikte acıma, korku, sevgi, şefkat gibi duyguları unutulı uzun süre olmuş bir gangsteri oynamaktadır. Bir de çocukluk arkadaşı vardır, o da rahiptir ve bütün Amerikan filmlerinde olduğu gibi tam bir iyilik meleğidir.

Rahip, ara sıra arkadaşını uyarır filan ama fayda etmez, adamın dönüşü yoktur. Rahip, mahallede gangster arkadaşına özenen gençlere de laf geçiremez. Onların gözünde gangster tam bir kahramandır. Gün gelir gangster yakalanır ve mahkemeden sonra idamına karar verilir. İdamdan önce rahip, arkadaşıyla görüşerek ondan rol yapmasını ister. Eğer gangster ölüme giderken korkusuz ve kayıtsız bir görüntü arzederse, artık gençleri zaptetmenin imkanı kalmayacak, onların gözünde hepten efsane olup çıkacak. Fakat aksi olursa o zaman hevesleri kırılacak, doğru yola daha kolay sevk edilebilecekler.

Gangster bu teklifi şiddetle reddeder, istese bile yapamayacağını çünkü o tür duygularını kaybettiğini söyler. Keşanlı Ali sendromu da cabası tabii. Fakat ne olursa olur, bizimki idama birkaç adım kala feryat figan ağlamaya, yalvarmaya ve çırpınmaya başlar. Onun bu "sefil" hali de ertesi günkü gazetelerde cilâli cümlelerle manşetten verilir. Bunları okuyan mahalle çocukları, büyük bir hayal kırıklığı içinde rahibin peşinden giderler. Film de biter. Umarım meramımız anlaşılmıştır.

bulentsirin1967@gmail.com

Kaynak: taraf.com.tr, web.archive.org (arşiv bağlantısı)

Paraguay bizimkileri üzdü

Bülent Şirin 21.06.2010

Gayet medeni bir şekilde ayrılıp dost kaldığı, kendisinden daha fiyakalı eski ortağı ortalarda görünmezken Dünya Kupaları'nda cirit atan Slovakya ile tarih öncesi şampiyonlardan biriyle isim benzerliğinden başka pek bir özelliği bulunmayan Paraguay, kupanın ilerleyen günlerinde karşı karşıya geldiler. Biraz nev'i şahsına münhasır bir seyir takip eden turnuvada iddialı konuma da gelmişlerdi üstelik. Diğer maçlara bakıldığında ise verdikleri tada keçi boynuzundan hallice demek yanlış olmazdı.

Maç bizim eski spikerlerin tabiriyle tipik bir lig mücadelesi kıvamında başladı. Turnuva ilerledikçe sıkıcı maçlara alışmaya başlamış, dolayısıyla pek de rahatsız olmamıştık ama Paraguay 27'de Vera'nın ayağından usta işi bir golle öne geçerken, "biz de Latin Amerikalı'yız" diyordu. Diyordu ama golden sonra skoru koruma amaçlı oynamaya başlayarak "ama macera arayacak kadar hovarda değiliz" diye geçiriyordu içinden. 2. yarının kayda değer ilk notu Holosko'nun 70'de oyuna girmesiydi dersek, sanırım oyun hakkında biraz fikir vermiş oluruz. "Paraguay skoru korumaya çalışıyordu" demek bile anlamını kaybetmişti, çünkü Slovakların skoru değiştirmek için en ufak bir gayretleri yoktu. Futbol öyle bir oyun ki, tek bir hareket en sıkıcı maçın bile namusunu kurtarabiliyor. O yüzden hiçbir maçı bırakıp kalkamıyorsunuz, gerçek bir futbolseverseniz. Hakemin son düdüğüne kadar bir sürpriz bekliyorsunuz. Biz de bekledik, bekledik... Latin Amerika ekibi baktı rakibinin üstüne geleceği yok, yürüye yürüye gitti ve birkaç uyuşuk pastan sonra skoru ikiledi. Slovakya Dünya Kupası'na gelmeyi başardı ama eski ortağının havallı futbolunu mumla arattı. Futbol adına tek olumlu hareketleri maçın son dakikasında Vittek'in yayın biraz gerisinden savurduğu ve kalecinin mükemmel bir refleksle kornere çeldiği vuruştı.

Maça sonradan giren bizimkiler, yani Holosko ve Stoch hiçbir varlık gösteremediler. Gerçi böyle oynayan bir takıma Messi katılsa ne yapabilirdi Allah bilir.

Neticede iki vasat takımdan fantastik komşulara sahip olan kazandı, bozulmuş bir ortaklığın sıradan ve kurak tarafında kalan kaybett

AĞA TAKILANLAR

» Slovakia'nın Güney Amerika takımlarına karşı kazanamama serisi devam etti. Daha önce Güney Amerika ekipleri ile yedi kez karşılaşan Slovakia sadece Kolombiya ile 2003'te oynadığı hazırlık maçında 0-0 berabere kalmıştı.

» Paraguay'ı öne geçiren golü kaydeden Enrique Vera 2010 Dünya Kupası'nın 50. golüne imza attı. Dört yıl önce aynı günde İsveçli Allback turnuva tarihinin 2000. golünü İngiltere filelerine göndermişti.

» Vera ayrıca 31 yaş 102 gün ile Paraguay adına Dünya Kupası'nda gol atan en yaşlı ikinci futbolcu oldu.

Kaynak: taraf.com.tr, web.archive.org (arşiv bağlantısı)

Deutschland pek mesut

Bülent Şirin 24.06.2010

Futbolun en son yapılan tanımına göre Almanya'nın şampiyon olması gerekiyordu ama grupta her takımın şansının bulunması kafaları karıştırıyordu. Aynı saatte oynanan iki maçın sonucuna göre her şey olabilirdi. Bu kaypak zeminde yere sağlam basmak için galip gelmekten başka çare yoktu ve her iki takım da bunun farkındaydılar. Korkulu rüya görmektense uyanık kalmak daha iyiydi.

İlk yarı boyunca yüksek tempo ve mücadele vardı ama doğru dürüst pozisyon göremedik. Görebildiklerimiz de cömertçe harcadılar. Gana takımı üstün bir gayretle rakibine pozisyon vermemeye çalışıyor, büyük ölçüde başarılı da oluyor ama kendi bulduğu pozisyonları da tuhaf bir şekilde harcıyordu. Sanki futbolun tanımına şampiyon olarak giren takıma saygısızlık etmek istemiyorlardı. Almanya da iyi değildi Allah için.

Golsüz biten ilk yarıdan sonra Almanlar 2. yarıya baskılı başladılar ama makine tutuk günündeydi. Bu kadar gayretli bir savunmayı aşabilmenin en kestirme yolu uzaktan şutlardı, nitekim 60'da Mesut'un ceza yayının üzerinden vuruşu ağları buldu ve Almanya çok rahatladı. Diğer maçta Avustralya birkaç dakikada bulduğu gollerle 2-0 öne geçince tablo netleşir gibi oldu ama yine de her şey olabilirdi. Hele Sırbistan bir gol bulunca gerilim zirveye çıktı.

Sahadaki futbolcular da yüksek matematiğin etkisinde kalmış olacaktı ki, topu şuursuzca dolaştırmaktan başka bir şey yap(a)mıyorlar, belki vuvuzelayı bile duymuyorlardı. Derken başka bir değişiklik olmadı ve her iki takım da üst tura çıktılar. Avustralya ve Sırbistan ise kupaya "renk katmış" olmanın onuruyla evlerine döndüler.

Kaynak: taraf.com.tr, web.archive.org (arşiv bağlantısı)

Afrika'yı Gana temsil ediyor

Bülent Şirin 27.06.2010

Neredeyse her alanda dünyanın efendisi olduğu halde futbolun ötekisi olmaktan bir kurtulamayan ama yine de eskiye nazaran önemli mesafeler katetmiş Amerika Birleşik Devletleri ile Afrika'nın 2. turdaki biricik temsilcisi Gana, çeyrek final vizesi almak için karşı karşıya geldiler. Her iki takımın da zaaf ve yetersizlikleri ayan beyan görülüyordu ama bu seyredilir bir maç olmayacağı anlamına gelmiyordu. Bu da "tuhaf oyun"un şaşılmaması gereken güzelliklerinden biriydi. 5'te Amerika'nın bize göre ağır bir defans hatası sonucu Gana 1-0 öne geçti. Bu da golün güzelliğini perdelemiyordu tabii. Erken gelen gol zaten zayıf olan tatsız tutsuz bir oyun ihtimalini ortadan kaldırmış oldu. ABD'nin can havliyle rakibinin üzerine gitmesini bekledik ama ilk pozisyonuna 34'te girebildiler. Ancak turnuvada daha önceki sağlam geri dönüşlerini bildiğimiz için maçın sonucu hakkında kesin konuşmayı erteliyorduk. Amerikalılar pragmatik adamlardı ne de olsa. Adrenalin düzeyi turnuva ortalamasından yüksek; ama pozisyonu kıt bir ilk yarıyı Gana'nın 1-0'lık üstünlüğüyle geride bıraktık.

ABD, 2. yarı ile yüklenip pozisyonu buldu ama bizim Kingson geçit vermedi. Anlaşılan hareketli ve bereketli bir yarı seyredecektik. Gol komik bir hatadan bile gelebilirdi. Yanılmadık. 62'de bu sefer Gana defansı acemi bir hata yapınca istemeyerek de olsa (!) penaltıya sebebiyet verdi, ABD de sabrının karşılığını aldı ve beraberliği sağladı. Golden sonra beklediğimizin aksine adrenalin düştü, mücadele taktik savaşa dönüştü. Son düdük yaklaştıkça telafisi zor dakikalar da geliyor, bu da hamle zenginliğini düşürüyordu. Arada bivur-kaç denemeleri oluyordu, o kadar... Son dakikalara doğru Gana gözünü uzatmaya dikerken, ABD sabırlı ve soğukkanlı bir şekilde rakibinin üzerine gitmeye başladı. Çok sürmedi, Gana "Amerika'dan neyim eksik?" deyip karşılık verdi ama değişen olmadı, maç uzadı.

Uzatmalarda genellikle sabır ve realizm kazanır. Dolayısıyla biz Gana'ya pek şans tanımazken onlar birden skoru 2-1 yapiverdi! Yine büyük bir defans hatasıyla tabii. Ancak maç bitmemişti ve Amerikalıların en büyük şansı, futbolu fazla ciddiye almamalarıydı. Soğukkanlılıkları sanki hızla geçen zamanı bile yavaşlatıyordu. Bitiş düdüğüyle son Afrikalı yoluna devam ederken, Yankee'ler beyzbol ve basketbola geri dönüyordu, galiba çok da üzülmekten...

AĞA TAKILANLAR

» Prince Boateng'in 5. dakikadaki golü, İngiliz futbolcu Gerrard'ın 4. dakikada ABD'ye attığı golden sonra turnuvanın en hızlı atılan ikinci golü.

» Bu Dünya Kupası'nda henüz herhangi bir takımda 1, 5 ve 22 numaralı oyuncular gol atamazken Prince Boateng'in golü ile 23 numaralı forma da ilk golünü kaydetmiş oldu.

» İngiltere Premier Lig takımlarından Portsmouth'ta kulüp yaşantısını sürdürüp Dünya Kupası tarihinde gol atan tek isim Prince Boateng.

» ABD- Gana mücadelesiyle dünya kupası tarihinde ilk kez tek maçlı eliminasyon karşılaşmasında CONCACAF(Kuzey ve Orta Amerika ile Karayipler Futbol Konfederasyonu) temsilcisi ile Afrika ekibi karşılaştı.

» 2010 Güney Afrika'da sarı kartların 3 tanesini de elle kesmeden alan tek takım ABD.

Kaynak: taraf.com.tr, web.archive.org (arşiv bağlantısı)

Jabulani'nin yemini

Bülent Şirin 04.07.2010

Kısacık sezonun artık hazan mevsimi gelmiş, yapraklar dökülmeye başlamıştı. Favorilerin de bir kısmı gitmiş, yarı finalin üç bileti Dünya futbolunun baba yiğitleri tarafından alındıktan sonra Paraguay bir başka favori İspanya karşısında futbolun ne zaman çıkacağı belli olmayan sürprizlerinden birini arıyordu.

Turnuvanın favorileri arasında yer alan ve İngiltere, Fransa, İtalya, Brezilya ve Arjantin'i götüren hazan fırtınası sonucunda umutları ister istemez artan İspanya bu maçın da tartışmasız favorisiydi. Ancak ilk yarı boyunca bırakın skoru, oyun açısından da bir üstünlük kuramadı. Vuvuzela'ya galiba hep birlikte alışmıştık ama Jabulani alışılacak gibi değildi ve hiçbir şeye şaşırmamayı öğrendiğimiz bu turnuvada, bize bu melekeyi o top kazandırmıştı sanki. Hayatında ilk kez bir Dünya Kupası'nda çeyrek final yüzü gören Paraguay, güçlü İspanya'ya iyi direnmiş, hâttâ zaman zaman daha iyi bile oynadı. Gol bile buldu ama hakemi inandıramadı.

2. yarı yine her şey aynı seyirde giderken, 57'de Paraguay bir penaltı kazanıverdi ama bizim aklımıza hemen son dakikada penaltı kaçırıp elenen Gana'nın dramı geldi. Nitekim aynı şey oldu Paraguay sınıf atlama şansını kaçırdı. Hemen ardından İspanya penaltı kazandı, gole de çevirdi ama hakem beğenmeyince (!) tekrar kullanıldı. Bu kez kaleci devleşince Jabulani'nin bu gece kapriste zirve yapmaya kararlı olduğu anlaşıldı.

Alacakaranlık kuşağı sona erince İspanya, yüklenmeye başladı ama sanki sadece Paraguay'la değil, topla da mücadele ediyordu. 82'de çok ilginç bir gol izledik. Top girmemek için direnmekten bihâl olmuştu, ancak bir kez direktten döndükten sonra İspanya'nın azmine dayanamadı ve sanki yeminini bozmamak için iki direğe de uğradıktan sonra kerhen çizgiyi geçti. Sonraki dakikalarda tempo arttı, iki takım da birer kritik gol kaçırdı ama Jabulani 2. bir istisna yapmadı ve Paraguay en iyi Dünya Kupası kariyerini yaparken İspanya tam 60 yıl sonra yarı finale çıktı.

Kaynak: taraf.com.tr, web.archive.org (arşiv bağlantısı)

Onüç

Bülent Şirin 17.07.2010

Dünya Kupası geride kaldı. Artık önümüzdeki organizasyonlara bakacağız, bir sonraki kupaya kadar. Bu turnuva hakkında pek çok yorumlar yapıldı, yapılmaya devam ediyor. Bir süre daha da devam edecek. Biz genel bir değerlendirme yapacak değiliz ama şu Hollanda üzerinde azıcık duralım istiyoruz.

Finale kadar, Hollanda'nın o herkesi büyüleyen, kendine hayran bırakan futbolunu bir yana bırakıp daha çok kazanmaya yönelik "gerçekçi" futbola yöneldiği herkes tarafından kabul gören bir önerme haline gelmişti. Aynı futbolu finalde de oynayıp kazanacak olsalar, sanırım pek çok kişi, "Canım ne olacak, zaten şu fani Dünya'dan iki kupa alacakları var. Kupayı onların birine sayarız, olur biter" diye düşünecekti tıpkı bizim gibi. Ancak finalde oynadıkları futbol herkesi şoke etti, büyük hayal kırıklığına uğrattı. Pekala neden böyle oldu, neden bir halı saha canavarına döndü Portakallar?

Sanırım bunun suçlusu bizler, yani futbolseverler. Hollanda'yı farkında olmadan biraz fazla şımarttık gibime geliyor. Hem şımarttık hem de becerip bir kupa alamamalarını -galiba yine farkında olmadan- fazlaca kafalarına kaktık. Bu iki çapraşık duygunun Hollanda'nın ruhunda yol açtığı psikolojinin getirdiği sonuç da o final maçındaki futboldu işte. Artık ne pahasına olursa olsun bu kupayı almaları gerekiyordu, bunun için de her yol mübahtı. Nasılsa bitip tükenmeyecek (?) bir kredileri vardı, tek çatlaktan da su kaçmazdı.

Fakat hesabı tutmadı ve Hollanda bir maçla büyük sempati kaybetti. Bu hallerine herkes gibi hakem de çok şaşırmış olacak ki alabildiğine hoşgörölü davrandı. Sanırım herkes de öyle yapardı; bir yanda adaleti temin

etme sorumluluğu bir yanda bir Dünya Kupası finalinde koca Hollanda'yı birkaç kişi eksik bırakmanın ağırlığı... Portakallar umarız bir daha bize öyle bir maç seyrettirmezler.

Şampiyonluğun tek ve en önemli hedef olmadığını yıllardır söyler dururum. Dolayısıyla ne 1954 Macaristan'ı ne 74 ve 78 Hollanda'sı ve ne de 1982 Brezilya'sı için karalar bağlamadım. Allah aşkına, 2006 İtalya'sı futbol tarihinde kaç paragraf yer tutar? Ya bir önceki cümlede saydıklarım? İspanya, otoritelerin ittifakla ifade ettiği üzere hakiki Hollanda futboluyla başarıya ulaştı ve bu elbette sevindirici bir durum, çünkü her zaman en iyi oynayanla kazanan aynı takım olmuyor. Ancak kazanamamış olsa da İspanya bu turnuvada benim gönlümde bir numara olacak, ölene kadar da orada kalacaktı. Varsın müzesinde şekilli bir metal parçası olmayıversindi.

Onüç oyununu bilirsiniz. Bazı bölgelerde "sayı düşürme" adıyla da anılır, belki başka isimleri de vardır. Bir grup arkadaş toplanır, topu en az sektiren kaleye geçer. İlk olduğu için 14 sayısı olur onun. Diğerlerinin 13 sayısı vardır. Ayakla yediği her golde bir sayı, kafa golü yerse iki, bacak arası yerse üç sayı düşer. Sayısı sıfıra düşen oyun dışı kalır. Onun yerine kaleye sayısı en az olan oyuncu geçer. Yalnız kural dışı bir hareket yaparsanız kaledeki ortaya gelir, onun yerine siz kaleye geçersiniz. Son iki kişi kalınca birinciyi seri penaltı atışları belirler.

Bu oyunu ben de yıllarca zevkle oynadım. İllâ şampiyon olmak istiyorsanız, oyunda saklanabilir, pek etliye sütlüye karışmaz, riskli toplara vurmazsınız. Topu auta attığınızda kaleye geçmek zorundasınız çünkü. Yok, oyundan zevk almak istiyorsanız her topa vurursunuz, gol pasları verirsiniz vs. Topla ne kadar oynarsanız o kadar zevk alırsınız ama oyun dışı kalma riskiniz aynı oranda artar. Ben baktım ki penaltı atışlarında çok beceriksizim ve şampiyon olmak için kendimi kastığımda en fazla ikinci oluyorum, oyundan da hiçbir şey anlamıyorum. Boşverdim. Gönlümce oynadım, hiç boşuna strese girmedim. (Hâttâ kaleye arkam dönük pozisyonda topukla bacak arası gol bile attım. Keyfi bana bir ömür yeter.) Benim bu tavrımla beraber oyunun genel keyif katsayısı da yükseliyordu tabii. O oyunların tadı hâlâ damağımızdadır. Bence Hollanda da öyle yapmalı. Keyif almalı, keyif vermeli. Şampiyon olacaksa da kendi futboluyla olmalı. "O futbolla olamadım, asla da olamayacağım" dememeli. İşte İspanya çatır çatır Hollanda futbolu oynadı ve oldu. Hem de geçmişlerine bakıp asla şampiyon olamayacaklarına inanan çok sayıda futbolsever varken...

bulentsirin1967@gmail.com

Kaynak: taraf.com.tr, web.archive.org (arşiv bağlantısı)

Kahrolsun transfer!

Bülent Şirin 24.07.2010

Herhalde benim gibi altyapı takıntısı olan bir futbolsever için senenin en sıkıntılı günleri bugünlerdir, hele bu dönemin gazetelerin en çok sattığı günlere tekabül ettiği bir ülkede yaşıyorsanız... Hac mevsiminin her sene Kurban Bayramına denk gelmesinden (!) bile daha traji-komik bir durum bu...

Lûtfen af buyrun, ben transfer denen olguyu özünde kabul etmekte zorlanıyorum. Birileri yemeyecek yedirecek, giymeyecek giydirecek, sonra başka birileri gelip parayı bastırarak ve alacak... Sonra da başarı bekleyecek, gelirse övünecek ve mutlu olacak.

Alan razı veren razı, bana ne mi oluyor? Çok şey oluyor efendim... Bir konuyu daha iyi kavrayabilmek, sağlıklı değerlendirebilmek, hakkında daha net teşhis koyabilmek için örnekteki ölçeği son raddeye kadar büyütmek gerekebilir. Biz de öyle yapmaya çalışalım: Transfer neden yapılır? Takımı daha başarılı kılmak amacıyla gerekli görülen mevkii ya da mevkiilere takviye yapmak için. Daha doğrusu sebeplerden biri budur, eski ve ünlü bir futbolcumuzun kulüp yöneticiliği yaptığı dönemde samimiyetle ifşa ettiği gibi rakip takımı parçalamak, zayıf

düşürmek gibi sebepleri de vardır. Fakat biz onu geçelim. Muhtemelen ilerleyen gün, ay ve yıllarda bir başka yazıda enine boyuna tartışırız bu parlak düşünceyi.

Ne diyorduk, transfer takımın başarısını artırmak için takviye amacıyla yapılır. İmdi... Varsayalım ki böyle bir şey mümkün oldu ve sıradan bir kulüp, dönemin en başarılı takımını tam kadro transfer etti. İki kere ikinin hiçbir zaman dört etmediği futbolda bunun bile başarı garantisi yoktur elbet, fakat diyelim ki transfer edilen kadro aynı başarıyı yeni kulüpte de gösterdi. Bu gerçek anlamda bir başarı mıdır? Paranın her şeyi satın alabileceğine inanan insanlar için öyle olabilir. Bu insanlar çoğunluğu da teşkil edebilir. Bereket versin ki herkes onların aklına uymuyor, altyapı denen bir kurum tesis edip yıllarca emek veriyorlar da futbolun köküne kibrit suyu dökülmesini engelliyorlar.

Ortalama taraftar düşünmez futbolun ekini kökünü... Kulüp nereden gelip nereye gidiyor diye de düşünmez. Mali yapı, ekonomi, kulübün kimliği vs. umurunda değildir. En kısa ve kestirme yoldan başarı ister. Geçen sene bu zamanlardı galiba, bir uzman kişi, taraftarın gazetelerde çıkan uçuk kaçık transfer haber-söylentilerin yalan olduğunu bildiği halde yine de bu gazeteleri satın alıp okumasını değerlendirmiş ve şöyle demişti. **"Yalan olduğunu bildiği halde yine alıp okuyor, çünkü takımına bu futbolcuları yakıştırıyor."** Yani **"söyle, yalan da olsa hoşuma gidiyor"** psikolojisi...

Bu durum bize gösteriyor ki, **"doğrudan demokrasi"** denen nesne bizim ilkokul kitaplarında yer alan **"İsviçre kantonlarında uygulanır"** bilgisinden öte bir şey olamaz. En azından yakın ve orta vadeli gelecekte...

Peki, nasıl düzelecek bu işler? Ya başımıza akliselim sahibi, düzgün yöneticiler gelmesi için dua edeceğiz ya da çetin ve dikenli bir yol da olsa şu ortalama taraftar dediğimiz çoğunluğun bilinç düzeyini yükseltmeye çalışacağız. Bu durum sadece sporda değil, siyaset dahil her alanda böyle. Kaç başbakan gördük, derdini yeterince anlatabilmek için kameralar karşısında ağlamak zorunda kalan... Doğrudan ve düz ifadelerle söylese gerekli ve yeterli etkiyi yapmama riski hayli yüksektir çünkü. Bir kulüp yönetimine aday olan kişi ve kadrosu da **"Transferi falan unutun. Taş gibi bir altyapımız olacak ve kuluçka gibi futbolcu üretecek. Dışarıdan hiç futbolcuya ihtiyacımız olmayacak"** gibi bir şey söylese, herhalde ahır küreğiyle kovalanır... Elbette bu uç bir örnektir ve kimsenin öyle bir şey diyeceği yoktur. Yıllar önce Özkan Sümer, Trabzonspor başkanırken transfer isteyenlere **"Yıldız isteyen gökyüzüne baksın"** demişti de kıyamet kopmuştu. Trabzonspor taraftarı, o zaman takımda bulunan futbolcularla bugünkü futbolcular arasında yıldız değerlendirmesi yapmayı akıl ederse, ortaya çıkacak sonuçtan da çok faydalı dersler alınabilir sanırım.

bulentsirin1967@gmail.com

Kaynak: taraf.com.tr, web.archive.org (arşiv bağlantısı)

Bütün suç formada (!)

Bülent Şirin 30.07.2010

Galatasaray maça, Avrupa Kupaları'na her sene başladığı gibi başladı. Görünmez kazaların olduğu bazı yıllar hariç tabii. İlk 15 dakikalık baskı ciddi pozisyonlara rağmen gol getirmeyince Sırp rakip, oyunu dengeler gibi olduysa da mercan renkli temsilcimizin baskısı bir parça hafifleyerek devam etti. Tam rakip ilk pozisyonunu buldu, ne de olsa eski Yugoslav ekolü, zorlu takım demeye hazırlanırken Galatasaray, dönen topta Arda ile öne geçti. Golden sonra Galatasaray aktif dinlenmeden biraz hallice, baştaki temposundan bir numara düşük bir oyunla devam etti. Ona rağmen net pozisyonlara girdi ama cömertçe harcadı. Futbolda her kaçan gol,

"atamayana atarlar" formülünün hayata geçme ihtimalini artırıyordu ve ne yazık ki gol kaçırma kavramında herhangi bir üst limit olmadığı için, bu ihtimale karşı yapılacak bir şey de yoktu. Bereket versin ki rakip gol atmak için pek de hevesli görünmüyordu, ancak futbol öyle bir oyundu ki, bu durumu rakibi uyutma taktiğinden ayırabilmek için futbolu iyi bilmekten öte münecim filan olmak gerekliydi belki de. İlk yarı başka gol olmadan bitti.

İkinci yarı başında Belgrad ekibi, biraz rakip alanda görünmeye çalıştı ama fazla etkili olamadılar. Ancak kaleci Aykut'un ilk kurtarışını 63'te yapmış olması, futbolda bir dakika sonrasını tahmin etmenin hiçbir zaman mümkün olmadığını bir kez daha gösteriyordu. 68'de Mehmet Batdal'ın yerine Kewell'ın girmesi Galatasaray'ın sıkışmakta olan oyununu gözle görülür biçimde rahatlattı bize göre. Ancak tempo düşmüştü ve skor hâlâ sıkıntılıydı. Bir golün oluşması her zaman büyük emek gerektirmiyordu. Derken, organize bir atak sonucu 76'da Arda kendisinin ve takımının 2. golünü atarak herkese derin bir nefes aldırdı. Yine de bir kaza golü fena halde sıkıntı getirebilir diye düşünürken, içimize doğmuş gibi rakip bir frikik vuruşunda farkı bire indirdi. Üç dakika sonra da korner vuruşunda fark diye bir şey kalmadı. Nedense hiç şaşırmadık, maç devam ederken aklımızdan geçmişti bunlar sanki.

Bize göre Galatasaray, aynı oyunu rövanşta biraz daha ciddiyetle oynarsa turu geçer. Yoksa yıkım büyük olur. Hâlâ daha pozisyona giren değil atan kazanıyor çünkü.

Kaynak: taraf.com.tr, web.archive.org (arşiv bağlantısı)

Beş büyükler

Bülent Şirin 31.07.2010

Bilboardlarda yayıncı kuruluşun, "Beş büyüklerin maçları şu kadar paraya!" diye bir reklamı gözüme ilişti. Hatırlar mısınız bilmiyorum, Bursaspor şampiyon olmadan önce bir yazımda "Üç buçuk büyüğümüz var, Bursa da gelirse üç buçuktan dört olacak " diye yazmıştım. Hatırlamasanız da zararı yok, merak eden arşivde bulur nasıl olsa.

Bursaspor'un şampiyonluğu gerçekten çok hayırlı bir hadise olmuş, şimdi daha iyi anlaşılıyor. Hem kendisi büyükler arasına katılmış hem de Trabzonspor'un birçok kimse tarafından yarım ağızla söylenen büyüklüğü zımnen tescil edilmiş bulunuyor. Madem bir şampiyonlukla büyük olunuyor, o zaman bir daha kimse Trabzonspor'un büyüklüğüne yan gözle bakamaz, öyle değil mi? Laf aramızda, Trabzonspor'un bu şampiyonlukta dahil olmamış olsaydı kim bilir şimdi kaç adet büyüğümüz olurdu!

Neyse, Bursaspor'un şampiyonluğu benim nazarımda da son derece önemli bir hadisedir ve Türk futbolunun bu güçlü camiası, "büyük " sıfatını sonuna kadar hak etmiştir. Önemlidir, çünkü şampiyonluk denen aşuftenin "asla dört büyükten başkasına yar olmayacağı " inancı yıllar geçtikçe iyice derinleşmişti. Fenerbahçe taraftarının, sezonun son maçında Bursa'dan gelen 2-2 haberine bu kadar kolay inanmasında bu kanaatin etkisi yok mudur? Öyle ya, ne kadar tehlikeye düşerse düşsün, esas oğlan son anda husule gelecek bir gelişmeyle kurtulmalı, sahil-i selamete çıkmalıydı filmin sonunda. Yıllar önce Şükrü Saracoğlu'da, Fenerbahçe ilk yarıyı 3-0 geride kapatmış olmasına rağmen 4-3 kazanmış ve kimse de bunu pek anormal karşılamamıştı örneğin.

Umut ve temenni ederiz ki Bursaspor'un bu başarısıyla psikolojik direnç kırılmıştır. Diğer Anadolu takımları da hiç değilse daha bir cesaret sahibi olurlar. Gönül ister ki bir Ankaragücü de şampiyon olsun ve Türkiye'yi başkentinden şampiyon çıkaramayan tek ülke (Avrupa'da mıydı yoksa Dünya'da mı?) olmaktan kurtarsın. Sonra

Gaziantepspor da şampiyon olabilmelidir. Belki o zaman Antep ahalisi 3- 0'dan 4-3 verdiği maçı (evet, şu yukarıdaki maçtan söz ediyoruz) sabahlara kadar coşkuyla kutlamaktan vazgeçer.

Türkiye'de büyüklük tartışmaları eskiden beri devam eder. Herkesin kendine göre bir tanımı vardır ve o tanıma göre takımları sınıflandırır. Bursaspor'a büyük sıfatını benim görebildiğim kadarıyla ilk kez yayıncı kuruluş verdi ve doğal olarak bunda ticari kaygılar da rol oynamıştır. Yalnız keşke bu kadar acele etmeselerdi diyorum. Bilindiği gibi bu sezon yayın politikası çeşitlendirildi, isteyen gerekli paketi alıp sadece kendi takımının maçlarını izleyebilecek. Bursaspor için satılan kutuların miktarı istenen ve beklenen düzeyde olmazsa ticari kaygıyla verdiğiniz sıfatı geri alamazsınız. Ondan sonra da diğer Anadolu takımları sırayla şampiyon olmaya başlarsa siz seyreyleyin gümbürtüyü...

elbette tarihi bir öneme haizdir ama artık çıtayı yükseltmişlerdir ve özellikle güçlü Anadolu takımları için artık şerefli ikinciliklerin ya da gönüllerin şampiyonluğu payesinin bir anlam ve önemi kalmamıştır. Bursaspor için de asıl bundan sonrası önemlidir, eğer futbol ekonomisinde beklenen ağırlığa sahip olamazlarsa piyasa ekonomisi büyük müyük tanımaz. Çeyrek asırdan uzun bir zamandır şampiyon olamayan Trabzonspor'un bu alemde esamisi bile okunmazdı, eğer taraftarı takımına bu kadar sahip çıkmasaydı, yayıncı kuruluşun her "yanlış"ında yeri göğü birbirine katmasaydı...

Tabii Bursaspor'un işi kolay değil ama Trabzonspor'un hiç kolay değil. Hadi bu sefer Bursaspor'un elinden tutup şampiyon olmasında önemli rol oynadılar ve pabuçlarının dama atılmasından yırttılar. Öyle olmasaydı sevgili medyamız şimdi beş değil dört büyükten söz ediyor olacaktı, ufak bir isim değişikliğiyle... Trabzonspor taraftarı da o demoralizasyonla bu duruma itiraz edecek mecali bulabilir miydi, yoksa sadece Trabzon'da mı yeri göğü birbirine katardı bilinmez. Evet, Trabzonspor bu seferlik zevahiri kurtardı. Ancak her sene böyle kahramanlık fırsatı karşısına çıkmaz. Taraftarı da "Bursa kadar olamayan " takımını böyle hoş görmez. Aksi gibi bu sene son maç Fenerbahçe'yle de değil üstelik...

Kaynak: taraf.com.tr, web.archive.org (arşiv bağlantısı)

Teo'nun Ayak Bağı

Bülent Şirin 08.08.2010

Sezonun en "anlamlı" kupası sıfatına sahipken (en değerli diyemezlerdi tek maçlık kupaya çünkü) birdenbire sırra kadem basan Cumhurbaşkanlığı Kupası'nın yerine ikame edilen şölende geçen yılın şampiyonuyla kupa galibi karşı karşıya geldi.

Trabzonspor ilk 10 dakika daha derli toplu görünür, Bursaspor'u yarı sahasından çıkarmazken ilk pozisyon mahkûm takımdan geldi ve Ömer'in kafa vuruşunu defans çizgiden çıkardı. Bordo-mavili ekip gözle görülür şekilde iyi pas yapıyordu ama ceza alanı çizgisine yakın bölgelere kadar. Sanki Bursaspor kalesinde kriptonit benzeri bir madde vardı ve oralara yaklaştıkça elden ayaktan kesiliyorlardı. Şenol Güneş geçen yılın hayal kırıklığı Teo'yu, "yüzme derin gölde öğrenilir" misali ileride tek santrfor olarak görevlendirmişti. İlk 15 dakikanın en akılda kalan yanı da O'nun gayretleriydi bize göre.

30'da yeni transfer Glowacki olmasa Bursaspor öne geçiyordu. Hemen ardından da Selçuk'un uzaktan vuruşunu İvankov çıkardı. Az ama öz geliyordu yeşil-beyazlılar. Belki de aşırı sıcakta güçlerini ekonomik kullanmak istiyorlardı. İlk yarı, her iki takımda da 2. yarı değişiklik olacağı beklentileriyle bitti.

İkinci yarı benzer oyunla başladı. Trabzonspor hakim görünüyor ama pozisyon bulamıyor, Teo umutsuzca çırpınıyor, Bursaspor aktif dinlenmede kalıyordu. Demeye kalkmadı, bizim umutsuz Teo 54'te Trabzonspor

forması altında ilk resmi golünü attı. Kendisinden beklenen de bundan fazla bir şey değildi zaten. Seken topları takip edip değerlendirse yeterdi. Derken festival dakikasında ustalık dolu bir gol daha kaydetti.

İki farkın ardından 65'te Burak'ın yerine Yattara girdikten sonra maç koptu. Ayak bağı çözülen Teo 71'de hattrick sayısında hiç zorlanmadı. Eksik olduklarını unutmamak lazım ama Bursaspor rakibin karşısında pasif ve dağınık kaldı. Trabzonspor ise daha istekli, daha çalışkan ama geçen seneki zaaflarından kurtulamamış göründü. Teo'nun makûs talihi dönmüş müdür, yeni golcü nasıl bir performans gösterecektir henüz bilmiyoruz. Bunun için fazla beklememiz gerekmeyecek

Kaynak: taraf.com.tr, web.archive.org (arşiv bağlantısı)

Trabzon sessiz değildi

Bülent Şirin 16.08.2010

Süper Kupa galibi Trabzonspor, sessiz maçta sahaya galip takımıyla çıkmıştı. Belki futbolu da aynı olacaktı ama seyircisiz oyunda bizim bile tadımız tuzumuz kaçıyordu ekran başında. İlk 20 dakika Trabzon seyrek de olsa rakip kalede görünmeye çalıştı, başkent ekibi de mukabele ediyormuş gibi yaptı.

Trabzonspor, eksik Ankaragücü karşısında düzgün pas trafiğini zaman zaman iyice hızlandırıp yarım yamalak da olsa pozisyonlara giriyor ve "ben daha iyi bir takımım" diyordu ama bizim bu pozisyonlara "bu da kaçır mı beel!" demeye dilimiz varmıyordu. Süper Kupa'nın süper golcüsü Teo'nun artık kendine güveni gelmiş ve ileride sürekli mücadele ediyordu ama tek forvet sisteminin olmazsa olmazı, orta sahanın yeterli desteğiydi. O olmayınca sonuç alınamıyordu. Tıpkı Süper Kupa maçının ilk yarısında olduğu gibi.

Trabzonspor ikinci yarının başında Ceyhun'un yerine Yattara'yı oyuna aldı ve sağ kanattan tehlikeli ataklar başladı. Ancak özellikle Alanzinho'nun etkisiz futbolu konuk takımın tutuk futbolundan kurtulmasını engelliyordu. 67'de bir başka etkisiz Burak çıktı, Umut girdi. Girer girmez de Teo'ya gol pasını verdi, Kolombiyalıya da çizgi üstünden topa dokunmak kaldı. Golden sonra Ankara ekibi beraberlik için yüklenmeye başladı ve pozisyonlar da buldu. Ancak Trabzonspor'un Glowacki takviyeli oturmuş defansı geçit vermedi.

Ankaragücü'nün gol için yüklendiği bir anda gelişen kontrataktaki aynı üçlünün pas trafiğinde topu boş kaleye göndermek yine Teo'ya kaldı. Bordo-mavilliler oyunun geri kalanında çok rahatladı.

Trabzonspor tutuk başladığı maçı iyi bitirdi. Özellikle oyuncu değişiklikleri sahada çok etkili oldu ve geçen sezonun suskun gol makinası Teofilo gollerini sıraladı. Tıpkı Süper Kupa maçının ikinci yarısında olduğu gibi.

Sonuçta Trabzonspor sezona iyi bir başlangıç yaptı ve en hazır takımlardan biri olduğunu gösterdi. Eksik kadrolu Ankaragücü ise rakibi karşısında etkili olamadı. Bu maç kendileri için kesin bir ölçü sayılmasa da, iyi bir startın önemi göz ardı edilmemeli.

Kaynak: taraf.com.tr, web.archive.org (arşiv bağlantısı)

Umut'lar rövanşa

Bülent Şirin 20.08.2010

34 yıl sonraki nostaljiye Trabzonspor soğukkanlı ve derli toplu, Liverpool tutuk başladı. Bu görüntü ilk 5'ten sonra yerini klasik bir Anfield Road senaryosuna bırakacak gibi olduysa da Trabzonspor başlangıçtaki akışa

dönmeyi başardı ve ısrarla yan toplanla pozisyon aradı.

Eski maça 3 gol yediğı ilk 20 dakikayı kazasız belasız atlatan bordo-mavililer, biraz ürkek de olsa güçlü rakibinin üzerine gitmeye çalıştı ama pozisyon bulmakta zorlandı. Bütün bir ilk yarı Liverpool isteksiz isteksiz top dolaştırmaya ve arada atak geliştirmeye çalışırken, Trabzonspor da rakibinin pas bağlantılarını iyi keserek tehlikeli bölgeye yaklaştırmamayı başardı. Ta ki son dakikaya kadar. Hakem son düdüğü çalmaya hazırlanırken amatörce bir top kaybı sonrasında rakip sadece iki pasta topu filelerle buluştururdu. Oyunun ilk yarıdaki seyri gösteriyordu ki, 2. yarı her şey olabilirdi.

Liverpool 2. yarıya Torres ve tempoyla başladı. 5 dakikaya kalmadı, bu tempo penaltı getirdi. Kaleci Onur'un kurtarışı ise belki de kırılma noktasıydı maçın. Belki de turun. Yalnız rakibin temposunun kırılması ve daha iyi top yapabilmek için takıma müdahale gerekiyordu, Şenol hoca 56'da Burak'ın yerine Alanzinho'yu aldı. 59'da Umut'la en net pozisyonu bulduk ama Umut ne yazık ki en iyi yaptığı şeyi yaptı. Maça tempo ara ara yükseliyor, sonra kendi seyrine dönüyordu. 77'de Colman'ın yerine Giray girince skora razı olduğumuzu anladık. Tabii Liverpool'un klasik hızlı ataklarından biriyle gol bulmaması gerekiyordu.

Trabzonspor eksik ama yine de Liverpool olan rakibine iyi direndi. Böyle maçlarda kesinlikle basit hatalar yapmamak gerekiyordu ve yaptığınız takdirde pahalıya patlayabilirdi. 1-0'lık rakip saha yenilgisi çok kötü bir skor değil ama bizce çok rahat bir skor da değil. Liverpool gibi bir deve karşı olağanüstü bir performansla oynayıp birden fazla gol bulmanız ve rakibi kalenize yaklaştırmamanız gerekiyor çünkü. Her halükârda Avni Aker'de zorlu ve heyecanlı bir müsabaka izleyeceğimiz kesin. Trabzonspor elerse büyük olay, elenirse canı sağolsun.

Kaynak: taraf.com.tr, web.archive.org (arşiv bağlantısı)

Avni Aker'de basket maçı

Bülent Şirin 24.08.2010

Çok yakın geçmişte dramatik maçlar oynamış iki takımdan, bordo-mavili olanı uzun yıllar sonra belki ilk kez sahaya favori çıkıyordu. Trabzonspor maça daha baskılı ve atak başladı ama ilk dakikalarda rakibin tedbirli futbolu karşısında pozisyon bulmakta zorlandı. Ta ki Mehmet Topuz'un eski Alman golcü Dieter Hoenness'i hatırlatan kafa golüne kadar... Daha ev sahibinin gol sevinci bitmemişken Yattara usta işi bir aşırma ile skoru ikileyince zaten mahkûm oynayan Fenerbahçe'nin işi son derece zorlaşmıştı. Amma ve lakin, bu stat iki takım arasında çok trajikomik maçlar görmüştü ve son düdüğe daha beş çeyrek saatten fazla bir zaman vardı.

Gol(ler)den sonra sarılacivertliler can havliyle saldırdı. Ev sahibi takım da biraz geriye yaslanınca 28'de Lugano'yla Fenerbahçe'nin golü geldi. Geldi ama sevincini bile yaşayamadan topu yine ağlarında gördü. 39'da Semih sakatlanınca şaşırtan yedeklerden biri olan Stoch oyuna girdi ve Mehmet Topuz'a enfes bir pas vererek hesabı sıfırlamasını sağladı. 3- 2'den sonra ilk yarı Fenerbahçe'nin beraberlik çabasıyla geçti ama skor değişmedi.

Şenol Güneş 2. yarıya etkisiz kalan Alanzinho yerine Umut'la başladı. İlk 15 dakikada ilk yarıdan bile yüksek bir tempo izledik. Her an her şeyin olabileceği bir maça şahit oluyorduk. 60'tan sonra konuk takım orta sahada bariz bir üstünlük sağladı. Bu da Trabzonspor için hayra alamet değildi, şok bir gol bulamazlarsa maçı bile verebilirlerdi. Şok gol fırsatı evsahibinin ayağına geldi ama penaltıyı kazandıran Colman fırsatı bir güzel tepti. Eşref saati gelince oynayan Arjantinlinin keyfi kısa sürmüştü anlaşılan.

Orta sahaların çok kolay geçildiği, bol pozisyonlu, bol gollü ve çok heyecanlı bir maç izledik. 3-2'den sonra konuk takım daha üstün oynadı, ev sahibi kontralarla cevap vermeye çalıştı. Penaltı gol olsa belki maçın seyri farklı olacaktı.

Sarı-lacivertlilerin uzun süren baskısı gol getirmeyince takım da oyundan düştü, maç da ilk yarıdaki gollerle sona erdi. Sonuçta Trabzonspor zor da olsa kazanırken, Fenerbahçe oynadığı futbolla büyük takdir kazandı. Adına yakışır bir Trabzonspor-Fenerbahçe maçı oldu.

Kaynak: taraf.com.tr, web.archive.org (arşiv bağlantısı)

Sağlık olsun

Bülent Şirin 27.08.2010

1-0'lık deplasman mağlubiyeti aslında pek de avantajlı bir skor değildi ama Trabzonspor daha 4'te skoru eşitledi. Rakip Liverpool'sa, hiçbir skorun garantisi yoktu tabii, hele de yemeden bir gol daha atmanız gerekiyorsa ve ilk maçta kaşla göz arasında bir gol yemişseniz...

Bordo-mavililer tıpkı Fenerbahçe maçındaki gibi çok bir gol bulmuştu ama skoru yükseltmesi için gol yemesi gerekiyordu anlaşılan; ancak Liverpool gol atmaya pek de niyetli görünmüyordu. Sanki turnuvayı angarya görüyorlar ve "elensek de fark etmez" diye düşünüyorlardı.

Şenol Güneş'in ikinci yarıya Yattara'nın yerine Alanzinho ile başlaması biraz şaşırttıysa da, hocanın derin bilgisine olan saygımız bizi rahatlatmıştı. İkinci yarının ilk 10 dakikasında rakip takım iki kritik pozisyonu gole çeviremezken, Trabzonspor bizi heyecanla ayağa kaldıramadı. Dakikalar ilerliyor, tempo düşüyor ama gerilim alabildiğine artıyordu.

Şenol hoca, yüksek temponun güçlü rakip karşısında riski artıracığını düşünmüş olacak ki Trabzonspor hayli ağırdan alıyor, rakip ataklar karşısında çok dikkatli oynuyordu. Ancak dedik ya, rakip Liverpool'du ve dinlene dinlene oynasa da, isteksiz görünse de çok kolay gol bulabiliyordu. Nitekim 83'de ilk maçta olduğu gibi yine bir çırpıda topu filelerle buluşturdular ve gerilimi düşürdüler. O dakikadan sonra iki gol atılabilir miydi? Görünen o ki bu çok zordu ve oyuna giren yeni transfer Jaja ancak soru işareti alabilirdi. 88'de rakip galibiyet golünü de atınca oyun bitti.

Trabzonspor, ikinci yarıda taktik mücadele yapayım derken gol aramayı unuttu gibi bir şey. Liverpool uzun bir dinlenme döneminden sonra rakip alana gitmeye başlayınca beraberlik sayısını kaydetmekte zorlanmadı. Ev sahibi grogi pozisyonuna girince kalan zamanda da galibiyete ulaşması kimseyi şaşırtmadı.

Elendiği takımın Liverpool olması, Trabzonspor'un kendi liginde sendelemesine engel olacaktır. Yalnız maçtan bir gün önce yaşanan Umut bunalımı bir süre konuşulacağa benzer. Trabzonspor'un yapacağı en iyi şey, "sağlık olsun" deyip önündeki maçlara bakmaktır. Yoksa eski hastalığı nükseder, bitmeyen fetret dönemlerinden birine girer, uzun zaman da çıkamaz.

Kaynak: taraf.com.tr, web.archive.org (arşiv bağlantısı)

Az gittik, uz gittik; ana avrat düz gittik...

Bülent Şirin 30.08.2010

Trabzonspor'un 34 yıl aradan sonra şöhretli Liverpool'a yine elenmesini nasıl değerlendirmeli? Bardak dolu mudur boş mudur acep? İyimser olmak iyiyi getirir mi? Ya da kötümser olmak kötüyü? Süper Lig'deki rakipleri Fenerbahçe ve Galatasaray, Liverpool'dan daha düşük kalitede takımlara elendiler, Trabzonspor ise şöhretli rakibiyle iki maçta da kafa kafaya oynadı ama gücü yetmedi. Otoritelerin görüşü genel anlamda bu yönde.

Bugünün şartlarında baktığınızda, otoritelere hak vermemek mümkün değil. Eksik de olsa rakibiniz efsanevi Liverpool'dur, Mehmet Demirkol'un maçtan birkaç gün önce televizyonda isabetle söylediği gibi ilk maç deplasmanda 2-0 kazanmış bile olsanız rövanşta eleyeceğinizin garantisi yoktur.

Bütün bunlar iyi güzel de, benim aklıma takılan bir nokta var: 34 sene önce de oynanan iki maç ve alınan sonuç bundan pek farklı değildi. İlk maçta Trabzon'da üstün bir oyundan sonra 1-0 kazanmış, rövanşta ne olduğunu anlayamadan 3-0 yenik duruma düşmüş, geriye kalan zamanda gayet başarılı bir futbol oynamasına rağmen gol kaydına muvaffak olamayan bir Trabzonspor vardı o zaman. Karşısında da bugünkünden çok daha güçlü bir Liverpool. Trabzonspor ne durumdaydı? Dünyaya bugünkünden çok daha kapalı bir ülkenin, şampiyonluğu ilk kez İstanbul'un dışına taşımış, Avrupa'ya ilk kez çıkan, yaşları 20-25 arasında değişen oyunculardan kurulu bir takımı. Üstelik ezici çoğunluğu da Trabzon'da doğmuş büyümüş çocuklardı bunlar ve aralarında bir tane bile yabancı futbolcu yoktu.

Kuşkusuz altını çizmek istediğimiz sorun ya da sorunlar bütünü sadece Trabzonspor'a has değil. Ancak 34 sene önce çok daha mütevazı şartlarda benzer sonuç elde eden bir takım hakkında o zaman "ileride şartlar düzeldiği zaman bu takım çok daha güzel işler yapar" diye umutlanmak da akla mantığa aykırı bir umut ve beklenti değildi elbet. Bunca zaman sonra gerçekten Türk futbolunun şartları çok daha elverişli hale geldi, imkanlar çoğaldı. Hattâ ligimizin Avrupa'da en "pahalı" liglerden biri olmasıyla böbürleniyoruz. Eee? Gide gide bir arpa boyu yol mu gittik şimdi biz?

An itibarıyla baktığınız zaman, Trabzonspor başarısız sayılamaz, evet. Ancak ebediyete akıp giden şu kadar seneden sonra Türkiye futbolunun geldiği nokta burası mı olmalıydı diye düşünmek icap ediyor. Nedir eksik olan şey? Buna verilecek "neyimiz tamam ki?" cevabı ucuz bir yüzeysellikten öteye geçmez ve sorunların çözülmesine de hiç yardımcı olmaz. Nasıl oluyor da Avrupa'nın en "pahalı" liglerinden biri olan ligimiz en kaliteli liglerinden biri olamıyor? Kulüp takımlarımız Avrupa'da neden bir türlü başarılı olamıyorlar?

34 sene önce, Trabzonspor deplasmanda rakibine 3-0 yenildiği maçtan sonra Liverpool Teknik Direktörü Bob Paisley'in "Biz bu takıma yenilmiştik. Bugün de yenilebilirdik. Ama tecrübesizliklerinin kurbanı oldular" şeklindeki sözleri unutulmadı. Yani Trabzonspor tecrübeli bir takım olsaydı o gün de şöhretli Liverpool'u yenip eleyebilirdi. O mütevazı imkân ve şartlarıyla.

Bütün bunlardan tek bir anlam çıkıyor: Türk futbolu ilerleme filan kaydetmemiş, yerinde saymış, hattâ Dünya ile kıyasladığımızda geri gitmiştir (Küfür edebiyatımız hariç diyebiliriz herhalde.) Kimse kimseyi kandırmaya çalışmasın. Arada kazanılan istisnai başarılarla 1956'daki Macaristan galibiyeti arasında fazla bir fark kalmamıştır. Çözüm mü? Neredeyse her yazımızın gizli öznesini o çözüm önerisi teşkil eder. Okumaktan yılmayınız. Zira futbolumuzu kurtarsa kurtarsa okuyan ve yazarlar kurtaracaktır.

bulentsirin1967@gmail.com

Kaynak: taraf.com.tr, web.archive.org (arşiv bağlantısı)

Fatih Tekke, profesyonellik ve kurşun askerler...

Fatih Tekke'nin Beşiktaş'a transferi, yeni takımının taraftarları arasında büyük bir heyecan dalgasına sebebiyet vermemiş olabilir. Bunda elbet kadrosuna çok önemli futbolcular katmış olmalarının da etkisi vardır, nihayetinde Fatih, Quaresma kadar fiyakalı bir transfer değil.

Ancak Trabzonspor'da işler biraz farklı. Bu camiada, kendi bünyesinde yetişmiş, yıldız olmuş futbolculardan İstanbul kulüplerine gidenlere karşı bir tür burukluk hissi beslenir. İstanbul'a gitmemiş olanlarla asla bir tutulmaz onlar, doğma büyüme ve yaşama Trabzonlu olsalar bile. Belki Ali Kemal Denizci bu konuda bir istisna teşkil eder, bazı kendine özgü sebeplerden ötürü. Başka hangisi olursa olsun, ne kadar büyük yıldız olursa olsun, hep hatırlatılır bu "tercih"leri. Futbolcu kendisi isteyerek mi gitmiştir yoksa kulübü maddi kaygılarla mı göndermiştir, çok fazla farketmez. Aralarında olsa olsa derece farkı olur.

Kuşkusuz bu psikoloji sadece Trabzonspor'a özgü bir karakteristik değildir. Diğer büyük kulüplerde de sembol olmaya doğru giden bir futbolcunun birden bire rakip takımla anlaşması herhalde pek hoş karşılanmaz ve yıllarca oynadığı kulübüyle özdeşleşmesini engeller. Yurtta ve dünyada sayısız örnekleri var bunun. Ancak Trabzonspor'da bünyevi bazı sebeplerden dolayı çok daha yoğun yaşanır.

34 yaşındaki Fatih Tekke, Beşiktaş'a gideceğine futbolu bıraksaydı bile Trabzonspor'da sembolleşecekti. Tekke'ye bu tercihi yaptıran saik nedir bilinmez. Ancak bilinen bir şey var ki, Trabzonspor taraftarının, transferi konusunda yürüyüş yaptığı iki futbolcudan biri olmasına rağmen artık adı geçen camiada efsane olma ihtimalini kendi elleriyle (pardon, ayaklarıyla) berhava etmiştir. Nihat gibi bir ismin bile vaziyeti ortadayken, eski gol kralı Beşiktaş'ta ne kadar oynayabilecektir? Ne yapabilecektir? Baba Hakkı olmayacağı açıktır, Çarşı'nın orta yerine heykelinin dikilmeyeceğini de kesinlikle söyleyebiliriz.

Trabzonspor'un eski kaptanı eğer futbol hayatının başında olsaydı, her türlü tercihi normal karşılanabilirdi. Nitekim gerek ülkemizde gerekse dünyada böyle futbolcular var, bundan sonra da olmaya devam edecekler. Futbol hayatının son demlerinde, özdeşleştikleri kulüpten daha düşük seviyede bir takıma giden futbolcuların durumları da yadırganmıyor. Fakat Figo'ya Nou Camp'da atılan domuz kafası hayatın bir gerçeği, öte yandan ben Barcelona'da atıp, attırdığı gollerle büyülediğim Ronaldinho'yu Milan forması altında görmeye hâlâ daha alışamadım.

Rıdvan Dilmen'in, Fenerbahçe'de oynarken Beşiktaş'la transfer görüşmesi yaptığı ve görüşen Beşiktaş yöneticisinin "Rıdvan, senin gibi bir futbolcuyu elbette kadromuzda görmek isteriz. Fakat sen Fenerbahçe ile özdeşleşmiş bir futbolcusun, bize gelmen doğru olmaz" dediği olaydan birkaç yıl sonra medyaya yansımıştır.

Biz Trabzonspor özelinden devam edelim. Bilindiği üzere Liverpool maçından bir gün önce de Umut Bulut'un transferi gündeme gelmiş, zuhur eden kriz adı geçen futbolcunun bu hayati maçta kadro dışı kalması ve belki de turun gitmesiyle sonuçlanmıştı. Trabzonspor özü itibarıyla bir altyapı takımıdır. "Büyük" rakipleri gibi "geldi birisi, gitti sürüsü" mantığıyla çarkı döndüremez. Döndürmeye çalıştığı yıllarda düştüğü durumu cümle âlem görmüştür. O halde kurşun askerler yetiştirmelidir, Trabzon merkezli yayın yapan *Günebakış* Gazetesi Spor Müdürü Adnan Sungur'un ifadesiyle "daha fazla parayı görünce formasını yere fırlatmayacak" olan...

Transferle çarkı döndüremiyorsunuz, metabolizmanız izin vermiyor. Güç bela yetiştirdiğiniz futbolcunuzu da elâleme kaptırırsanız, büyüklüğünüz kendinden menkul hale gelme tehlikesiyle karşı karşıya kalır. Her sene de kolundan tutup şampiyon yapacak takım bulamayabilirsiniz, size duyduğu minnetten dolayı büyüklüğünüze yan gözle bakmayacak olan...

bulentsirin1967@gmail.com

Kaynak: taraf.com.tr, web.archive.org (arşiv bağlantısı)

Yol kazasıdır...

Bülent Şirin 18.09.2010

Teknik adam değişiklikleri hemen her takımın bünyesinde adrenalin salgısını artırır. Bu artış, ligin en çok gol yiyen takımını, en çok gol atan takımına karşı bile umutlandırabilir. Hâtta sükseli bir galibiyet bile taşıyabilir.

Trabzonspor, tıpkı Sivas maçında olduğu gibi maça çok iyi başladı, 9'da da son maçların formda ismi Selçuk'la mükemmel bir gol bularak öne geçti. İlk yarının sonlarına kadar sahada Trabzonspor hızlı ve etkili oyunuyla adeta şov yaparken Manisaspordan bir varlık gösteremedi. Ta ki, geçen sezonun gol kralı Makukula'nın usta işi golüne kadar. Sahada bu kadar keyifle top oynarken, hiç beklemediği bir anda gol yiyen takım mutlaka biraz bocalar. Belki de bunun bir haksızlık olduğunu düşünür, futbolun karakteristiğini unutarak... O bocalamada da rakip takımın adrenalinini devreye girerse, ikinci golü de yersiniz. Nitekim öyle oldu ve beraberlik golünden sonra sahada rollerin tersine döndüğü bir esnada konuk takım galibiyet golünü buluverdi!

2. yarı başlarında Trabzonspor için şakası olmadığını anlamış gibiydi. Fakat biz de anlıyorduk ki, maçın ilk bölümünde seyrettiğimiz güzellik bir halüsinasyonmuş. Meğer en az 4-5 futbolcu oyunda yokmuş. Beklemedikleri bir skor karşısında telaşla karışık bocalamayla gol aramaya çalışan ev sahibi ekip, Makukula'nın golüyle iyice travmaya girdi. Rakip takım da savunmada hata yapmayınca, yenilgi kaçınılmaz hale geldi.

"Hedef karşılık vermeyince herkes keskin nişancıdır" derler. Geçen hafta dirençsiz bir Sivasspor karşısında fiyakalı bir oyunla kolayca farka giden Trabzonspor, bu sefer sert kayaya çarptı. Her şey bir yana, bir dönem transfer etmekte hayli nazlandığı Makukula'nın golleri karşısında çaresiz kaldı. Kendi gol makinesi Teofilo da arıza yapıp, keyifler yerindeyken abuk subuk golleri kaçırınca sonuç kimse için şaşırtıcı olmadı.

Belki burada haftanın 4 gününe yayılan lig mücadelesinde, bir takımın nasıl olup da geçen haftanın son maçını oynadıktan sonra takip eden haftanın ilk maçını oynadığı sorgulanabilir. Sorgulanabilir, ancak bir sonuç çıkmaz.

Zorlu geçeceği anlaşılan sezonda bu yenilgi bir yol kazasıdır, adrenalin galip gelmiştir. Böyle sonuçlar olmasa da baskette olduğu gibi birileri her zaman galip gelse, herhalde bu kadar insan bu oyuna âşık olmaz, haftanın 7 günü başından aşağı boca edilmesine katlanamazdı.

Kaynak: taraf.com.tr, web.archive.org (arşiv bağlantısı)

Yine Fetret Devri mi

Bülent Şirin 27.09.2010

"Kazanan takım bozulmaz" diye bir kuralın aslında olmadığını geçen hafta anlayan ve bunu da itiraf eden Şenol Güneş, kaybeden takımı kentsel dönüşüm projesine benzer bir şekilde revize edip eski talebesinin başarılı takımının karşısına çıkarmıştı.

Karşılaşma, yayla maçı gibi başladı. Temiz hava, düz ve geniş çimen, bol zaman gençlerin aklını başından alır, oynamak ve kazanmak için aşırı motive ederdi yayladaki maçlarda. İki takımın da kazanmak için gerek ve yeter motivasyonları vardı. Böyle bir oyunda bütün bir ilk yarı pozisyon olmaması anormal bir durum gibi görülse de öyle değildi. İki taraf da son vuruşlar öncesi rakibinin pas yollarını ustalıkla kesiyordu bize göre.

Bu bilek g re ini gören Güneş, ikinci yarıya Umut'la g   takviyesi yaparak ba ladı. Ancak uzun süre değişen bir şey olmadı. Hatta Kayserispor sayılmayan bir gol bile buldu. Trabzonspor ilerleyen dakikalarda birkaç pozisyona girdi ama maçın başındaki yayla futbolu yerini yorgunluğa bıraktınca, bordomavili ekibin savruklu u, belki de form d   kl    iyice açığa  ıktı. Bunu ne Umut'un ci erleri gizleyebildi ne de Yattara'nın bilekleri...

Bu durum bioritm ilmiyle açıklanabilecek bir durum muydu yoksa yakın geçmişte kulüp içinde gelişen birtakım tatsız olayların olumsuz etkisi miydi bilmiyoruz. Ancak bildiğimiz bir şey var, o da sezon başında en iyi futbol oynadığı iddia edilen takımın artık bu vasa sahip olmadığıdır. Dileriz takım erken toparlanır, yoksa geçen seneki ma  yazılarımızda sıkça sözünü ettiğimiz "hasta adam"ın ruhu geri döner. Ondan sonra Trabzonspor  m r t rp lemekten başka bir işe yaramaz. Ne kadar ömrü kaldığını bilmeyen faniler için de herhalde bundan kötü bir şey olamaz.

Kaynak: taraf.com.tr, web.archive.org (arşiv bağlantısı)

Ofsaytı yenmek

Bülent  irin 04.10.2010

Her iki tarafın da dengeli ve temkinli ba ladı ı ma , birkaç dakika geçmeden alabildiğine sertle ti ve bir o kadar da hızlandı. Hangisi hangisini tetikledi bilmiyoruz ama hakem Kuddusi Müftüoğlu'nun ilginç kararlarının etkisini yok sayamayız.

Schuster savunmayı çok ileride kuruyordu ve bu Trabzonspor gibi hızlı atakları seven bir takım karşısında büyük bir riskti, kalesinde büyük tehlikeler de görüyordu ama kendi bulduğu pozisyonları da bu takti e borçlu olmalıydı. İlk yarının ilerleyen dakikalarında sertlik azaldı, tempo iyice arttı. Tempoyla birlikte hakem de bazı tartışmalı pozisyonları kaçırdı. Onca pozisyondan gol de çıkmadı, sarı kart da.

Güneş ikinci yarıya Yattara'nın yerine Ceyhun ile ba ladı. Anlaşılan hücumda değil savunmada problem olduğunu d   nm  t , çünkü mevcut skora razı olacak hali yoktu Trabzonspor'un. 51'de ev sahibi ekip mecburen oynattı ı genç kuvveti Mustafa Yumlu'nun  ık kafa golüyle  ne geçti. Mustafa'nın ilk yarıda defansta da gayet başarılı bir oyun sergilediği gözlerden ka mamı tı.

Trabzonspor golden sonra da maçı koparabilece i pozisyonlar buldu ama beceriksizce harcadı. Halbuki karşısında galip geldiği takdirde lider olacak bir Be ikta  vardı ve siyah beyazlı ekip hiç de fena oynamıyordu doğrusu. Velhasıl maçın sonunda her türlü skor olabilirdi.

Geri kalan zamanda Be ikta  can havliyle yüklendi ama çok hızlı çoğalan rakip defansın arasında fazla bir etkinlik gösteremedi. Ev sahibi ise -sanki biraz istemeye istemeyekontrataklara çıktı, pozisyonlar da buldu bulmasına ama bozuk para gibi harcadı. Trabzonspor'un belki de saha içindeki en büyük problemi buydu; eğer başarılı olamazsa bunun en büyük sebebi de o olacaktı.

Maçın sonları büyük heyecana sahne oldu. Yorulan taraflar ister istemez orta sahayı bo verip, topu bir an önce rakip kale önüne göndermeye çalıştılar. Son anlarda rakip kale önünde Colman'ın kaçırdığı pozisyon inanılır gibi değildi. Dönen topta frikik olan top a lara gitse, i te o zaman 'iyileştirmeyi' gösterirlerdi Arjantinliye...

Sonuçta Trabzonspor çok önemli bir galibiyet aldı ve girmek üzere olduğu Fetret Devri'nden şimdilik sıyrıldı.

Kaynak: taraf.com.tr, web.archive.org (arşiv bağlantısı)

Liderlik valsi

Bülent Şirin 08.11.2010

Trabzonspor hayli uzun bir zaman sonra liderlik maçına çıktı ve maç her Trabzonspor- Galatasaray maçı gibi hızlı ve tempolu başladı. Her iki takımın da hem aceleci hem de temkinli oluşu, ortaya ilginç pozisyonlar çıkarıyordu. Öyle ki, bir takım "kaçmaz" denilen bir golü kaçırdıktan sonra rakibi olmayacak bir pozisyonda gol bulabilirdi. Ya da tam tersi...

İlk 20'den sonra takımlar dinlenme moduna geçince yukarıda tasvir ettiğimiz ilginç süreç de normale döndü. İlk yarının sonraki dakikalarında Trabzonspor sabırla pas yapmakla top ezmek arasında gidip gelirken; Galatasaray biraz geride kalıp, hızlı hücumlar ve ölü toplanla rakip kaleye inmeye çalıştı. Netice itibariyle gol değil, doğru dürüst pozisyon bile çıkmadı diyebiliriz.

İkinci yarı da tempolu başladı. 55'te Hagi ilk değişikliği Cana'yı çıkarıp Barış'ı almakla yaptı. Bu değişikliğin olumlu bir etksi görüldü demek zor, ancak Hagi 60'ta Misimoviç'in yerine Kewell'ı alarak ikinci hamleyi yaptı. Şenol hoca ise bekleyip görmeyi tercih ediyordu.

İlk yarıya göre daha tempolu ve heyecanlı bir oyun izliyorduk, gol de ha geldi ha gelecek gibiydi ama savunmalar gününde, forvetler de beceriksiz olunca skor değişmedi. 67'de Burak yerini Yattara'ya bıraktı ama taraftar pek heyecanlanmadı, çünkü eski Yattara ortalarda yoktu. Yine de sağ kanada hareket getirmede değil.

Böyle kilitli bir oyunda gol gelse ancak bireysel hatayla gelebilirdi, elbette o hatayı iyi değerlendirmek suretiyle. Nitekim 76'da Engin Servet'in ayağından kaptığı topu çok iyi değerlendirip Umut'a gol pasını verdi, o da topun değerine değer kattı. Kalan dakikalarda Galatasaray var gücüyle yüklenmeye çalıştı ama gün ofansların değil defansların günüydü. Şenol Güneş 80'de Jaja'nın yerine Ceyhun'u, 88'de Cale'nin yerine Ferhat'ı aldı. Son dakikalar heyecan fırtınası içinde geçti, Galatasaray'ın bir topu direktten döndü ama gole ulaşamadı. Uzatma dakikalarında sarı-kırmızılı takım can havliyle beraberlik ararken, boş pozisyonda Umut farkı ikiye çıkararak takımının uzun süre sonra lider olmasını sağladı.

Kaynak: taraf.com.tr, web.archive.org (arşiv bağlantısı)

Çok kolay oldu

Bülent Şirin 14.11.2010

Türk futbolunda nadiren gördüğümüz bir manzara vardı Bursa'da. İki Anadolu takımı ligin zirvesinde liderlik mücadelesi yapıyordu. Ancak bu Anadolu "derbi"sinin eskilerinden bir farkı vardı, sahada şampiyonluk yaşamış iki takım karşı karşıya gelecekti.

Dengeli başlayan maçta Trabzonspor yüklendiği sağ kanattan geliştirdiği atakla Engin'in uzun pası sonrasında Burak'ın takipçiliği, akıl dolu pası ve Jaja'nın usta işi vuruşu sonunda çok erken bir golle öne geçti. Güçleri birbirine yakın takımların maçlarında bulunmaz bir avantajdı bu, ancak futbolda asla determinizm sökmüyordu. Üstelik Bursaspor da kendi sahasındaydı.

16'da bu sefer benzer bir pozisyonun sol kanat versiyonunu izledik. Başrolde yine Jaja, yardımcıları bu sefer Selçuk ve Umut'tu. 2-0'dan sonra Bursaspor can havliyle yüklenmeye başladı. Bu bölümde gol bulabilirlerse maça ortak olabilirlerdi, yoksa istim üstünde bir görüntü veren ve kaptığı topları çok çabuk rakip kale önüne

indirebilen Trabzonspor, kısa bir dinlenmeden sonra farkı açabilirdi. İlk yarı bu formatta bitti. Trabzonspor aktif dinlenmede kaldı. Bursaspor yüklendi, pozisyon bile bulamadı.

İkinci yarı ev sahibi ekip yine yüklenmeye çalıştı ancak Trabzonspor defansta çok iyi alan paylaşıyor, adam kaçırmıyor, rakibine pozisyon vermiyordu. Gol atmak için de kendini pek yormuyordu doğrusu. Gol gelmeyince 55'ten sonra tempo düştü, maç sonuna kadar da bir daha kalkmadı.

Trabzonspor, rakibinin düşüş döneminde olmasını çok iyi değerlendirdi ve rahat bir galibiyet alarak zirve yarışında çok önemli bir engeli daha aşmış oldu. 2-0'dan sonra kendini fazla yormadı, rakibinin gücünün farkında olan bir anlayışla kontrollü bir futbol oynadı. Takım her hattıyla dengeli ve uyumlu bir oyun ortaya koydu. Bu gidişle pek de zor görünmüyor ama; Trabzonsporlular şimdilik şampiyonluk rüyası görmektense uyanık kalmayı tercih etmeliler bence. Uyanıp da rüya olduğunu anlayınca çok kötü oluyorlar çünkü, nekahât dönemi yıllar sürüyor.

Kaynak: taraf.com.tr, web.archive.org (arşiv bağlantısı)

Etten duvar oyunları

Bülent Şirin 22.11.2010

Trabzonspor maça son derece istekli başladıysa da ligin can derdinde olan ve yavaş yavaş korkulu rüyalar görmeye başlayanlar arasında bulunan Eskişehirspor, can havliyle uyguladığı alan savunmasıyla rakibine açık vermedi. İlk yarının ortalarına doğru gelindiğinde umumi manzara, direncin Trabzonspor'un ilk golünden sonra kırılacağı, o golün de er ya da geç geleceği şeklindeydi. Tabii futbolda determinizmin hiçbir zaman sökmediğini asla unutmamak kaydıyla...

Adam gibi bir pozisyon ancak 30'da geldi ve bozuk para gibi harcandı. Tribünde ve ekran başında taraftar, saha da futbolcular rahattı. Nasılsa gol gelecekti. Buna karşılık konuk takım birkaç net pozisyon buldu ama onlar ev sahibinden de bonkördü.

Golsüz biten ilk yarıdan sonra ikinci yarı Trabzonspor için "nasıl olsa atarız"dan "nasıl atabiliriz?" moduna geçme zamanıydı ve tahminimizce kurt hoca Şenol Güneş takıma gerekli uyarı vermişti. Gerçekten de etkisiz Colman'ın yerine süper yedek Alanzinho girmişti. İlerleyen dakikalarda baskı giderek yükseldi ama Es-Es defans ağını çok iyi örüyor, rakibine geçit vermiyor, rakibi de ağırlıkla göbekten delmeye çalıştığı için zorlanıyordu. 70'de Burak'ın yerine Yattara girdi. Baskı iyice arttı ama Eskişehirspor sanki fazla adamla oynuyordu, o kadar sıkı bir alan savunması ve pres vardı. Trabzonspor bu maçı kazanabilirse önemli bir iş başaracaktı. Ancak olmadı. Kanatları doğru dürüst kullanamayan ev sahibi takım göbekteki savunma ordusuna teslim oldu. Son dakikalara doğru bordo mavili ekibin hücumda basit pasları bile yerine ulaştıramaması sonucu gol şansı ağır bir defans hatasına kaldı. Son dakikalarda karşılıklı yaşanan inanılmaz pozisyonlara rağmen o da gelmedi. İşin ilginç tarafı, Eskişehir de kazanabilirdi.

Rakibin minimum hatayla oynadığı etten duvar oyunlarında ne yapsanız kazanmanız mümkün olmaz. Takımlar arasındaki güç farkı burada önemli değildir, futbol tarihi bunun örnekleriyle doludur. Taktik varyasyon icabı oyuna sokulan Alanzinho ve Yattara da bu sistem karşısında sadra şifa olamadılar. Netice itibarıyla gol için elinden geleni yapan Trabzonspor "sağlık olsun" deyip geçmeli, Eskişehirspor da her maçta bu kadar hatasız defans yapamayacağını idrak etmeli. Çanakkale savunması, ne kadar övünsek de teknik anlamda bir zafer değil çünkü. Düşman geldi yine payitahtı teslim aldı sonradan.

Kaynak: taraf.com.tr, web.archive.org (arşiv bağlantısı)

Zordu, kolay oldu

Bülent Şirin 28.11.2010

Trabzonspor, çekinerek gittiği Gaziantep'te maça 1-0 yenik başladı. Egemen'in kendi kalesine attığı golün ardından defans bocalarken ardı ardına kritik hatalar yaptı, ev sahibi takım gözlerine inanabilse ikinciye bulması çok da zor değildi.

15'ten sonra lig lideri kendine gelip rakip kaleye daha organize gitmeye başladı ama tıpkı geçen hafta olduğu gibi göbekten delmeye uğraşıyorlar, kümelenmiş defansın arasında boğulup kalıyorlardı. İlk net pozisyon 19'da Burak'la geldi, onu da kaleci omuzuyla çıkardı. Bu arada ilk 20 dakika yerden kalkamayan Jaja'nın ilk faulde sararması da dikkate şayandı doğrusu... 26'da Trabzonspor son derece organize geldi ama Alanzinho değerlendiremedi. Bunlar golün habercisi gibiydi, 29'da yine organize bir atak sonucu Burak, son derece müsait pozisyonda bu sefer kolay olanı yaparak eşitliği sağladı.

Trabzonspor'un, Eskişehirspor maçındaki sıkıntıları yaşamayacağı ilerleyen dakikalarda belli oldu. Çünkü etten duvar oyunları her maçta tutmazdı hem de maç Gaziantepspor'un sahasında oynanıyordu. Bir takım kendi sahasında öyle oynamaya kalksa... Konuk takım 38'de gelişen bir atakta hem penaltı kazandı hem de rakibin eksik kalmasına sebebiyet verdi. Burak da penaltıyı gole çevirince derin bir nefes aldı. Artık lig lideri Eskişehirspor kâbusu öncesine dönebilirdi. Mağlup başladıkları maçta soyunma odasına galip gidiyorlardı.

İkinci yarıya da rahat başladı Trabzonspor. Bordo-mavililer, ilk dakikalarda rakip alanda güle oynaya pozisyon aradı. 58'de gollerin sahibi Burak'ın yerine giren Yattara, takımın rahatlığına uyum sağlayarak eski günlerinden esintiler sergilemeye başladı. Gerçi ortaları havayı dövmekten başka bir işe yaramadı, çünkü Burak çıkmıştı ve Umut da ortalarda yoktu. Ancak ev sahibi takımın gardı düşmüşken Trabzonspor bu haliyle de gol bulabilirdi. Nitekim 75'te Colman'ın pasıyla günün en iyilerinden Jaja, güzel bir vuruşla farkı ikiye çıkardı. 3- 1'den sonrası gazozuna maça döndü. Ev sahibi oyunu bıraktı, bordo-mavililer Alanzinho ve Jaja'yı çıkarıp Engin Baytar ve Barış Ataş'ı aldı. Kalan dakikalarda da hücum antrenmanı yaptı.

Trabzonspor mağlup başladığı maçı zorlanmadan alarak liderliğini sürdürdü, birbirleriyle oynayıp puan kaybedecek rakiplerini keyifle seyredeceği bir hafta sonunda...

Kaynak: taraf.com.tr, web.archive.org (arşiv bağlantısı)

Kritik bir galibiyet

Bülent Şirin 18.12.2010

Noel öncesi mecburi revizyonla sahaya çıktı Trabzonspor. Geçen hafta sonu İstanbul'da sergilenen muhteşem gösteriden sonra takımda bir motivasyon boşluğu olabilirdi. İlk yarıda izlediğimiz futbol sanki bizi haklı çıkardı, ev sahibi takım sahada uyur gezer gibi dolaştı. Rakibin en tehlikeli adamı Emenike'nin sakatlandıktan sonra bir süre daha direnmesine rağmen oyundan çıkmak zorunda kalması, hücum gücünü iyice zayıflattı. Ancak Trabzonspor'da yine bir hareket olmadı.

İkinci yarıya Ceyhun'un yerine Yattara'nın girmesiyle takım hareketlendi. Şenol Hoca onlara rehabetin bedeli filmini özetlemiş olmalıydı soyunma odasında. İlk dakikalarda ardı ardına birkaç pozisyon buldular ama tabir yerindeyse bozuk para gibi harcadılar.

[Yazının devamını okumak için tıklayın.](#)

Kaynak: taraf.com.tr, web.archive.org (arşiv bağlantısı)

Trabzon'un ayarı kaçmış

Bülent Şirin 23.01.2011

Trabzonspor biraz ağır biraz tempolu, her zamanki futbolunu oynarken gol neredeyse otomatik olarak geldi. Lider iki kanadı da kullanmaya çalışıyordu ama Yattara gününde olunca ister istemez terazi de sağ tarafa çekiyordu. 20'de Yattara'nın klasik bir atağında Jaja boş kaleye topu yuvarlarken hiç de zorlanmadı.

Golden sonraki dakikalarda, defansta açık vermeyerek aktif dinlenme modunda ara sıra pozisyon buldu ama gol kaydına muvaffak olamadı Trabzonspor. Hücum atraksiyonlarında ezbere paslarla oynuyorlar, biri tutmazsa bir sonraki tutuyor ve rakip kaleye inmekte pek zorlanmıyorlardı. İlk yarıda başka gol olmadı.

Ev sahibi takım 2. yarıya pozisyonlarla başladı. Önce Umut, sonra Burak net pozisyonlarda yine topu ağlarla buluşturamadılar.

[Yazının devamını okumak için tıklayın.](#)

Kaynak: taraf.com.tr, web.archive.org (arşiv bağlantısı)

Fenerbahçe bileğinin hakkıyla...

Bülent Şirin 31.01.2011

Sezonun belki en kritik maçıydı. İlk dakikalar halat yarışmasında hakemin düdüğüyle bütün gücüyle asılan taraflar gibiydi. Tempo, pres, sertlik ve heyecan... Herkes ilk golü atmanın sosyopsikolojik öneminin farkındaydı. 17'de sakatlığı nükseden Egemen'in çıkması sanırız dengeleri bozuverdi, Trabzonspor tekrar sağlamaya vakit bulamadan 19'da Lugano'nun kafasından golü yedi. Fenerbahçe golün coşkusuyla soğutmadan hücumda kaptığı topu iyi değerlendirerek Niang'la farkı ikiye çıkardı.

Konuk takım, aslında iyi bir savunması olmasına rağmen, ilk yarım saatte aşırı motive olmuş rakibin çılgınca presle kaptığı toplarla sağlı, sollu ve cepheden hücumları karşısında fena halde afalladı. Ondan sonra rakip kaleye gitmeye çalıştı ama sarılacivertli takım sahada 25 kişiyle oynuyordu sanki.

[Yazının devamını okumak için tıklayın.](#)

Kaynak: taraf.com.tr, web.archive.org (arşiv bağlantısı)

'Recep, Fenerbahçe şampiyon olacak, üzülme'

Bülent Şirin 04.02.2011

İki boyutlu yazı ortamında vurguları ifade etmek mümkün olmadığı için ilk görüşte Fenerbahçe'nin şampiyonluğundan umudu kesmiş olan Recep'e bir ahabının teselli cümlesi gibi algılanabilir başlıktaki ifade.

Ancak öyle değil. Duyduğum şekliyle aktarmak istediğim için cümlelerin ağızdan çıktığı halini bozmadım.

Recep, Trabzonspor'u 2. Lig'den beri takip eden kıdemli bir Trabzonsporlu. Üzülmemesini isteyen ise samimi bir dostu ve o zamanlar Fenerbahçe deyince akla gelen önemli isimlerden biri, ünlü bir işadamı. Bu cümle de 1995-96 sezonunda Trabzonspor Fenerbahçe'nin beş puan önünde şampiyonluğa giderken söylenmiş. Teselli etmeye çalışan, Fenerbahçe'nin şampiyon olacağından emin, bu durum karşısında her Trabzonsporlunun düşeceği psikolojiyi bildiği için sevgili dostunu büyük şoktan korumaya çalışıyor.

Bu diyalogu bana aktaran, soyadı bizde mahfuz olan Recep. Biz de onun yalancısıyız. Doğrudur, yanlışır bilmiyoruz. Ancak o sezon **Carlos Alberto Parreira'nın, Trabzonspor lider iken sezon ortasında bir yerlerde "Trabzonspor hakemler tarafından kollanıyor" ifadesinin manşetlere taşınmasından sonra bordo-mavili camianın kimyasının bozulduğunu çok iyi hatırlarız.** "Duyumlarla yazı yazmak" gibi bir ithamla karşı karşıya kalırsak da, **o sezonun son maçından önce Fenerbahçeli bir yöneticinin yerinden fırlamış gözlerle basın toplantısında "Trabzonspor'un Vanspor'a teşvik primi verdiğiine dair çok önemli duyumlar aldık" dediğini âcizane hatırlatırız.**

Şimdi o kadar kaba yöntemler kullanılamaz, adama "ağır ol" derler. Fakat **Aykut Kocaman'ın yine birkaç hafta önce "penaltılar irdelenmeli" ifadesi Trabzonspor camiasında benzer bir etki yaptı.**

[Yazının devamını okumak için tıklayın.](#)

Kaynak: taraf.com.tr, web.archive.org (arşiv bağlantısı)

Trabzon(spor) bir sorundur...

Bülent Şirin 11.02.2011

Trabzonspor belki bir kez daha herkesten yakın olduğu şampiyonluğu kaybedecek bu sene. Hâlbuki ilk yarı sonunda herşey yolundaydı. Lider en yakın rakibi Bursaspor'a beş, üçüncü sıradaki Fenerbahçe'ye dokuz puan fark atmıştı. Son yıllarda bu kadar rahat bir ilkyarı liderliği yoktu zannederiz. Şampiyonluğun doğal sahipleri olan İstanbul kulüplerinden biri olsa hem kendisi hem de başkaları tarafından çoktan şampiyon ilan edilmişti, o takım kolay kolay bırakmazdı şampiyonluğu gerçekten.

Fakat yakın temasta olduğumuz Trabzonsporlular, bütün bir devre arası bunun bir rüya olup olmadığını anlamak için kendi kendilerini çimdiklediler durdular. Şampiyonluk için kaç puanın yeterli olduğu hesap edildi duruldu. Trabzonspor'un bu puana rahatlıkla ulaşacağı sonucu elde edildiği halde yine de kimsenin ruhu sükûn bulmadı.

İkinci yarının ilk üç haftası geride kaldığında bütün kredi tükenince tekerleğin nereden kırıldığı kritik edilmeye başlandı. Aykut Kocaman, hakemler, Aziz Yıldırım, yanlış ya da eksik transferler, baskı, stres, şu, bu... Merak ediyorum, acaba ne zaman Trabzonspor camiası yıllardır sürekli aynı şeylerden şikâyetçi olduğunu idrak edecek? Sadece şahıs isimleri değişiyor, başka herşey aynı...

Bir süre önce Trabzonsporluların düzenlediği ve Erdoğan Arıkan ile Kerem Öncel'in konuk olduğu bir söyleşide yine aynı sorular soruldu durdu. Efendim neden Trabzonspor İstanbul takımları kadar medyada yer almıyormuş? Erdoğan Arıkan arkasına yaslanarak –ve bu sorudan bıktığını belli etmemeye çalışarak- "Bakın arkadaşlar, Türkiye'nin bazı gerçekleri var. Bizim bazen bir İstanbul takımıyla bir Anadolu takımının maçından sonra o Anadolu takımından hiç bahsetmediğimiz oluyor ama o şehirden en ufak bir tepki gelmiyor.

[Yazının devamını okumak için tıklayın.](#)

Kaynak: taraf.com.tr, web.archive.org (arşiv bağlantısı)

Ulusallaşmış futbol, şimdi de globalleşiyor...

Bülent Şirin 18.02.2011

Eğer gazetelerde okuduğumuz haber doğru idiyse, **son El Clasico maçı, yani Barcelona-Real Madrid karşılaşması bizim bir derbi maçından daha fazla izlenmişti**. Şifreli yayınla açık yayını kıyaslamak elbette çok sağlıklı bir yaklaşım olmasa gerek ama Avrupa ve dünya futbolunu yakından takip edenlerin bu ülkede Sığircıkları Koruma Derneği üyeleri kadar marjinal kaldıkları günler daha dün gibi yakındır.

Zaten bu son derece meşakkatli ve ıstıraplı bir hobiydi, çünkü TRT yıllarında pazartesi akşamları yayınlanan spor programının sonuna lütfen iliştirilen "Avrupa'dan futbol" bölümünden başka o tarafa bakan pencere yoktu. O da kümes penceresinden farksızdı, şimdi daha iyi anladığımız gibi... Avrupa yine neyse de, Güney Amerika futbolunu ancak dört yılda bir görürdük. Yani Dünya bize çok uzaktı o zamanlar. Bizim takımlar da sonbaharın havaların henüz soğumaya bile yüz tutmadığı günlerinde Avrupa'ya şöyle bir uzanıp gelirler, sonra "işlerine" bakarlardı.

Gün oldu devran döndü. Özel televizyon kanalları yayına başladı. Rekabet kızıştı. Bu kanallar, Avrupa ve Dünya futbolunu keşfetmekte gecikmediler. Bizim için masal kahramanlarından farksız olan futbolcular, bir anda evimizin başköşesine kuruluverdiler. Türk futbolseverler önce bu yeni duruma pek alışamadılar. Alışamadıkları, bir kanalın yayınlayacağı yabancı bir maçı anons ederken "hani geçen sene bizim bir takımı eleyen takımı üç hafta önce yenen takım var ya, işte onun maçı var bu akşam. Sakın kaçırmayın" gibi ifadeler kullanmasından anlaşılıyordu.

[Yazının devamını okumak için tıklayın.](#)

Kaynak: taraf.com.tr, web.archive.org (arşiv bağlantısı)

Bursa ağır hasarlı

Bülent Şirin 20.02.2011

Kimselerin dikkate almadığı, şampiyonluk hesaplarına katmadığı geçen yılın şampiyonu Bursaspor hakkında futbol kamuoyuna sitemkâr sözler sarf etmeye hazırlanırken, konuk takım ilk yarım saatte 2-0 öne geçiverdi! Ne de olsa onlar da bir zamanlar şampiyonluğun kapısından dönmüşler, kendilerini layık görmedikleri için çok da üzülmemişlerdi doğrusu. Gaziantepspor 23'te Wagner, 32'de Yalçın'ın golleriyle üstünlük sağladı ama hemen iki dakika sonra Dany kafayı yanlış kaleye nişanlayınca fark hemen bire indi. Eğer bu gol gelmeseydi, bize göre rakibinden daha üstün bir futbol oynayan, attıkları dışında kaçırdığı net pozisyonlar da bulmuş olan Güneydoğu ekibi maçı çok erken koparabilirdi. İkinci gole erken cevap gelmesi şampiyonun maça tutunmasını sağladı.

[Yazının devamını okumak için tıklayın.](#)

Kaynak: taraf.com.tr, web.archive.org (arşiv bağlantısı)

Yeniden doğmak

Bülent Şirin 22.02.2011

Trabzonspor hem rövanşı hem de bir gün önce kaybettiği liderliği geri almak için sahaya çıktı ama 14'te kornerden golü yedi! Ömer Aysan ortladı, Dixon kafayı vurdu ve Manisaspor 1-0 öne geçti. Şampiyonluk kovalayan bir takım için bu gol bize biraz fazla sıradan geldi.

Devrik lider golden sonra rakip kaleye daha çok gitmeye çalıştı ama öyle aman aman bir baskı yoktu ortada. Çünkü derbide olan biteni gördükten sonra belki de kimyaları bozulmuştu. Aslında ev sahibi takım rakibine boş alan bırakmıyor, rakibini boğuyor değildi. Fakat Trabzonspor ne hikmetse ceza alanına girmeye korkuyor gibiydi, uzaktan kaleyi gören vuruyor ama ya topu tribünlere gönderiyor ya da önündeki rakibine nişanlıyordu.

Trabzonspor ikinci yarıya pabucun fiyatını idrak etmiş gibi başladı.

[Yazının devamını okumak için tıklayın.](#)

Kaynak: taraf.com.tr, web.archive.org (arşiv bağlantısı)

Suyun yatağı değişirse...

Bülent Şirin 25.02.2011

Türkiye'de sosyo-ekonomik ve sosyo-kültürel düzen, tamamen İstanbul'a endeksli kurulmuş. Yeni bir şey değil bu, Osmanlı'dan kalmış. Cumhuriyet'in ilk yıllarında yerine Ankara ikâme edilmek istenmiş ama İstanbul kısa zamanda eski yerini almış. Hem de daha güçlü ve etkili bir şekilde. 20-30 yıl önceye kadar Anadolu'da ticaret yapanlar İstanbul'da Tahtakale, Mahmutpaşa, Perşembe Pazarı gibi yerlerden toptan mal alır, gider kendi şehirlerinde satarlardı. Anadolu'da şehirlerden küçük kasabalara kadar, mürekkep yalamış sınıf İstanbul aksanını konuşur, çocuklarına da bunu aşılamaaya çalışır hâlâ. "Başka İstanbul yok"tur çünkü. Alfabe Türkçenin en karakteristik sesi olan nazal n'nin karşılığı olan harfin neden bulunmadığı sorusu ise kimseciklerin aklına gelmez.

Ülkedeki hâkim futbol anlayışı da ister istemez yukarıda tasvir etmeye çalıştığımız tablo dâhilinde şekillenmiştir. Küçük istisnalar dışında futbola ilgi duyan herkes, İstanbul'un üç büyük kulübünden birinin taraftarı olmuş, onlarla sevinmiş üzülmüşler. Geçmiş yazılarımızda izah etmeye çalıştığımız gibi, bu takım tercihindan çok daha derin anlamları olan, kimlik kavramı/sorunu ile ilgili bir hadisedir.

Pekâlâ, durum böyleydi de halkın başı göğe mi erdi? **Bütün ülke İstanbul'a çalıştı da Türkiye ekonomisi dünyada saygın bir yere mi geldi, İstanbul'da büyüyen pastanın hiç değilse kırıntıları ülkenin uzak diyarlarına mı ulaştı? Ne gezer.**

[Yazının devamını okumak için tıklayın.](#)

Kaynak: taraf.com.tr, web.archive.org (arşiv bağlantısı)

Amrabat PSV'den geldi

Bülent Şirin 28.02.2011

Takımlar arasında güç farkı olsun olmasın, maça golle başlamak büyük bir avantajdır her zaman ve liderliği geçen hafta olduğu gibi kulvar farkıyla Fenerbahçe'ye devretmiş olan Trabzonspor, Jaja'nın usta vuruşuyla gelen şok bir golle evindeki maça galip başlamıştı. 2. dakikadaki golden sonra Trabzon, üstün bir futbol ortaya koyarken rakibini kendi yarı alanından çıkarmadı. Kayserispor ise pozisyon bulmak bir yana, doğru dürüst rakip yarı alana bile geçemedi.

Ancak 20'de sağ kanattan organize bir atakla gelip Abdullah'la beraberliği sağlayıverdiler. Futbolda her şey normaldi, ancak insanoğlu zayıftı ve güzel rüyaya daha kolay inanıyor, galip başlayınca galip bitireceğini sanıyordu. Trabzon'un da beraberlikten sonra senkronu bozulur gibi oldu. Rakip de oyunu dengeledi.

[Yazının devamını okumak için tıklayın.](#)

Kaynak: taraf.com.tr, web.archive.org (arşiv bağlantısı)

Trabzonspor PTT'ye yenilmeseydi...

Bülent Şirin 05.03.2011

 Trabzonspor PTT'ye yenilmeseydi... **Beş yıl kadar önceydi sanırım**, sevgili Aytekin Akay, Trabzonspor'un resmî dergisi için efsane kadronun neferlerinden **Bekir Barçın** ile bir röportaj yapmıştı. Eski futbolcu lafın arasında **"Eğer PTT'ye yenilmeseydik bu başarıları elde edemezdik"** mealinde bir şey söyledi.

"Ne PTT'si, ne yenilgisi" diye soracaksınız haklı olarak, hemen anlatalım: **Trabzonspor**, o zamanki adıyla **Türkiye 1. Ligi'ne çıkmak için** epeyce uğraşmıştı, resmî kuruluş tarihi olan **1967'den 1974'e kadar. Birkaç kez kapıdan dönmüş, işte bir tanesi de bu PTT yenilgisinden dolayı olmuştu.** Bekir Barçın devam ediyor. "Eğer o sene 1. Lig'e çıkmış olsaydık, aynı kadro zihniyetiyle devam edecek ve büyük ihtimalle ligde sıradan bir takım olacaktık. Fakat **PTT yenilgisi sonucunda** çıkamayınca **tamamen kendi gençlerimize yöneldik.** Daha sonra çıktık ve o **malûm başarılar arka arkaya geldi."**

Hâlbuki Trabzonsporlular, bu dramatik karşılaşmayı yıllarca ağlama duvarı niyetine kullanmışlardı. PTT'ye yenilmeyip, o sene lige çıksalardı mutlaka çok sevineceklerdi. Belki de takımları lige çıktığında şehirlerinin isimleri televizyondaki hava raporlarında geçeceği için sevinen yurdum insanı gibi.

Bunu neden anlattık? **Eğer Trabzonspor bu sene şampiyon olursa, camianın bu şampiyonluğa yüklediği aşırı anlamdan dolayı, bize göre bir takım olumsuz ve sevimsiz sonuçlar ortaya çıkacaktır.**

[Yazının devamını okumak için tıklayın.](#)

Kaynak: taraf.com.tr, web.archive.org (arşiv bağlantısı)

En zorlu virajdan...

Bülent Şirin 07.03.2011

Maç hızlı ve karşılıklı girilen pozisyonlarla başladı. Beşiktaş prestij, Trabzonspor da zirve peşindeydi. 3'te Guti'nin şık pasıyla buluşan Simao topu auta gönderdi. Konuk takımın futbolu sezonun ilk yarısını hatırlatıyordu, rakip defansın ileride kurulmuş ve biraz gevşek dokunmuş olması sonucu gol ve goller de bulabilirdi. Aynı şey kaliteli ayaklarıyla hızlı gelen ev sahibi Beşiktaş için de geçerliydi.

15'ten sonra tempo düşer gibi oldu ama yine de oyun birden hızlanabiliyor, top kimsenin bilmediği kestirme yollardan ceza sahasına girebiliyordu. 31'de Trabzon defansı Bobo'yu fena kaçırdı, ancak Bobo da fena kaçırdı. Bordo mavililer 30'lu dakikalarda birkaç kez rakip ceza alanına baskınlar yaptıysa da sonuç alamadılar. 33'te Serkan'ın ortasına Brozek şık vurdu ama kalede yılların tecrübesi Rüştü vardı.

[Yazının devamını okumak için tıklayın.](#)

Kaynak: taraf.com.tr, web.archive.org (arşiv bağlantısı)

Truman Show bir gün bitecek...

Bülent Şirin 11.03.2011

 Truman Show bir gün bitecek... Her sene sezon sonuna doğru, şampiyonluk yarışı kızıştığında görmeye alıştığımız **“saha dışı savaşları”** bu sene birkaç cephede birden patlak verdi. Türk futbol tarihinde belki de ilk kez bir takım kendi lehine verilen bir kararın yanlış olduğunu kabul ve beyan etti. Bunda belki İstanbul'un iki büyüğünün yarıştan çok erken kopmuş olması da etken olmuştur, tam olarak bilemeyiz. Aslında gündemin çok çabuk değiştiği zamanlarda yazı yazmak zordur; yazınız gazetede çıktığında çoktan güncelliğini kaybetmiş olabilir pekâlâ. Olsun, biz gördüğümüzü yazalım.

Haftalar önce Fenerbahçe Teknik Direktörü Aykut Kocaman'ın **“irdelenmeli”** diye biten konuşmasıyla açılan Pandora'nın Kutusu'ndan kötülükler ortalığa saçıldı. Aykut Hoca'nın ne kadar pozitif imajı olursa olsun, hiç de masumane bir açıklama değildi bize göre. Rakip Trabzonspor'un bu tür hamleler karşısında dengesinin pek kolay bozulduğunu bilmiyor olamaz(lar)dı. Daha önceleri de benzer yöntemlerle sonuç almışlardı. Şampiyonluğun sahada kazanılmadığını öğrendiklerini açık açık söylememiş miydi birileri? Yıllar önce bir Fenerbahçe yöneticisi, sezon sonunda şampiyon olduktan sonra **“Aslında bu sene Trabzonspor'un önünü açmışlardı. Biz aradan sıyrılıp şampiyon olduk”** dememiş miydi? **“Bir dakika Sayın Yönetici, kim kimin önünü açıyor? Nasıl açıyor, ne yapıyor da açıyor? Bunca zamandır şampiyon olanlar, birilerinin önlerini açması sayesinde mi şampiyon oldu”** diye sormak kimsenin aklına gelmedi mi? Yoksa bunlar *Truman Show*'da rol kesen oyuncuların ağzından kaçırarak laflar gibi bir şey miydi?

Bu savaşın sonu nereye varır, ne sonuç çıkar bilmiyoruz.

[Yazının devamını okumak için tıklayın.](#)

Kaynak: taraf.com.tr, web.archive.org (arşiv bağlantısı)

Galibiyet zor zanaat

Bülent Şirin 13.03.2011

Hafta içi saha dışında tavana vuran tansiyon, sahaya yansımamış görünüyordu. Şampiyonluk adayı Trabzonspor maça sabırlı ve serinkanlı bir futbolla başladı. Yattara'nın ilk 11'de olması demek, bol bol sağdan muz orta izleyeceğiz demektir. İlk net pozisyon 19'da yine sağ kanattan geldi ve Umut müsait pozisyonda topu direğin dibine nişanladı, fakat dış tarafına... Ancak geliyorum diyen gol gecikmedi ve 22'de Jaja Umut'un başarısını tekrarladı, fakat direğin iç tarafına...

Golden sonraki dakikalarda hareket vardı, bereket yoktu. Sürgündeki Karadeniz ekibi rakip yarı alanda görünmesine rağmen net pozisyon bulamadı, Kasımpaşa ise cılız ataklarla mukabele etmeye çalıştı. Bu arada zeminin bozukluğu birçok pozisyonda ortaya ilginç görüntülerin çıkmasına sebep oluyordu. İlk yarı bu görüntüde bir değişiklik olmadan sona erdi.

[Yazının devamını okumak için tıklayın.](#)

Kaynak: taraf.com.tr, web.archive.org (arşiv bağlantısı)

Desibeli kaç para?

Bülent Şirin 19.03.2011

Derbiler hesaba kitaba sığmazdı. Belki çok uzun zamandır kaybeden Galatasaray'ın artık rakip tanımaksızın kazanma zamanı gelmişti, belki de lider Fenerbahçe ikinci yarı bulduğu hızını kesmeden yoluna devam edecekti. Ev sahibi kazanırsa kâbus gibi geçen sezonun bilançosunu bir anda düzelterek, sarı lacivertliler kazanırsa en önemli tepe aşılabilecek ve mutlu sonla göz teması kurmak mümkün olacaktı.

Biri çoktan havlu atmış, diğeri nefes nefese şampiyonluğa koşuyor olsa da Türkiye'nin en harbi derbisini izleyecektik yeni statta. Yeni stadın da ilk derbisiydi bu. Dengeli ve temkinli geçen bir on dakikadan sonra takımlar yavaş yavaş birbirlerinin kalelerini yoklamaya başladılar. Gol gecikmedi ve Kazım eski takımına hatırlatmadı. İlk yarım saat karşılıklı ataklar ve birer net pozisyonla geride kaldı.

[Yazının devamını okumak için tıklayın.](#)

Kaynak: taraf.com.tr, web.archive.org (arşiv bağlantısı)

Gelme artık, neye yarar...

Bülent Şirin 26.03.2011

Şampiyonluk savaşları devam ediyor. Neredeyse istisnasız her sezon olduğu gibi yarışta iki takım baş başa kaldı. Trabzonspor da ne zaman şampiyonluk yarışının içinde olsa partneri Fenerbahçe oluyor, tesadüf müdür bilinmez.

Bizim şampiyonluk savaşlarımız da tabii bize özgü oluyor. İtiş kakış, çelme, dirsek, şaplak vs. vs. vs... Zahirde karşılıklı 11 kişinin oynadığı bir oyun, verdiği bir mücadele olan futbolda saha dışındaki bütün silahlar cepheye sürülüyor, meşru-memnu ayırımına hiç bakılmıyor. Sonunda başarı elde edilince de analarının ak sütü gibi helal olduğuna kendini inandırıyor başarının sahipleri...

Türkiye'nin default hali Fenerbahçe'nin şampiyonluğu, Trabzonspor'un (bırakın şampiyonluğunu varlığı bile) bir sorun olduğu için başta futbolun baronları ve merkez medya olmak üzere sistem bütün gücüyle abanıyor.

Fenerbahçe şampiyon olacak, simitçi-kahveci-gazozcu hasılat yapıp yaklaşan borç taksidini ve çocuğunun okul masraflarını ödeyecek, gazeteler satacak, televizyonlar reyting yapacak, her şey güzel olacak. Trabzonspor'a da Türk futboluna yaptığı katkılardan dolayı teşekkür edilecek.

[Yazının devamını okumak için tıklayın.](#)

Kaynak: taraf.com.tr, web.archive.org (arşiv bağlantısı)

Pirus zaferine doğru

Bülent Şirin 03.04.2011

Trabzonspor kendi evinde geçmiş yıllarda buz gibi şakalarına maruz kaldığı Konyaspor ile karşı karşıya geldi. İkinci yarının başlarındaki hovarda savrukluğundan uzaklaşmış, şampiyonluğa inanmış bir takım olarak sahada yerini almıştı ev sahibi. Öyle ki, ilk yarım saatte Burak az kalsın kafasını kıracaktı.

Konyaspor ise bir yerden "gıcık" kapmış ve rakibinin şampiyonluğunu engellemeye and içmiş gibi çıkmıştı sahaya. Avni Aker'de bu manzarayla ilk kez karşılaşmıyorduk, alıştık yani.

Takımların oyun karakteri anlatmaya çalıştığımız gibi olunca, ortaya kıran kırana bir oyun çıkıyordu ister istemez. Trabzonspor'un gol ayakları her zamanki gibi olunca gol de gecikti. Ancak ilk yarının sonlarına doğru Konyaspor defansı rakip forveti tam üç kez ardı ardına kaçırdı.

[Yazının devamını okumak için tıklayın.](#)

Kaynak: taraf.com.tr, web.archive.org (arşiv bağlantısı)

Asimetrik denge ve şampiyonluk afyonu

Bülent Şirin 08.04.2011

Real Madrid geçen hafta sonu La Liga'da kendi sahasında hiç beklemediği bir yenilgi aldı ve şampiyonluk yarışında rakibi Barcelona'nın hayli gerisine düştü. Futbolda ne zaman nereden çıkacağı belli olmayan sürprizler olmazsa, Barcelona şampiyon denebilir artık.

Maçın bitiminde futbolcular soyunma odasına giderken dikkatimi çekti ki, teknik direktör Jose Mourinho, öğrencilerini teker teker ellerini sıkarak içeriye gönderiyor. Biz duymuyorduk ama anlaşılan teselli mahiyetinde şeyler de söylüyordu. Hani sanki sonucu önemli olmayan bir hazırlık maçında can sıkıcı bir yenilgi alınmış gibi.

Sivri çıkışları ve iddialı kişiliği dolayısıyla değil, geçmiş yıllarda çalıştırdığı takımlarda oynattığı futbol nedeniyle pek hoşlanmam kendisinden. Barcelona'nın alt yapı hamlesi karşısında Real Madrid'in çılgın transfer politikasının kesin mağlubiyetine çare olamamasını da büyük bir memnuniyetle karşılamışımdır. Ancak nereden geldiği tam olarak bilinmeyen bu özgüveni takdir etmemek mümkün değildir. Belki sezon sonunda kovulacak, önlenemez yükselişi son bulacak, grafiği tersine dönecektir. Elbette işsiz kalmayacaktır, büyük ihtimalle yine üst düzey takımları çalıştıracaktır ama halihazırda dünyanın en iyisi kabul edilen Barcelona'yı kendi liginde alt etme şansını kaybedecektir.

Mourinho cephesinde hal böyleyken, bizim Şenol Güneş çoğu zaman herkesten fazla stres altında görünmektedir. Kendisinin kariyerini kimse tartışamaz, Trabzonspor şu vaziyette şampiyon olamazsa bile kimse kolay kolay sorumluluğu kendisine yükleyemez, 96'da olduğu gibi.

[Yazının devamını okumak için tıklayın.](#)

Kaynak: taraf.com.tr, web.archive.org (arşiv bağlantısı)

Oyun berbat, galibiyet hayatî

Bülent Şirin 11.04.2011

İlk dakika dolmadan Galatasaray'ın Yekta ile girdiği bariz gol pozisyonu, maçın seyri hakkında bir fikir veriyordu ama ilerleyen dakikalarda yanıldığımızı anladık. Trabzonspor'un ilk pozisyonu için 10 dakika geçmesi gerekecekti, aradaki zaman diliminde rakipler birbirlerini tarttılar. Gol ve galibiyete ihtiyacı olan konuk takımды ama pozisyonlara ev sahibi giriyor, gün ortasında yağan yağmurun ağırlaştırdığı zemin zaman zaman sahanın etkili oyuncusu haline geliyordu. İki büyük takım arasında hata yapan kaybederdi, böyle sahalarda da hata yapmaktan kolay bir şey yoktu.

İlk yarım saat, lige havlu atmış olan sarı kırmızılılar rakiplerine göre daha derli toplu bir görüntü verdi. Trabzon takımı ise kulvar farkıyla lider olan Fenerbahçe'yi yakalayıp geçmek için çok da istekli görünmüyor gibiydi. Belki de bu bizim gibi fanilerin anlayamayacağı kadar derin bir stratejiydi, maç sonunda anladık her şeyi.

[Yazının devamını okumak için tıklayın.](#)

Kaynak: taraf.com.tr, web.archive.org (arşiv bağlantısı)

Hiç futbola siyaset karışır mı?

Bülent Şirin 15.04.2011

Geçen haftaki yazımızda şampiyon Bursaspor'un Fenerbahçe karşısında dirençli bir futbol sergilediğini, bunun da en önde gelen sebebinin şampiyon unvanına sahip olmaları olduğu kanaatimizi belirtmiş idik. Doğrusu hemen akabindeki hafta sonu aynı kişilikli futbolu Eskişehirspor'dan bekliyorduk ama fena halde yanıldık. Futbolun cazibesine kapılınca saha içine dalıyor, saha dışında olan biteni çabucak unutabiliyorsunuz.

Ne oldu saha dışında? Eskişehir Pancar Kooperatifi Yönetim Kurulu Başkanı Halil Ünal, kooperatifteki yolsuzluk iddiaları nedeniyle gözaltına alındı. "Pancar Kooperatifi Yönetim Kurulu Başkanı da nereden çıktı?" diyebilirsiniz, ancak Halil Ünal'ın aynı zamanda Eskişehirspor Başkanı olduğunu ilave edersek sanırsız tablo biraz netleşir.

Hiçbir şey ima etmiyoruz, yanlış anlaşılmasın. Fakat Fenerbahçe'yle yapacağı maça birkaç gün kala bir kulübün başkanının futbol dışı bir konuda ilgili resmi kurumlar tarafından göz altına alınıp serbest bırakılması dikkatimizi çekti. Gerekçesinin fazla bir önemi yok, çünkü nasılsa bu kayıt dışı memlekette kanı kırmızı akan her Türkiye vatandaşı, istemese de bir şekilde illegaliteye bulaşırırdı!

Bu gözaltı olayı büyük ve tatsız bir rastlantı olsa gerektir, çünkü her ne kadar futbolda özellikle mücadele kızıştığı dönemlerde saha dışında bir takım dolaplar dönmeye başlıyor (ya da kamuoyu öyle inanıyor) olsa bile

devlet erkanının bu işlere karışması inanılacak bir şey değildir.

[Yazının devamını okumak için tıklayın.](#)

Kaynak: taraf.com.tr, web.archive.org (arşiv bağlantısı)

Gerilim alışkanlık yaptı

Bülent Şirin 18.04.2011

Haftalardır devam eden kulvar farklı yarışta Trabzonspor farkı kapatıp liderliği geri almak, Bursaspor da artık iyice geri kalmış olsa da hâlâ şampiyon unvanı taşıdığının farkında olarak şanına yakışır bir oyun oynamak derdindeydi. Yüksek tempoda başlayan maçın ilk pozisyonu 13'te ev sahibi ekipten geldi ve Burak topu kaleciye nişanladı. Sonra 25'te Bursaspor, maçın başından beri etkili geldiği sağ kanattan geliştirdiği atakta Giray'ın cansiperane çabasıyla golden oldu.

Yüksek tempo sadece iki pozisyon getirmişken, ilk yarım saatin sonlarına doğru oyunun sakatlıklarla sık sık kesildiğine şahit olduk. Konuk takımın etkili oyuncularıyla hızlı hücumlar geliştirmesi, bordomavilileri biraz daha kontrollü bir oyuna sevk etmişti. 40'da Bursaspor'da sakatlık geçiren kaleci Ivankov'un yerine Yavuz girdi. İlk yarının sonlarında ev sahibi takım Burak'ın şık golüyle öne geçti.

[Yazının devamını okumak için tıklayın.](#)

Kaynak: taraf.com.tr, web.archive.org (arşiv bağlantısı)

Gölge etmeyin, başka ihsan istemez

Bülent Şirin 22.04.2011

Geçen haftaki yazımıza bir okurumuzdan cevabi mahiyette bir mektup geldi. Bizim yazılara genellikle Fenerbahçeli okurlardan tepki geliyor ve bu tepkiler de Taraf profiline yakışır düzey ve içerikte oluyor. Biz de memnun oluyor ve, "İyi ki *Tarafa* yazıyoruz" diyoruz.

Sayın okurumuzun tepki gösterdiği konulardan biri, Trabzonspor'un şampiyonluğu ile yaklaşan seçimlerde Trabzon halkının siyasi tercihleri arasında ilgi kurmamızdı. Tabii ilgiyi kuran ben değilim, eşeğin aklına karpuz kabuğu sokmak gibi bir niyetim de yok. Sadece buzdağının suyun üstünde kalan kısmına işaret etmeye çalıştım. Meseleyi daha iyi kavrayabilmek için, suyun altındaki kısmını da adam akıllı incelememiz gerekiyor:

Trabzonlu çok uzun bir zamandır göç verdi, vergi verdi, şehit verdi. (15 sene kadar önce yapılan bir araştırmada, Trabzon'un bir ilçesinde fatura yatırma oranlarının yüzde 95 ilâ yüzde 100 arasında değiştiği ortaya çıkmıştı.) Karşılığında yakın zamana kadar bir çimento fabrikası dışında bir şey almadı. Umursamadı, gitti gurbet ellerde ekmeğini aradı. **Şehrinin takımı için sadece şampiyonluk bekledi fani âlemde. 96'daki malûm maçtan önce ise devleti bütün haşmetiyle karşısında buluverdi.**

[Yazının devamını okumak için tıklayın.](#)

Kaynak: taraf.com.tr, web.archive.org (arşiv bağlantısı)

Bush'un karnabaharı, Tayyip Erdoğan'ın zevahiri...

Bülent Şirin 29.04.2011

Her sene bu zamanlarda şampiyonluk yarışı kızışır, tansiyon yükselir, demeçler sertleşir, itiş kakışlar başlar. Hâl böyleyken bir de bakarız ki Sayın Başbakanımız, Fenerbahçe Kulübü Başkanı ve en önemli oyuncusunu kabul etmiş, hasbıhal eylemiş, iyi dilek ve temennilerle uğurlamış. Birkaç gün sonra da Trabzonspor Başkanı'nı kabul etmiş, karşılıklı jestler vs. Arada her iki takımın da tartışmalı maçlar oynadığı bir haftasonu var.

Başbakan keşke şu günlerde hiç de böyle bir ziyaret trafiğine girmeseydi. Ne kadar masumane olursa olsun, eninde sonunda siyasi otoritenin başıdır ve galiba hiçbir başbakana sahip olmayacak bir ağırlık ve karizmaya sahiptir. Yakın geçmişte itilip kakılan, hastanelerden kaçırılan başbakanlar gördük, biraz daha geriye gittiğimiz zaman da kameralar karşısında kendisine galiz küfürler edilen başbakanlar...

Daha evvel karnabahar ile ilgili bir hikâye anlatmıştım, yeri geldi yine anlatmak istiyorum: **ABD Başkanı Bush, yeni seçildiği günlerde gazetecilerle sohbet ediyormuş. Lafın arasında bir yerde, "Çocukken karnabaharı hiç sevmezdim, annem de bana zorla yedirirdi. Şimdi Amerikan Başkanı olduğuma göre hiç kimse bana karnabahar yediremez" demiş.** Bir anormallik görünüyor mu? İlk bakışta hayır, bir insan karnabaharı sevmeyebilir, bu son derece normaldir. Fakat **birkaç gün sonra Amerika'da karnabahar üreticileri feryadı basmışlar, çünkü kimse karnabahar yemez olmuş.**

[Yazının devamını okumak için tıklayın.](#)

Kaynak: taraf.com.tr, web.archive.org (arşiv bağlantısı)

Geç gelen saadet

Bülent Şirin 02.05.2011

Maça 1-0 galip başlayan rakibi Fenerbahçe'nin aksine gol için büyük mücadele verdi Trabzonspor. Allah için rakibi de iyi direniyordu. 22'ye kadar geliştirdiği olgun ve kontra ataklarla gol arayan şampiyonluk adayı, defansın arkasına atılan dikine toplardan birinde Burak'a ceza alanı dışında başlayıp, içine taşınan bir hareket sonucu öne geçme şansı yakaladı. Burak da önce kaleciye nişanladı, azimle koşunca yetiştirdi: 1-0

Golün ardından Gaziantepspor biraz daha rakip alanda görünmeye çalıştıysa da oyunun seyri yine eski havasına büründü. 36'da yeni solbek Egemen'in klas ortasını arka direkte Prozek usta işi bir kafayla ağırlara göndererek farkı ikiye çıkardı. Trabzon takımının haftalarca beceremediği bir şeydi bu, erken bir golün ardından ikinciye bulmakta zorlanmak. Onu da rakibin baskısı ve bazen de golü geliyordu tabii.

[Yazının devamını okumak için tıklayın.](#)

Kaynak: taraf.com.tr, web.archive.org (arşiv bağlantısı)

Sürpriz yok

Bülent Şirin 09.05.2011

Trabzonspor, son düzlükteki üç maçın ilkinde temkinli ve soğukkanlı bir baskıyla başladı. Maçın başında görünen, Jaja ve Colman'ın iyi bir maç çıkaracağı ve bordomavililere rahat bir galibiyet için bunun yeteceğini. İlk dakikalarda özellikle Burak'la sağ kanattan çizgiye inerek etkili olmaya çalıştılar. İlk net pozisyon, 17'de ortadan gelişen organize bir atakla geldi ama Burak topu kalecinin göğsüne nişanladı. Gol de sol kanattan atılan bir korner vuruşundan sonra geldi. Burak 21'de Selçuk'un ortasını şık bir kafa vuruşuyla ağlara yolladı: 1-0

Maça iyi başlayan oyuncu iyi devam edecek diye bir kural yok, hele bizim futbolumuzda. Jaja ve Colman da pasif dinlenmeye çekilince ortada baskı falan kalmadı. Zaman zaman defansın arkasına atılan uzun toplarla şansını denemekle yetindi, o kadar.

[Yazının devamını okumak için tıklayın.](#)

Kaynak: taraf.com.tr, web.archive.org (arşiv bağlantısı)

Formalite maçları

Bülent Şirin 16.05.2011

Trabzon seyircisi, son dakika gollerinin alışkanlık yapmasından olacak, tribünleri de son dakikalarda doldurmuştu. Her zaman göstermediği bir desteği de vermeye başlamış, yeri göğü inletiyordu ve hemen gol bekliyordu ama ilk dakikalarda konuk takım İBB arka arkaya pozisyonlara girdi. Ancak konuk takım 4'te büyük bir defans hatası yapınca bordo mavili ekip Prozek'le öne geçmekte zorlanmadı. Defansı hataya zorlayan Burak-Prozek ikilisinin hakkını yememek gerekiyor. Golden sonra inanılmaz bir tempo kazanan maçta sağdan hızlı inen Burak farkı ikiye çıkardı.

Sonra normal olarak tempo düştü, zaman zaman her iki taraftan da saman alevi parıltıları gördük. Umut arka arkaya net pozisyonları heba ederken, Büyükşehir Belediye rakip yarı alanda çok rahat top dolaştırdığı halde kaleyi görmekte başarılı olamadı. Derken İstanbul'dan da arka arkaya iki penaltı golü haberi gelince, filmde bir değişiklik olmadığını anladık.

[Yazının devamını okumak için tıklayın.](#)

Kaynak: taraf.com.tr, web.archive.org (arşiv bağlantısı)

Bu Truman Show çok sürmez...

Bülent Şirin 20.05.2011

Kısa bir süre önce, herkesin yakından tanıdığı eski bir futbolcunun ağzından bana naklen anlatılan şeyler karşısında kulaklarıma inanmadım. Ülke futbol tarihine adları altın harfle yazılmış oyuncular hakkında akıl almaz şike hikayelerini, sanki kahvede çay parasına oynanan kağıt oyununda yapılan masum hileler gibi keyifle anlatıyormuş vatandaş... Soyunma odalarında ortalıkta dönen para çantaları, sahada maçın bitmesi gereken skor varken "yanlışlıkla" gol atan futbolcunun kovalanması, yine her şey yolundayken son dakikada gelen bir kaza golünün hakem tarafından iptal edilmesi.

Bunlar henüz futbolda paranın şimdiki kadar ön planda olmadığı, sözüm ona herkesin forma aşkıyla çamur sahalarda top koşturduğu yıllarda yaşananlar... Milyar dolarlık ligimizde şimdi neler dönüyordur, varın siz tahmin edin. İşin kötü yanı, sahada olup biteni çıplak gözle de fark edemiyorsunuz. Yine geçmişten bir örnek vereyim: 1990'lı yılların başında, o zamanlar futbolu yeni bırakmış ve spor yazarlığına başlamış olan Samet Aybaba gitmiş Yugoslavya'da maç seyredecek. (Gençler Yugoslavya'nın neresi olduğunu araştırınlar bir zahmet) Maç da o sezon Tanju Çolak'la Avrupa Gol Krallığı'nda yarışan Darko Pancev'in maçı. Karşılaşma başlamamış ya da henüz başlamışken, yanında bir Yugoslav Aybaba'ya dönüp açık açık, "bak, bu maç 3-2 bitecek ve gollerin ikisini Pancev atacak" diyor. Aybaba şoke oluyor ve "Nasıl yani? Bu şike değil mi?" diye isyan ediyor ama cevap hazır: "Niye? Sizin Tanju geçen 5 gol atarken iyi miydi?" Adamın kehanetinin doğru çıktığını söylemeye lüzum yok herhalde.

[Yazının devamını okumak için tıklayın.](#)

Kaynak: taraf.com.tr, web.archive.org (arşiv bağlantısı)

Hisseli harikalar kumpanyası

Bülent Şirin 23.05.2011

Geçen yıl da son maçtan önce benzer duygularla bilgisayar başına oturmıştım. Fenerbahçe iddiası olmayan Trabzon'u yenecek, Bursa'daki skora bakmaksızın şampiyon olacaktı. Bu ülkede son haftada iddiasız bir takımın şampiyonluk adayına çelme taktığı görülmüş şey değildi. 6. dakikada Fenerbahçe Sivas'ta 1-0 öne geçmişti ama geçen sene de maçın başlarında kendi sahasında golü bulmuştu. Yok yok, bir kez daha aynı şey olmazdı.

18'de Colman'ın defansın arkasına gönderdiği topta ofsayt bozulunca kaleciyle karşı karşıya kalan Egemen'in topu ağlarla buluşturması zor olmadı. Hemen ardından da Sivas'tan gol haberi gelince ülkenin her tarafı gibi Karabük'te de adrenalin yükseldi. Acaba kovboy yine mi attan düşmeyecekti?

28'de bize göre Serkan'ın ceza alanında indirilmesi bariz penaltıydı ama hakemin gözünden kaçtı sanırım.

[Yazının devamını okumak için tıklayın.](#)

Kaynak: taraf.com.tr, web.archive.org (arşiv bağlantısı)

Süleyman başbakan değil artık...

Bülent Şirin 09.06.2011

Lig bitti, tartışmaları bir süre daha devam etti. Transfer narkozu sayesinde en çok şikâyetçi olan Trabzonsporluların da sesleri yavaş yavaş kesiliyor. Herkes kulağı kırışte transfer bekliyor, böyle zamanlarda bizim yazılar da biraz dam üstünde saksığan misali kalıyor ama olsun. Elbet bizim gibi düşünenler vardır.

Evet, bütün tartışmalara rağmen ligler tescil edildi, şampiyonluklarının ellerinden alındığını iddia eden Trabzonsporlular doğru dürüst bir reaksiyon göstermediler. Bu durumda transfer narkozunun etkisi var tabii, fakat Trabzon(spor)luların aynı vazifeyi gören çok daha güçlü ve etkili uyuşturucuları var. Açıklamaya çalışalım:

Geçen hafta sonunu Pendik kırsalında bir yerlerde temsili yayla şenliğinde geçirdik. **Trabzonlular, memlekette yüzlerce yıldır devam eden geleneklerini İstanbul'da temsili düzeyde yaşatmaya çalışıyorlar.** Biz de gittik,

hem eş dost gördük hem de âcizane gözlem yaptık. **Sorsanız hepsi “Trabzonspor bizim her şeyimiz, canımız kanımız” derlerdi bu insanlar ve öyle bir eğlence atmosferi vardı ki, sanırsınız Trabzonspor sezonu şampiyon olarak bitirmişti. Öyle olsa şenlik alanında ancak bu kadar neşe olurdu çünkü.**

Trabzonspor, Trabzonluların her şeyi falan değil, o bir şehir efsanesidir. Tabii ki şampiyonluğa ulaşmış beş takımdan biri (az kalsın dört yazacaktım) olması hasebiyle Trabzonsporlular diğer Anadolu takımlarının taraftarlarına göre takımlarına daha fazla bağlıdırlar, ancak bu takım, sonuncusu geride bıraktığımız sezon olmak üzere birkaç kez mutlu sona çok yaklaştığı halde muhtelif sebeplerle 28 yıldır şampiyon olamıyor da bu neşe neyin nesidir? Öyle iddia edildiği gibi Trabzonspor her şeyleri olsa bırakın bu kadar eğlenmeyi 40 gün 40 gece yas tutmaları, taşkınlıklar yapmaları gerekirdi.

[Yazının devamını okumak için tıklayın.](#)

Kaynak: taraf.com.tr, web.archive.org (arşiv bağlantısı)

Trabzon yüzde altmış...

Bülent Şirin 17.06.2011

Seçim oldu bitti, **AK Parti bir çok yerde olduğu gibi Trabzon’da da büyük bir başarı kazandı.** Trabzon seçim sonuçları merakla beklenen yerlerden biriydi, **bilindiği gibi Trabzonsporlular** (bir kısmı demek durumundayız) **geride bıraktığımız sezonda şampiyonluk yarışında haklarının yendiğini, bunda iktidar partisinin de az çok rolü olduğunu ve Trabzonlu seçmen tarafından bu duruma karşı tavır takınılacağını düşünüyorlardı.** Bu beklenti yersiz ve sebepsiz değildi, çünkü yakın geçmişte bir benzeri yaşanmıştı. Hatta Erdoğan Bayraktar bile seçim çalışmaları esnasında “Evet, oylarımızda bir miktar düşüş var” açıklamasını yapmıştı.

Ancak beklenti gerçekleşmedi ve AK Parti Trabzon’da yüzde 60’a yakın bir oy oranıyla yarışı açık ara önde bitirdi. Tabii bu durum karşısında seçim akşamı televizyonlarda ve sosyal medyada **“Trabzonluların yüzde 60’ı Fenerbahçe’nin şampiyonluğu hak ettiğine inanıyor” yorumlarının yapılması kaçınılmaz oldu.** AK Parti’den başka partiye oy vermeyi düşünmeyen sıkı Trabzonsporlular derin bir nefes alırken, **siyasi yelpazenin farklı tarafında yer alan ve/veya apolitik Trabzonsporlular ise aynı derinlikte bir hayal kırıklığına uğradılar.** Hadisenin sıcaklığıyla Trabzonluluktan istifa edenler (!) bile oldu. Trabzon dışında yaşadığı halde Trabzon’daki maçları kaçırmayan bir arkadaş, “Zaten Trabzon’da yaşayanların Trabzonspor diye bir dertleri yok” şeklinde bir yorum yaptı ama **İstanbul’da Trabzonluların yoğun olarak yaşadığı semtlerdeki seçim sonuçlarına bakıldığında, pek de farklı bir manzara gözüküyor.**

[Yazının devamını okumak için tıklayın.](#)

Kaynak: taraf.com.tr, web.archive.org (arşiv bağlantısı)

Kimler küme düşer

Bülent Şirin 01.07.2011

Geçen haftasonu daha önce futbolseverlerin rüyasında görse hayra yormayacağı bir gelişme yaşandı ve Arjantin'in en başarılı kulübü River Plate küme düştü. Bu olay doğal olarak dünya futbol kamuoyunda şok etkisi yaptı. Önceki yazılarımızdan birinde analiz etmeye çalıştığımız gibi, Türkiye'de de artık River Plate ile Boca Juniors'ın maçları merak ve ilgiyle takip ediliyor, bir taraf seçiliyordu. River küme düşünce, internette "Rekabette Boca'yı tutuyordum ama en az bir sene Super Clasico'yu izleyemeyeceğimize üzüldüm" gibi yorumlar yapıldı.

River'in küme düşmesi ve sonrasında çıkan olayları görünce yıllar öncesine gittim. İngiltere'de 1970'li yılların efsane takımı Nottingham Forest, küme düşme mücadelesi verdiği maçtan gerekli ve yeterli sonucu alamadı ve hakemin son düdüğüyle bir alt kümeye düştü. Ben taraftarın tepkisi ne olacak diye merakla beklerken gördüğüm manzara karşısında donakaldım. Stattaki bütün seyirciler ayağa kalkmış, takımlarını alkışlarla kümeye uğurluyordu. İki tane Şampiyon Kulüpler Kupası vardı bu takımın.

İngiltere'de Premier Lig'de (hâttâ Premier'in selefinde de) Arsenal dışında bütün takımların küme düşüp çıktığını okumuştum. Gerçekten de şu anda İngiltere'de UEFA Kupası kaldırmış bir Ipswich Town takımı alt kümelerde mücadele vermektedir örneğin. Bu ilk aklıma gelen; Nottingham ekibi de hakeza. Almanya'da da durum farklı değil. Bir zamanlar hem kendi ülkelerini hem de Avrupa'yı silkelemiş takımlar küme düşüyorlar, sonra çıkıp şampiyonluğa oynuyorlar.

[Yazının devamını okumak için tıklayın.](#)

Kaynak: taraf.com.tr, web.archive.org (arşiv bağlantısı)

Truman Show bitti, uğurlu kademli olsun.

Bülent Şirin 07.07.2011

20 mayısta bu sütunda kaleme aldığımız "Bu Truman Show çok sürmez" başlıklı yazının son paragrafı şu cümleyle başlıyordu: "Ülkede gerçekleşen bunca olumlu gelişmeye rağmen futbolun hâlâ eski düzenini muhafaza etmesi uzun sürmeyecektir." Bu temenniyle karışık tahmini yapan sadece biz değildik mutlaka ama geçen pazar sabahı gözaltına alınanlar herhalde bizim gruba girmiyorlardı. Girseler herhalde evlerinden alınıp mevcutlu olarak götürülmezlerdi.

İnsanoğlu zayıftır. Firavunun hakkından fiziksel engelli bir sivrisineğin geldiği tarihin en ibretamiz öykülerinden biridir. Herhalde koca firavunun aklına bile gelmezdi böyle bir akıbet. İnsanoğlu zayıftır, çünkü içinde yaşadığı ülkenin eski ülke olmadığını göremeyebilir, her şey gözünün önünde olup bitmesine rağmen. Çok yakın bir zamana kadar ülkenin en güçlü insanı Türkiye'nin en büyük kulübünün maçlarını o kulübün başkanının yanında izlerdi stadyumda. Hattâ bazıları işi abartır, Türkiye'nin en büyük takımı gol attığında ayağa fırlar ve el kol hareketleri eşliğinde çocuklar gibi sevinirdi.

Devir değişti. Artık o konjonktürün yerinde yeller estiğini bazıları algılayamadı. Her şey hâlâ eskisi gibi sanıp, eskisi gibi davranmaya devam ettiler. Eskisi gibi mücadele edip, eskisi gibi kazandılar.

[Yazının devamını okumak için tıklayın.](#)

Kaynak: taraf.com.tr, web.archive.org (arşiv bağlantısı)

Cin şişeden çıktı, kim ne derse desin...

Bülent Şirin 18.08.2011

“Karar” açıklandı ama işler daha da içinden çıkılmaz hale geldi. Federasyon yetkisi dâhilinde olduğu halde ve daha önce emsalleri bulunan şekilde değil, bize özgü bir karar aldı ve böyle oldu. Şimdi ligler küme düşme olmadan başlarsa neler olacak, doğrusu düşünmek bile birçok kişiyi ürpertiyor.

Mahkeme kararının çıkmasının en azından aylar süreceği yazılıyor, çiziliyor. Ondan sonra ne olacağı da bol bol konuşuluyor ama asıl o zamana kadar maçlar nasıl oynanacak, hangi şartlar altında oynanacak, orası sanki pek düşünülüyor. Hani şu beklenen İstanbul depremi gibi. İnsanlar önleyemeyecekleri, kolay kolay da önlem alamayacakları bir felaketi konuşmamayı tercih ederek bir nebze olsun rahatlıyorlar sanki. Bir tür kaçış psikolojisi olsa gerek. Dillendirmiş gibi olmayalım ama örneğin **Fenerbahçe-Trabzonspor maçı nasıl oynanacak? Operasyonun öznesi konumunda olan kişi ve kurumlar, ülke sathında ne muamele görecektir? Hakemler haklı dahi olsa tartışmalı pozisyonlarda o takımların lehine düdükle çalabilecekler mi? Çalarlarsa ne olacak? Birkaç gün önceki milli maçta vuku bulan yuhalama hadisesi neye işarettir, hiç düşünüyor muyuz?** Hadi onu “Ayıp ayıp, milli futbolcu yuhalanır mı hiç?” diye geçiştirdik. Ligde ne yapacağız?

Vallahi ne bileyim, operasyon öyle basit bir operasyon değil(di). Planlayıp kotaran irade bayağı güçlü bir irade olsa gerek ve elinde de hâlâ haylice malzeme var gibi görünüyor. Federasyon’un kararından hemen sonraki gün şu Hüsnü Gürel’in tartışmalı ifadeler sarf ettiği görüntü kaydı da bunun ispatı olsa gerek.

[Yazının devamını okumak için tıklayın.](#)

Kaynak: taraf.com.tr, web.archive.org (arşiv bağlantısı)

Değişim futbolda da olacak

Bülent Şirin 25.08.2011

Bugün Trabzonspor’un önemli bir maçı var. Peki, eski heyecanlarımız var mı? Tabii ki yok. Çünkü Türk futbolunun sahiciliği kaçtı, hem de fena halde... Trabzonspor Bilbao’yu geçip gruplara kalsa elbette çok güzel olacak, ancak önümüzdeki gün ve aylarda ne olacağını belli mi? Her Trabzonsporlunun aklından “Şampiyonlar Ligi’nde olmalıydık. Hem şampiyon biz olsaydık takımdan ayrılanlar da bir yere gitmezdi” fikirleri geçmiyor mu, geçmeyecek mi?

Elbet er ya da geç adalet yerini bulacak. Etkili ve yetkililer ne karar verirse versin, ligi nasıl oynatırsa oynatsın. Bu işler nikâh akdi gibi icap ve kabule bakar. Şu günlerde, televizyon kanallarında neredeyse bıktırarak kadar yabancı liglerin hazırlıkları veriliyor, teker teker takımlar tanıtılıyor. Bizim süpersonic ligi tanıtan programlar var mı bilmiyorum. Geçen akşam mahcup bir fragman gördüm, kafaya oynayacak güzide takımlarımızın birer as oyuncusuna, –etkileyici bir müzik eşliğinde– resmigeçit yaptırarak büyük heyecana az kaldığına bizi inandırmaya çalışıyordu.

Toplumun değişim talebi sadece siyaset ve ekonomide değil. Bu talep siyaset ve ekonomiden bağımsız olamayacak olan sporda da kendini belli ediyor. Yalnız bu talipli kesimler, değişim istemeyenler kadar yüksek sesle bağırıyorlar hiçbir zaman. Dolayısıyla ülkede son birkaç seçim hep beklenmedik skorlarla sonuçlandı. Birileri bağırıyor, çağırıyor, yeri göğü inletiyor.

[Yazının devamını okumak için tıklayın.](#)

Kaynak: taraf.com.tr, web.archive.org (arşiv bağlantısı)

Türk futbolu üzerine Nasrettin Hoca hesapları

Bülent Şirin 31.08.2011

UEFA'nın müdahalesiyle bazı şeyler iyot gibi açığa çıktı. Aslında soruşturma başladığında ortaya çıkmıştı ama bu müdahale gerçeğin tescili oldu. Bilindiği gibi **Trabzonspor 27 yıldan beri şampiyon olamıyordu ve geride bıraktığımız sezon da dâhil olmak üzere birkaç kez direktten dönmüştü.** Türkiye'de şampiyonluğa ulaşmış ilk dört takım arasında bu kadar uzun süre bekleyen yoktu, Beşiktaş ve Galatasaray bir kereye mahsus olmak üzere 15'er yıl mutlu sondan uzak kalmışlar, bir daha da öyle bir duruma düşmemişlerdi.

Trabzonspor'un bu durumu üzerine birçok eleştiri-özeleştiri yapıldı ve özellikle seri halde şampiyon olduğu yıllarla günümüzün şartlarının çok farklı olduğu, Trabzonspor'un o zamanki kadrosunun da bir istisna teşkil ettiği, endüstrileşen futbolda Anadolu'nun bu küçük ve şirin (!) vilayetinin takımının artık pek bir şansı bulunmadığı söylendi. Birkaç sezon hariç tutulursa kadrosu da her zaman yetersiz ve kalitesizdi (?) Trabzonspor'un. İşin garip tarafı, bu görüşlere kendi taraftarları da katılıyor, başta İstanbul medyası olmak üzere dış güçleri alabildiğine suçlarken, bir yandan da onların iddialarını tekrarlıyordu.

Trabzonspor 27 senede sadece iki-üç kez şampiyonluğu kaybetmiş değildi. Arada nice sezonlar vardı ki, sezon içinde kolu kanadı kırılmış, sesi İstanbul surlarından içeri giremediği için Türkiye'nin geri kalanına da ulaşamamıştı. Elbette o zamanlarda da yolda görsek tanımayacağımız futbolcular oynuyordu Trabzonspor'da.

[Yazının devamını okumak için tıklayın.](#)

Kaynak: taraf.com.tr, web.archive.org (arşiv bağlantısı)

Barcelona antipatisi ve sıradanlığın dayanılmaz hafifliği

Bülent Şirin 26.09.2011

"Antipati"yi açıklamadan önce biraz gerilere gidelim: Bayern Münih'in dönemi, yani 1974-75-76 yılları benim futbola ilk ilgi duymaya başladığım döneme rastlar. Bilindiği gibi bu kulüp üç yıl arka arkaya o zamanki adıyla Şampiyon Kulüpler Kupası'nı kazanmıştı ve 1974'de Dünya Şampiyonu olan Batı Almanya'nın da nüvesini oluştuyordu. Bu dönemin sonunda, Avrupa Kupa Galipleri Kupası sahibi Anderlecht ile süper kupa finalinde oynamaya hak kazanmış ve ilk maçı kendi sahalarında 2-1 kazanmışlardı.

Eşref saati geldiğinde maç yayınlayan sevgili TRT'miz de ilk maçı pas geçmiş, Anderlecht'in sahasındaki maçı yayınlayacak. Babam ve arkadaşlarıyla geçtik televizyonun karşısına seyrediyoruz. Hiç unutmuyorum, spiker Abidin Aydoğdu. Fakat o da ne? Bizim spiker sanki Türk takımıyla Yunanistan ya da Kıbrıs Rum Kesimi maçı oynar gibi Anderlecht yanlısı maç anlatıyor. Çocuğum ama Türkiye'de eşyanın tabiatının böyle olmadığını bilecek kadar dünyadan haberdarım. Anderlecht 4-1 kazanıyor, sonuç Bayern için tam bir hezimet. Bense

büyük şaşkınlık içindeyim. Acaba Alman takımı ne yapmıştı da böyle bir nefreti hak etmişti? Hani ne bileyim, Türklere bir “yanlış” mı yapmıştı? Hayır, öyle bir şey yoktu. Meseleyi anlamak, orta yaşlarıma doğru Barcelona döneminde nasip olacaktı.

Aradan geçen zamanda muhtelif takımların dönemleri oldu. Nottingham Forest, Liverpool, Milan, Real Madrid vs.

[Yazının devamını okumak için tıklayın.](#)

Kaynak: taraf.com.tr, web.archive.org (arşiv bağlantısı)

Fenerbahçe, Ömer Çelik ve ‘Magna Carta’...

Bülent Şirin 30.09.2011

Geçtiğimiz günlerde gazetelerde bir haber yayımlandı. Gerçi kısa süre sonra ilgili kişiler tarafından yalanlandı ama biz yine de üzerinde durulmasında fayda görüyoruz. Çünkü söz konusu olay ilk örnek değil, anlaşılan son da olmayacak.

Haberde, birtakım gizli görüşmeler yoluyla Sporda Şiddet Yasasının çok ağır olduğu gerekçesiyle yumuşatılmaya ve cezaların bireyselleştirilmeye çalışıldığı, görüşme trafiğinde AK Parti Genel Başkan Yardımcısı Ömer Çelik’in de yer aldığı, hem iktidar hem de muhalefet partilerinin bu değişikliğe sıcak bakıyor olmalarına rağmen Aziz Yıldırım ve Fenerbahçe’yi kurtarma operasyonu şeklinde algılanacağı yönündeki endişeler sebebiyle bu çalışmayı spor camiasının yapmasından yana oldukları iddia ediliyordu.

Dediğimiz gibi haber sıcaklığına yalanlandı ama içinde **Ömer Çelik ismini görünce biz yıllar öncesine gittik**. On yıldan biraz fazla bir zaman önce, takvimler **28 Mayıs 2001**’i gösterirken *Yeni Şafak* gazetesinde Ömer Çelik imzasıyla bir köşe yazısı yayımlandı. AK Parti’nin kurulmasına birkaç ay var ve günümüzün genel başkan yardımcısı o zamanlar *Yeni Şafak*’ta köşe yazarı. Fenerbahçe de dört yıl süren bir Galatasaray döneminin ardından şampiyon olmuş. Ve bakınız Fenerbahçeli olduğu anlaşılan **Sayın Çelik “Fenerbahçe Cumhuriyeti!” başlıklı yazısında neler söylemiş: “Herkes bilir ki, Fenerbahçe Fenerbahçe’den öte bir şeydir.**

[Yazının devamını okumak için tıklayın.](#)

Kaynak: taraf.com.tr, web.archive.org (arşiv bağlantısı)

Hürriyet, batmayan gemi midir

Bülent Şirin 08.10.2011

Önce biraz gerilere gidelim: 1983-83 sezonu, bahar ayları. Üç takım, yani Fenerbahçe, Galatasaray ve Trabzonspor nefes nefese şampiyonluk yarışında. Trabzon’da Trabzonspor ve Galatasaray lig maçı oynuyor ve Trabzon 2-0 kazanıyor. Ben İstanbul’da yaşıyor ve düzenli olarak *Hürriyet* gazetesi okuyorum. Ertesi günü heyecanla gazeteyi elime alıyorum ve spor sayfasını açıyorum. Hiç unutmuyorum, manşet şu: **G. Saray’a bir darbe daha.**

Şaşkınlıktan donakalıyorum. Bir şampiyonluk adayı diğerini yenmiş, büyük gazete yenileni manşet yapıyor. Sanki galip gelenin de yarışla hiç alakası yok, gereksiz yere tekere çomak sokmuş. Aradan zaman geçiyor, tatilde memleketim Trabzon'a gidiyorum. Birkaç gün sonra evin bir köşesinde gazete parçası görüyorum, üzerinde koca bir manşet gözüme çarpıyor. Bakıyorum, *Hürriyet* gazetesi! Okuyorum: **Trabzon geliyor, Trabzon...**

Sürekli aldığım ve okuduğum gazete, ne zaman çıktı bu haber? Alıp inceleyince görüyorum ki, şu bizim maçın ertesi günkü nüshası ve Trabzon baskısı... Yani İstanbul'da öyle, Trabzon'da böyle... Allak bullak oluyorum. Takip eden ay ve yıllarda sayısız icraatını görüyorum ve giderek kopuyorum büyük gazeteden.

Ülkede takkenin düşüp kelin görünmesi hayli zaman alıyor. Örneklerle kafa şişirmeyelim. 28 Şubatlar, kaosa kalkan eller, Ergenekonlar ve en son şike operasyonu. Büyük gazetenin çizgisi ve olup bitenler karşısındaki tavrı değişmiyor.

[Yazının devamını okumak için tıklayın.](#)

Kaynak: taraf.com.tr, web.archive.org (arşiv bağlantısı)

Tolga Zengin'in söyledikleri üzerine...

Bülent Şirin 20.10.2011

Birkaç gün önce Trabzonspor kalecisi Tolga Zengin'in bazı açıklamaları basına yansıdı. Bilindiği gibi bu kaleci, Trabzonspor kalesinde daha önce de görev yapmış ve bir türlü güven vermemiş, son derece hatalı goller yiyerek ciddi puan kayıplarına sebebiyet vermişti. O günlerde futbolu çok iyi bilen(!) Trabzonspor taraftarı içinde "durun, etmeyin. Aslında çok iyi kaleci ama bazı sorunlardan dolayı bir türlü tutturamadı" diyen var mıydı, varsa bile kaç kişiydi bilmiyorum. Kime sorsanız, "kovun gitsin" derdi herhalde.

Derken Onur geldi, büyük bir başarı gösterdi ve belki de Şenol Güneş'ten sonra Trabzonspor kalesini en iyi kapatan kaleci olarak gösterildi. Ancak başarılı kaleci şampiyonluk yarışının fena halde kızıştığı bir dönemde ağır bir sakatlığa maruz kaldı, sezonu kapattı. **Son derece önemli kurtarışlar yaparak takımına kritik puanlar kazandıran bir kaleci, en ufak bir tökezlemenin çok pahalıya patlayabileceği bir yarışta devreden çıkmış, kale yine bizim kifayetsiz kardeşimize kalmıştı.** Camia derhal karalar bağladı doğal olarak. **Fakat Tolga herkesi şaşırttı ve olağanüstü bir performans göstererek Onur'u hiç de aratmadı.**

Bu sezon başladığında da aynı performansı devam etti Tolga'nın. Özellikle Şampiyonlar Ligi'nde yaptığı kurtarışlar Avrupa'nın da dikkatini çekti ve sonunda Real Madrid gibi bir takımın kendisiyle ilgilendiği haberleri medyada çıkmaya başladı.

[Yazının devamını okumak için tıklayın.](#)

Kaynak: taraf.com.tr, web.archive.org (arşiv bağlantısı)

Futbolda milliyetçilik artık sırtlıyor...

Bülent Şirin 26.10.2011

1983 Dünya Atletizm Şampiyonası'nda **Fatma Whitbread** adında bir kadın ciritçi vardı. Oyunlar devam ederken kendisinin **Kıbrıs Türkü** olduğunu, ancak bir **İngiliz aile tarafından çocuk yaşta evlat edinildiğini** ve Londra'da büyüdüğünü öğrenmiştik. İlerleyen günlerde Kıbrıs'tayken **bir Türk tarafından kendisine tecavüz edildiğini** de yazdı gazeteler. Şampiyona sonunda da **"Kendimi Türk saymıyorum" deyince bizim büyük gazete fena bozuldu kızcağıza.**

Kafamı gazeteden kaldırıp düşünmüştüm. Kıbrıs Türkü, ailesi tarafından terk edilmiş, tecavüze uğramış, bir İngiliz aile tarafından evlat edinilmiş ve orada aldığı eğitimle **Dünya çapında bir sporcu** olmuş. Son derece normal değil miydi böyle düşünmesi? Kızmaya hakkımız var mıydı ona? Henüz lise çağındaydım, herkesin geçtiği eğitim sisteminden geçmiştik ama büyük gazeteyi okuyup küfrü basmıyordum. Acaba bende mi bir anormallik vardı?

Yıllar geçti. **Üç yanı deniz, dört yanı düşmanla çevrili cennet(!) vatanımızın bakamayıp gurbet ellere yolladığı çocukları oralarda üçüncü nesle ulaştılar.** Bu çocuklar normal olarak futbol da oynamaya ve büyük takımlarda kendilerini göstermeye başladılar. İlk aklımıza gelenler **Erhan Önal, İlyas Tüfekçi, Erdal Keser ve Uğur Tütüneker** gibi isimler. Sonraları başkaları da onları takip ettiler. Yetişmiş oyuncu sıkıntısı çeken Türk futbolu bu hazır oyunculara can simidi gibi sarıldı. Milli takımda oynarken sonraları kulüp takımlarımıza da transfer oldular ve Avrupa sahalarında önemli başarılarla da imza atıldılar.

[Yazının devamını okumak için tıklayın.](#)

Kaynak: taraf.com.tr, web.archive.org (arşiv bağlantısı)

Halka rağmen, halk için...

Bülent Şirin 02.11.2011

Garip bir lig izliyoruz. Maçlar oynanıyor, birileri kazanıp diğerleri kaybediyor, birileri atıp diğerleri yiyor. Görünüşte her şey normal, ancak herkes biliyor ki bu bir rüya. Bazı rüyalar vardır ya hani, orta yerinde rüya olduğunu anlarsınız da rüyanın niteliğine göre biteceğine üzülür ya da sevinirsiniz.

Bir süre sonra açıklanması beklenen bir iddianame var. İçeriğinde bazı takımların düşmesi ve bazı takımların da puanlarının silinmesi gibi taleplerin yer aldığı şeklinde söylentiler dolaşıyor. Yakın geçmişte olan bitenler de açıklanacak iddianamenin şakasının olmadığına karine oluşturuyor. Yani gerçekten bir şeyler olacak, taşlar yerinden oynayacak anlaşılır.

Ancak gelgelelim, bazı kesimler bunun bir rüya olmadığına, her şeyin doğal (!) mecrasında akıp gideceğine inanmak istiyor. Aylardır tutuklu bulunan başkanları için doğum günü partileri düzenliyorlar, her fırsatta kendisine biat ediyorlar vs.

Daha önce de analiz etmeye çalıştığımız gibi bu sosyal bir sorundur. Bakınız, geçtiğimiz günlerde ülkemizde bir deprem meydana geldi ve yıkılan binalar içinde son yıllarda inşa edilenler de bulunuyor. Hâlbuki 12 yıl önce yine bu ülkede asrın felaketi yaşanmış ve yapı kalitesinin ne halde olduğu bütün çıplaklığıyla ortaya çıkmıştı.

[Yazının devamını okumak için tıklayın.](#)

Kaynak: taraf.com.tr, web.archive.org (arşiv bağlantısı)

Milli Takım, milli sorun...

Bülent Şirin 16.11.2011

Siz bu yazıyı okuduğunuz saatlerde Türkiye Milli Takımı'nın 2012 Avrupa Şampiyonası'na gidip gitmeyeceği belli olacak. Aslında bizimki spiker ihtiyatı. Hani son dakikaları oynanan bir maçta takımların biri açık farkla öndeyse, bizim spiker "filan takım maçı kazanmak üzere, büyük bir sürpriz olmazsa..." filan der ya mağlup takımın taraftarını rencide etmemek için... Bizim öyle bir amacımız yok ama onlardan alışkanlık ettik işte.

Milli Takım bizde milli bir sorundur. Daha doğrusu, "milli sorun"un yeşil saha ve civarına yansımalarıdır. Çarpık milliyetçilik anlayışımız, hayatın her alanına yansıdığı gibi futbola da yansımıştır ister istemez. Kimsenin net bir sayı veremediği kadar etnik grubun yaşadığı bir coğrafyada herkes kendini muğlâk Türk tanımının içine koyar, olumsuzluk hallerinde sorumluluğu diğer bir gruba ya da gruplara yükler, kendi grubunu sıyrır işin içinden. Böylece hiçbir ciddi sorun çözülmeyp kangren haline geldiği gibi üstüne yeni sorunlar da eklenir.

Milli Takım'ın da iyi günlerinde başarıya herkes sahip çıkar, başarısızlık halinde sorumlu, takımda yer alan "diğer" takımların futbolcularıdır. Teknik direktör de bizim takım kökenliyse masumdur, başka bir takımdansa en büyük suçludur. Yabancıysa zaten tükürük hokkasıdır, bir anda futbol cahili ilan edilir, dünyanın en büyük kariyerine sahip hocası bile olsa ahır küreğiyle kovalanmaktan kurtulamaz.

[Yazının devamını okumak için tıklayın.](#)

Kaynak: taraf.com.tr, web.archive.org (arşiv bağlantısı)

Centilmenliğin dozu kaçarsa...

Bülent Şirin 30.11.2011

Geçen haftasonu Trabzon'da oynanan **Trabzonspor-Beşiktaş** maçı öncesi ve esnasında ilginç görüntülere şahit olduk. Trabzonspor'un son zamanlarda adını fazlaca duyuran bir taraftar grubu, Futbol Federasyonu'nun dört büyük takımın birbirleriyle oynadıkları maçlara deplasman taraftarı alınmaması kararına tepki amacıyla **Beşiktaşlı taraftarları maça davet etti**. Karşılıklı dostluk gösterilerinde bulunuldu. Adı geçen Trabzonlu Gençler grubunun liderinin Beşiktaş forması giymesi ise eleştirilere konu oldu.

Kuşkusuz bu olan bitenin ardında iyi niyet vardır ve biz de deplasman yasağını onaylamıyoruz. Daha ötesini söyleyelim, İstanbul'daki maçlarda tribünlerin eşit oranda taraftarlara verildiği günleri çok özleyeceğiz. Ancak tam da bu noktada gözden kaçmaması gereken bir incelik var, bize göre çok önemli. Ne demek istediğimizi açıklayabilmek için önce biraz gerilere gidelim:

Yıllar önce *Trabzonspor* Resmî Kulüp Dergisi'nde İbrahim Can ile yapılmış bir röportaj yayımlanmıştı. Ünlü sanatçı şöyle diyordu: **"Galatasaray ve Beşiktaş bizim yumuşak karnımızdır. Fenerbahçe'ye karşı bu kulüplere göre daha fazla antipati besliyor oluşumuz, çocuklarımızı bu kulübün taraftarı olmaktan alıkoyuyor ama diğer ikisine karşı o kadar fazla tepki göstermediğimiz için çocuklarımız Trabzonspor ile onların arasında pek fazla bir fark görmüyorlar ve bir kısmı onların taraftarı oluyor.**

[Yazının devamını okumak için tıklayın.](#)

Bizi ayıran nehir

Bülent Şirin 07.12.2011

Geçen hafta sonu herkesin bildiği gelişmeler husule gelince tansiyon yine yükseldi, ortalık yine hareketlendi. Tartışmalar bitip tükenmek bilmiyor, herkes meselenin hukuki boyutunu çözmeye, olayların seyrini önceden görmeye çalışıyor.

Hukuktan ancak sokaktaki adam kadar anlarız. Dolayısıyla "falan numaralı maddede şöyle yazdığına göre böyle böyle olmalı" diye ahkâm kesmeyeceğiz. Bildiğimiz, hukukun eninde sonunda tecelli edecek ve hakkın yerini bulacak olduğudur.

Bize öyle geliyor ki, Türk futboluna bir çekidüzen verme kararı alındı ve büyük bir operasyon başlatıldı. Bu kararı alan güç öyle böyle değil, Aziz Yıldırım gibi birini beş aydır içeride tutabilecek çapta bir güç ve eğer mezkûr şahıs dışarı çıkarsa neler olup biteceğini de hesaplayacak kadar basiret ve feraset sahibidir elbet. Bunu zaten başından beri muhtelif zamanlarda söyledik. Geçen zaman zarfında fikrimizi değiştirecek bir gelişmeye kendi adımıza şahit olmadık. Tahmin ettiğimiz sonuca ulaşılmasına engel teşkil edecek hiçbir emare görülüyor. Bir kanun tasarısı çıkacak oldu, o da Köşk'ten dönüverdi!..

Başa dönelim. "Herkes tartışıyor" dedik. Bu noktada önemli bir ayrıntıya vurgu yapmadan geçemeyeceğiz: Fenerbahçeliler, sürecin başından bugüne kadar topyekûn savunmaya geçmişler, cansiperane bir şekilde başkanlarını savunuyorlar. Başkanın muhatabı olduğu suçlamaların gerçek olup olmadığı umurlarında değil.

[Yazının devamını okumak için tıklayın.](#)

Kaynak: taraf.com.tr, web.archive.org (arşiv bağlantısı)

El Clasico'nun söyledikleri...

Bülent Şirin 14.12.2011

Oynanan son El Clasico, Barcelona özelinde futbolun selametini düşünenlere derin bir nefes aldırıldı. Son yıllarda Barcelona'nın rakibine bariz bir üstünlük sağlamasından sonra, bu sezon Real Madrid'in üst düzey bir performans göstermesi ve hâlihazırda klasmanda Katalan rakibinden burun farkıyla da önde olması, "Bu sene galiba farklı olacak. Acayip hırs yapmışlar" gibi yorumlara sebebiyet veriyordu.

Ancak gelgelelim, Madrid temsilcisi El Clasico tarihinin en erken golünü atarak müsabakaya 1-0 galip başlamasına rağmen, ilerleyen dakikalarda rakibinin her zamanki oyununu oynamasına ve kendisini farklı yenmesine engel olamadı. "Her zamanki oyunu" dedik. Gerçekten de Barcelona diğer rakiplerine karşı oynadığı oyundan farklı bir oyun şekli sergilemedi. Maçın hemen başında mağlup duruma düşmesine ve rakibinin "acayip hırsına" rağmen serinkanlı futboluyla yine galip gelmesini bildi.

Bu sonuç beni yıllar öncesine götürdü. 1978 senesi. Trabzon Şalpazarı'nda yaşıyoruz, babam da Şalpazarı Lisesi'nde beden eğitimi öğretmeni ve lisenin voleybol takımını çalıştırıyor. Komşu nahiye Beşikdüzü'nde (sonradan iki nahiye de ilçe oldular) liseler arası bahar turnuvası düzenleniyor. İlçemiz Vakfıkebir, Beşikdüzü ve

Şalpazarı'nda faaliyet gösteren liselerin takımları turnuvada oynayacaklar ve Şalpazarı Lisesi takımı da altın çağını yaşıyor. Akıllara zarar imkânsızlıklara rağmen Trabzon şampiyonu oluyor filan.

Turnuvada iki grup var. Birinde Şalpazarı Lisesi önüne geleni yere seriyor, diğerinde Vakfıkebir Lisesi.

[Yazının devamını okumak için tıklayın.](#)

Kaynak: taraf.com.tr, web.archive.org (arşiv bağlantısı)

İstanbul'da poyraz, Trabzon'da lodos...

Bülent Şirin 21.12.2011

Trabzonspor 1974-75 sezonunda eski adıyla Türkiye 1. Ligi'ne yükseldiğinde, kimse takip eden yıllarda neler olup biteceğini tahmin etmiyordu. Belki bir kişi hariç: Bir sezon önce 2. Lig'deyken Trabzonspor'la Türkiye Kupası'nda eşleşen Fenerbahçe'nin efsanevi Brezilyalı teknik direktörü Didi, "Bu takım 1. Lig'de oynar. Hem de şampiyonluğa oynar" demişti. Tabii bu Didi'nin Türk rakısını çok sevmesine verilmiş, sevgili medyamız üç takımdan hangisinin şampiyon olacağına dair papatya falı açmaya devam etmişti.

Derken Trabzonspor gerçekten 1. Lig'e çıktı. Olabilirdi, nice Anadolu takımları çıkmış, sonra Türkiye Futbol tarihinin şan ve şeref dolu mazisinde yerlerini almışlardı. İlk sezon dokuzuncu olması da pek dikkat çekmedi bordo-mavili ekibin. Fakat ikinci sezon şampiyonluğu İstanbul dışına çıkaran ilk takım olarak herkesi şaşkına çevirecekti. Bir istisna mıydı? Hayır, takip eden yıllar öyle olmadığını gösterecekti.

İyi de her şey gayet güzel giderken nereden çıkmıştı bu Trabzonspor? Tıkır tıkır işleyen bir düzen vardı, şampiyonluk üç kulüp arasında rotasyon usulü dolaşıyordu, bütün ülke bu sisteme biat etmişti, milyonlarca insan futbolla yatıp kalkıyor, şampiyonluk yarışının tatlı heyecanıyla mesut bahtiyar yaşıyıp gidiyorlardı. Gerçi Avrupa'nın kıyırık kıyırık ülkeleri her karşımıza çıktıklarında bizi fena madara ediyorlardı ama önemli değildi. Biz bize yeterdik, zaten Osmanlı onları zamanında acayip korkuttuğu için bizi çekemiyorlardı, bizim bizden başka dostumuz yoktu.

[Yazının devamını okumak için tıklayın.](#)

Kaynak: taraf.com.tr, web.archive.org (arşiv bağlantısı)

Müdür ne derse o olur...

Bülent Şirin 28.12.2011

Geçenlerde bizim çocuğun veli toplantısındaız. Konunun sırası gelince öğretmen blok ders uygulamasına geçtiklerini ve hem kendisinin hem de öğrencilerin bundan memnun olduklarını ifade ediyor. Başka konulara geçiyoruz. Derken bir süre sonra bir başka şubenin öğretmeni elinde bir kâğıt kalemle çıkageliyor ve blok dersin kaldırılması için imza topladıklarını söylüyor. Bizim öğretmen de biraz önce bize söylediklerini tekrarlayarak kibarca reddediyor. Diğer öğretmen –herhalde– beklemediği cevap karşısında allak bullak olarak çıkıp gidiyor.

Bizim öğretmen bizlere "Hiçbir şey değişmez. Müdür ne derse o olur" diyor.

Türkiye’de bu hep böyle. Yani sadece okulda değil her yerde müdürün dediği oluyor. Tabii müdürler değişiyor ama bu kural değişmiyor. Şike soruşturması sürecinde bir süre önce Meclis’te grubu bulunan partilerin –maaş konusu dışında tabii– hiçbir zaman biraraya gelemedikleri halde ortak yasa teklifinde buluşmalarına bizim gibi sıradan faniler hiçbir anlam veremedi. Aslında anlaşılmayacak bir şey yok, demek ki bizim göremediğimiz müdürler var göremediğimiz bir yerlerde.

Birkaç sene önceydi, sanırım şu G-8 (ağız alışkanlığı, şimdi 20 oldular galiba) toplantılarından birinden hemen önce birisi göstericilerin daha sıkı tedbirlerle engellenmesi talebine, toplantıya katılacaklardan biri karşı çıkmış, o gösterilerin supap vazifesi gördüğünü söylemişti.

[Yazının devamını okumak için tıklayın.](#)

Kaynak: taraf.com.tr, web.archive.org (arşiv bağlantısı)

Kendini çoğunluk sanan azınlığın trajikomik maceraları...

Bülent Şirin 18.01.2012

Bir süreden beri Trabzon(spor)luların bu ülkede gizli azınlık muamelesi gördüğünü iddia ediyorum ama bizimkilere bu biraz ağır geliyor. Dün memleketten, yani Trabzon Şalpazarı’ndan gelen haberlere göre köylerde sık sık elektrik kesiliyormuş. Direkler çok eski ve çürükmüş, öte yandan bölgede yoğun bir orman örtüsü olduğu için dallar sık sık elektrik telleriyle temas edip kısa devre yapıyormuş. Yöre halkı şikâyetlerini ilgili kuruma ilettiklerinde de durumu düzeltmek için imkânlarının kısıtlı olduğu cevabını alıyorlarmış.

Söz konusu bölge Karadeniz, başka bir yer değil. 15 yıl kadar önce yapılan bir araştırmada, elektrik, telefon, su vs. faturalarının tahsilât oranının yüzde yüzlere yakın olduğu ortaya çıkmış bir yöreden bahsediyoruz. Neredeyse düz duvarı andıran arazisini, gerektiğinde kendisini iple bağlayarak ekip biçer. Uzar gider, daha bir sürü şey sayabilirim ama canınızı sıkmaktan başka bir şeye yaramaz. Bütün bunlara rağmen gıkını bile çıkarmaz benim hemşehrim. Olmadı gurbete çıkar, hile hurda bilmez, kapkaç bilmez, canını dişine takar çalışır. (Çok mu mikro milliyetçi gidiyoruz? Araştırın efendim, aksini ispatlayın ben de kalemimi kırayım.

[Yazının devamını okumak için tıklayın.](#)

Kaynak: taraf.com.tr, web.archive.org (arşiv bağlantısı)

Burak Yılmaz’ın takımı...

Bülent Şirin 25.01.2012

Trabzonspor’un golcü futbolcusu Burak Yılmaz, bir televizyon programında soruları cevaplarken, **“Tuttuğum takım Beşiktaş’tır ama Trabzonspor için ölürüm”** şeklinde bir ifade kullandı ve bize göre futbolun profesyonellik örtüsüyle kamufle edilen temel sorunsallarından birini tartışmaya açtı. **Futbola ilgi duyup da takım tutmayan insan son derece azdır** ve ezici çoğunluğu oluşturanlardan ileride futbolu meslek olarak tercih edenlerin durumu nedir, ne olmuştur ve ne olacaktır? **Herkesin tuttuğu takımda görev alması mümkün değildir.** Hele hakem olursa böyle bir şansı da yoktur, mutlak manada tarafsız olmak zorundadır.

Biz Burak Yılmaz ve Trabzonspor özelinden yola çıkalım, gidebildiğimiz yere kadar gidelim. **Trabzonspor taraftarı bu açıklama karşısında** –bizim görebildiğimiz kadarıyla tabii– geçen sezon sahada verdiği mücadelede gerçekten **ölüm tehlikesi atlatan Burak Yılmaz’a pek bir tepki göstermemiş**, hâttâ bileğini kesseniz kanı bordo-mavi akacağını söyledikleri halde şimdi başka diyarlarda top koşturan bazı arkadaşları hatırlayınca, **tercihini açıkça söylediği için takdir bile etmiştir**.

Her şey iyi hoş da, “ak koyun, kara koyun dönemeçte belli olur” der bir atasözü. Şimdi sevgili Burak Yılmaz’ın herhangi bir Beşiktaş maçında kötü oynama lüksü kalmış mıdır? **Günün birinde Beşiktaş’a transfer olması durumunda, bugün pek müşfik takılan Trabzonspor taraftarı aynı tavrını koruyabilecek midir?**

Belki de bu aşılması gereken bir eşik, yıkılması gereken bir tabudur.

[Yazının devamını okumak için tıklayın.](#)

Kaynak: taraf.com.tr, web.archive.org (arşiv bağlantısı)

Hiç play-off’a girenle girmeyen bir olur mu!

Bülent Şirin 08.02.2012

Garip bir sezon yaşıyoruz. Belki de Türkiye futbol tarihinin en garip sezonunu. Bir yandan Lig devam ediyor, öte yandan 3 Temmuz süreci. Biz pir-i fanilerin anlayamadığı şey, ortaya dökülen bunca tape, mape, kayıt filan falan delil midir değil midir? Delilse suçlular neden cezalandırılmıyor? Değilse neden tutuklular serbest bırakılmıyor? Sezon devam ediyor, maçlar oynanıyor, sonunda ne olacağını kimse bilmiyor. Belki çok özel birileri biliyor ama biz de onların ne bildiğini bilmiyoruz.

Mehmet Demirkol der ki, “Eğer Fenerbahçe şu an liderliğe oynamayıp 12-13. sırada olsaydı, çoktan gereği düşünülmüştü. Açık konuşmak gerekirse play-off’un içinden bir takımı alıp düşürmek çok zor bir şey”. Böylelikle değerli yorumcu, Fenerbahçe’nin eninde sonunda küme düşürüleceğini ya da düşürülmesi gerektiğini zımnen kabul ve ifşa ediyor. Yani Fenerbahçe’nin düşürülmesi gerekiyor, olması gereken bu, ancak Lig’de iyi durumda olduğu için bu karar alınamıyor.

Aklıma 30 sene önce vuku bulan bir hadise geldi. Bugün ismini herkesin bildiği bir ünlü, o zaman kendisini çapkınlık yaparken görüntüleyen bir muhabiri fena benzetmiş, ağzını burnunu kırdıktan sonra mahkemeye çıkmış, sonra serbest bırakılmıştı.

[Yazının devamını okumak için tıklayın.](#)

Kaynak: taraf.com.tr, web.archive.org (arşiv bağlantısı)

Futbol olmasa(ydı)?..

Bülent Şirin 15.02.2012

Eskiden entelektüel sol kesim, tıpkı dindarlar gibi futbolla pek hoşlaşmazdı. Son zamanlarda bu durum hayli değişmiş, zikrettiğimiz kesimlerin tavırları hayli yumuşamış olsa da yine de birtakım tartışmalar belli çizgiler üzerinden devam ediyor.

Bu meselede, Trabzon şehri ve Trabzonspor kulübü çok tipik bir örnek olarak karşımıza çıkıyor. Dört büyük kulüpten üçünün kulüp binaları İstanbul'da bulunmasına rağmen yalnızca bir şehirle özdeşleşmiş değiller, dolayısıyla bu konu minvalinde onların üzerinden bir şehir-kulüp analizi yapmak pek de sağlıklı görünmüyor.

Trabzon dışında Bursa için bir şehir-kulüp bütünleşmesinden söz edebiliriz, ancak elimizde Bursa hakkında yeterli veri yok ne yazık ki. Şimdilik yakından tanıdığımız Trabzon üzerine haddimiz olmayarak da olsa boy boylayalım, soy soylayalım.

Ne zaman Trabzon hakkında sosyal, kültürel, ekonomik, eğitsel anlamda bir tartışma olsa söz bir yerden Trabzonspor'a gelir, futbola ve kulübe olan tutkunun şehrin bütün enerjisini çekip tükettiğinden şikâyet edilir. Birkaç yıl önce İstanbul'da Trabzon'un eğitim sorunlarıyla ilgili bir panele izleyici sıfatıyla gitmiştim. Panelin tarihi aylar öncesinden belirlendiği, lig maçlarının gün ve saati de sadece birkaç hafta önce belli olduğu için Trabzonspor'un bir maçıyla panelin saati çakışmış ve doğal olarak katılım son derece kısıtlı kalmıştı. Panelde konuşan bilim insanları da bu durum karşısında veryansın etmiş, Trabzon hakkında bu kadar önemli bir organizasyon varken maçı tercih eden "güruh"a demediklerini bırakmamışlardı.

[Yazının devamını okumak için tıklayın.](#)

Kaynak: taraf.com.tr, web.archive.org (arşiv bağlantısı)

Yeni bir Trabzonspor istiyoruz

Bülent Şirin 22.02.2012

Bir müsabaka bazen çok şey anlatır. Trabzonspor için de son Kayserispor maçı benim gözümde turnusol kâğıdı vazifesi gördü. Trabzonspor son derece kötü bir futbol ortaya koydu ve belki farklı bir yenilgiden kurtuldu. İşin garip tarafı, son dakikalardaki mutlak pozisyonu değerlendirebilseydi kazanabilirdi de. Ancak kazansaydı bile durumun vahametini gizlemeye yetmeyecekti bize göre. Rakibin pozisyonu bile yokken iki ölü toptan iki kafa golü yemek kabul edilebilir bir şey değildir, hele kafaya oynayan bir takım için. Tam farkı bire indiriyorsunuz, haydi bakalım santranın ardından bir gol daha... Hem de ne gol. Defansın göbeğinde oynayanların yerine iki tane fasulye sırgı dikseniz belki top çarpar da kazara pozisyon kaybolurdu. Sonra takımda son haftalarda iyice tartışılmaya başlanan bir futbolcu –kuvvetle muhtemel hizaya çekilmek için– ilk onbirde başlamıyor, fakat işler kötü gidince sahaya sürülüyor. Tam bir acizlik göstergesidir, kimse kusura bakmasın.

Takım olağan dışı şartlarda kuruldu, birçok yeni futbolcu var ama bu da geçerli bir mazeret değil. Ara transferde gelen Olcan, sezon başında gelenlerin hepsinden daha verimli bir futbol ortaya koyuyor. Demek ki uyum sorunu filan hikâye, başarının en önde gelen şartlarından biri transferde isabet kaydetmek.

[Yazının devamını okumak için tıklayın.](#)

Kaynak: taraf.com.tr, web.archive.org (arşiv bağlantısı)

Bu dikiş patlar...

Bülent Şirin 29.02.2012

Yıldırım Demirören TFF'nin yeni başkanı seçildi. Öyle görünüyor ki işi bir önceki Federasyon'dan bile daha zor yeni ekibin. Sanırım pek çok kimsenin söylemeye dili varmıyor ama biz yine de "hayırlı olsun" diyelim. Bizim şer bildiklerimizde hayır, hayır bildiklerimizde şer vardır; inancımıza göre.

Malûm süreçte cereyan eden hadiseler ve yeni başkanın bu hadiselerde üstlendiği rol, takındığı tavırlar nedeniyle Trabzonspor yönetiminin kendisini Federasyon başkanlığı sürecinde açıktan desteklemesi, söz konusu kulübün taraftarları arasında tam anlamıyla infiale sebep oldu. Bilenler bilir, takımın idari ve/veya teknik kadrosunun aldığı tartışmalı kararlardan sonra kimilerine göre aşırı ihtiyatlı bir tavırla "kapalı kapılar ardında neler olup bittiğini tam olarak bilmiyoruz. Bekâra karı boşamak kolay" gibi düşüncelerin etkisiyle temkinli yaklaşımlarda bulunduk. Durum bu sefer ne kadar farklıdır ya da benzerdir bilmiyorum ama bize göre artık su eşeğin kulağına kadar kaçmıştır. Trabzonspor yönetimi zaten süreç boyunca çok kötü bir sınav vermiş, birkaç cılız çıkış dışında taraftarının beklentisini karşılamaktan çok uzak kalmıştır. Şimdi de yeni başkanla yapmışsa nasıl bir pazarlık yapmıştır, neyin sözünü almıştır da kendisini açıktan desteklemiştir? Bunca olan bitenden sonra bir eline ayı, bir eline güneşi verseler yine de Trabzonspor yönetiminin desteği etik ölçüler içine sığdırılmaz diye düşünüyorum.

[Yazının devamını okumak için tıklayın.](#)

Kaynak: taraf.com.tr, web.archive.org (arşiv bağlantısı)

Gol atmayı bilmek güzel futbolun neresindedir

Bülent Şirin 07.03.2012

Beşiktaş-Trabzonspor maçı ilginç bir maç oldu. Konuk takımda sezon başından beri tartışılan bazı futbolcuların yüksek performans göstermesi, müthiş bir futbol ve doğal olarak sahada güçlü rakibe sağlanan ezici üstünlük, kaçan çok sayıda pozisyon... Camiada bir anda erken bahar havaları esmeye başladı. Tabii son saniyelerde rakibin direği sıyrarak dışarı çıkan topu gol olsaydı şimdi herkes çok farklı şeyler konuşuyor olacaktı. Futbolun güzelliği deyip şimdilik geçelim.

Şenol Güneş'in, elindeki kadro hangi kalitede olursa olsun, o kadro yeni kurulduktan bir süre sonra performansının tahmin bile edilemez boyutlara ulaştığını daha önceki görev dönemlerinden biliyoruz. Hattâ Milli Takım'da da... Bu sezon aşırı maç trafiği ve malûm sürecin olumsuz psikolojik etkileri nedeniyle belki de bu gelişme biraz gecikmiştir, bilemiyoruz. Şu vaziyette artık play-off dışında kalma ihtimali minimuma inmiş görünüyor. Matematik olarak değilse de psikolojik bir ivme söz konusu.

İlk paragrafta bir son saniye hadisesinden bahsettim. Futbolun güzelliği diye ironi yaptık ama aslında işler öyle değil. Saymakta zorlandığınız kadar gol kaçırmışken mağlup duruma düşüyorsunuz, hem de komik bir golle. Allah'tan kısa bir süre bocalamadan sonra toparlanıp maçı çeviriyorsunuz. Çevirme işlemi esnasında da yine kaçan çok net goller var. Eee? Ondan sonra bir son dakika golüyle bir puana razı ol.

[Yazının devamını okumak için tıklayın.](#)

Kaynak: taraf.com.tr, web.archive.org (arşiv bağlantısı)

Arama Konferansı

Bülent Şirin 14.03.2012

Trabzonsporlular yarın İstanbul'da bizim de davetli olduğumuz bir arama konferansı yapacaklar. Gazetelerden aynen aktarırsak; bakan, milletvekili, bürokrat, sanatçı, yazar, işadamı ve akademik camiadan 500 kişilik bir Trabzonsporlu aile 15 mart perşembe günü İstanbul'da düzenlenecek bir arama konferansında buluşacak.

Bize göre hayli geç kalmış ama yine de güzel bir girişim. Bize hiç değilse bir sürecin başlangıcı olması umudunu aşıyor. 500 davetlinin bulunduğu –gerçi hepsi gelmez tabii ama yine de çok kalabalık olacağı kesin– ve üç saat sürececek bir toplantıdan somut bir sonuç çıkması zor. 8-10 yöneticinin katıldığı bir köy derneği toplantısında bile bu kadar sürede köyün sorunları tartışıla konuşula bitirilemiyor. Toplantı konusunun Trabzonspor'un bütün sorunları değil de sadece şike sürecinin masaya yatırılması ve Trabzonspor'un izlemesi gereken yol haritasının belirlenmesi olması bir şey değiştirmeyecek, süre yine yetmeyecek. Koca koca adamların diline pranga vuramazsınız, mutlaka konu dağılacak, dallanıp budaklanacaktır. E tabii süre de üç saatle sınırlı kalmaz, çok aşılır diye tahmin ediyorum.

Zararı yok. Hep söylediğimiz gibi gurbette iki hemşerinin, aynı şekilde iki Trabzonsporlunun biraraya gelmesi ve en azından hâl hatır sorması hiç yoktan iyidir.

[Yazının devamını okumak için tıklayın.](#)

Kaynak: taraf.com.tr, web.archive.org (arşiv bağlantısı)

Bu psikolojiyle asla...

Bülent Şirin 21.03.2012

Burak Yılmaz'ın iki hafta arka arkaya penaltı kaçırmış olması bizi derin düşüncelere gark eyledi. Dünya'nın en büyük futbolcuları bile penaltı kaçırabiliyor, tarihte örnekleri mevcuttur. Ancak iki hafta arka arkaya kaçırın var mıdır, varsa kaç tane vardır bilmiyoruz. Bir kere bizim bildiğimiz her takımın bir penaltıcısı olur, penaltıları o atar. Eğer gol krallığı gibi ikincil bir hedefiniz varsa ve devam eden maçta "rahat" bir skora sahipseniz, penaltı kazandığınız takdirde gol krallığına giden futbolcunuza penaltı attırabilirsiniz. Penaltıcınız zaten o futbolcuysa mesele yok tabii; genellikle öyle olmaz, Tanju Çolak gibi istisnalar dışında penaltıcı futbolcunun golcü sıfatı pek bulunmaz. Yani en iyi penaltı atanlarla en büyük golcüler genellikle aynı kişiler değildir.

Kuşkusuz **Burak'ın penaltı kaırmasının sebebi kötü bir vuruş tekniğine sahip olması değildir**, öyle olsa bu kadar golü atamazdı. **Nedir peki problem?** Gayet açıktır ki **Burak rekor stresine girmiştir. İki gol daha atsa Trabzonspor tarihinde bir sezonda en çok gol atan futbolcu olacak**, biraz daha gayret ederse de Trabzonspor haricinde Türk futbol tarihinde... Bu elbette her zaman yakalanamayacak bir fırsattır ve her golcü bu sıfatlara sahip olmak ister. Ancak futbol bireysel bir spor dalı değildir, bireysel başarılar takım başarılarından sonra gelir. Takımın başarısını riske atmak pahasına kovalamanız kabul edilemez.

[Yazının devamını okumak için tıklayın.](#)

Kaynak: taraf.com.tr, web.archive.org (arşiv bağlantısı)

'Tartışmalı' hakem kararları

Bülent Şirin 28.03.2012

Galatasaray-Trabzonspor maçı tempo ve heyecan açısından beklediğimiz gibi geçti. Futbol kamuoyu Trabzonspor'un galibiyeti, hem de farklı galibiyeti kaçırdığı görüşünü savunuyor.

İşin garibi, farklı galibiyeti kaçırın Trabzonspor aynı zamanda yenilgiden kurtuldu. Anlamış olduğunuz üzere uzatma dakikalarında Mehmet Battal'ın gole çeviremediği net pozisyonu kast ediyoruz.

Peki, nasıl oldu bu? Trabzonspor'un pek çok maçta başına geldiği gibi Avrupa standartlarının (!) çok üzerinde bir gol kaçırma yüzdesi sayesinde. Avrupa'da görüyoruz ki, 30 gol barajını aşan krallar değil sıradan futbolcular bile özellikle kaleciyle karşı karşıya kaldıkları pozisyonlarda yüzde yüze yakın bir oranda topu ağlarla buluşturabiliyorlar. Yani o konuda hiçbir problem yaşamıyorlar. Gazeteye yazdığım maç kritiği yazısında, henüz karşılaşma devam ederken "bu kadar gol kaçırırsanız, her türlü sonuca katlanmak zorunda kalırsınız" anlamında bir cümle kullanmıştım. Nesiller geçiyor, ülkemiz futbolunun bu hastalığı bir türlü şifa bulamıyor. Sanki benden başka da kimsenin dikkatini çekmiyor bu problem; yanlış hatırlamıyorsam bir dünya golü kaçırdığımız bir milli maç sonrası Necati Bilgiç "Gol atmaya bilmiyoruz" başlıklı bir yazı kaleme almıştı. O da 20 yıldan uzun bir zaman önce.

Maçtan akılda kalan bir başka konu, hakem Cüneyt Çakır'ın tartışmalı kararları.

[Yazının devamını okumak için tıklayın.](#)

Kaynak: taraf.com.tr, web.archive.org (arşiv bağlantısı)

Böyle geldi ama böyle gitmeyecek...

Bülent Şirin 04.04.2012

Burada kalkıp kaleci Volkan'a atılan bıçağın savunmasını yapacak değiliz. Bunun cinayete teşebbüs olduğuna inananları başka bir düşünceye ya da yumuşamaya ikna etme şansımız yok. Yakın ve uzak geçmişte İstanbul statlarında bir başka bıçakla adam öldürüldüğünü, uluslararası bir maçta tribünlerde ateşli silahla yaralama hadisesinin yaşandığını hatırlatmamın da bir faydası olmayacak. Öyle bir sosyo-psikolojiye sahibiz ki, biri çıkıp "ama onlar sahaya yansımadı" bile diyebilir çünkü. Geçmişte tam kamera hizasında gerçekleşen beş metre ofsaydı hakemin es geçmesini örnek gösterdiğimde "ama gol olmadı ki" cevabını almışlığımız vardır. Bu şekilde bir yere varamadık, varamayacağız. Zaman, enerji, nefes ve mürekkep tüketiyoruz. Bu tüketim çılgınlığını başta dolgun maaşlar olmak üzere türlü şekillerde paraya tahvil edenlerin bir şikâyeti olmayabilir. Ancak böyle giderse değirmenin suyu kesilecek, ortada ne maaş kalacak ne tahvil, ne senet ne de villa...

"Böyle giderse"yi açmaya çalışalım: Dünyanın küçüldüğünü biliyoruz, tekrarlamamıza gerek yok. Ülkemizde içinde futbol sektörünün de bulunduğu bir düzen var, bugünlere kadar öyle ya da böyle işledi. Birileri kazandı, birileri kaybetti. Daha sonra başkaları kazandı, diğerleri kaybetti. Bazıları hep kaybetti, bazıları hep kazandı. Kimileri mutlu oldu, kimileri de mutsuz... Bunun büyük bir kurgu olduğunu ortalama çoğunluk ya fark etmedi ya da etmek istemedi. Değiştiremediğimiz gerçeklerden bunaldığımızda tatlı yalanlarla kendimizi kandırmak, sonra da o yalanları gerçek yerine koymak bir başka toplumsal özelliğimiz.

[Yazının devamını okumak için tıklayın.](#)

Kaynak: taraf.com.tr, web.archive.org (arşiv bağlantısı)

Temcit pilavı afiyet olsun

Bülent Şirin 11.04.2012

Yazıyı kaleme aldığım an itibariyle iki takım da hafta arası programında bulunan maçları henüz oynamamışlardı, o yüzden geçen haftasonuna göre yazacağım kusura bakmazsanız. **Real Madrid** ile **Barcelona** futbol takımları arasındaki puan farkı bir ara 10'a kadar çıkmıştı, geçen haftasonu oynanan maçlar sonucunda dörde düştü. Bernabeu'daki El Clasico'yu çok rahat bir şekilde kazanan Barcelona'nın kendi evindeki maçı da kazanacağı ve farkın bir puan olarak görülmesi gerektiği yönünde yaygın bir kabul varsa da biz pek katılmıyoruz. İşin o tarafı hiç belli olmaz. Barcelona'nın oynadığı futbol her ne kadar çağın üzerinde görülüyorsa da karşısındaki de ezeli rakibi Real Madrid'dir, aralarındaki maçlar her zaman matematik hesaplara sığmaz.

Belki Real Madrid geçici bir duraklama ve nefeslenme sürecindedir, bugünden tezi yok yine eski hızında yoluna devam edecektir. Barcelona da tıpkı rakibi gibi tökezleyebilecektir. Hiç belli olmaz. Ancak bizim gözümüzde belli olan bir şey var, o da bu sezon Real Madrid şampiyon olsa bile bunun Barcelona tezini çürütmeye yetmeyeceğidir. İngiltere'de son çeyrek yüzyılın en başarılı takımı ve başındaki teknik adamın kim olduğu herkesin malûmudur. Fakat her sene şampiyon olamamışlar, bununla beraber en başarılı karneyi de onlar hak etmişlerdir. Real taraftarı arkadaşlar kusura bakmasınlar ama gerçek bu.

Çok değil, birkaç sene önce bir spor yazarı yazısına böyle bir girizgâh yapsa hayli yadırganır, 10 sene kadar önce yapsa belki de deli muamelesi görürdü.

[Yazının devamını okumak için tıklayın.](#)

Kaynak: taraf.com.tr, web.archive.org (arşiv bağlantısı)

Zanlıyı savunmak tamam, ama suçluyu...

Bülent Şirin 18.04.2012

Rahat ve keyifli bir Fenerbahçe-Trabzonspor maçı izlemek nasip olmayacak. Play-off kavramının bizim futbolseverin zihin dünyasında yeri olmadığı için olacak, iki hafta önceki karşılaşmadan çok daha sakin bir maç öncesi yaşanıyordu. Maç da gergin geçmedi Allah için. Daha doğrusu biz bir şey görmedik, meğer saha içinde nahoş diyaloglar geçiyormuş.

Zokora açıkladı, Emre kabul ve itiraf etti malûm hadiseyi. Birçok defalar aksi yönde gelişmelere şahit olduğum için sosyal medyadaki psikolojiyi toplumun nabzı açısından mutlak anlamda sağlıklı bir ölçü kabul etmiyorum, fakat ilginç bir ayrıntı sözkonusu: **Belözoğlu'nun kendisi de ırkçı bir ifade kullandığını itiraf etmiş ve tepkiler iyice yükselmeye başlamışken, birden oynadığı takımın taraftarları kendisine sahip çıktılar ve etrafında klavyeden bir duvar oluşturdular.**

Kuşkusuz yükselen tepkilerin dozunda sözkonusu futbolcunun problemleri sicilinin büyük etkisi vardı, yoksa bu ülkede ırkçılık kavramına karşı Avrupa düzeyinde bir refleks bulunmamaktaydı. Yine de bu kabul edilebilir bir şey değildi ve şükürler olsun ki camia toptan kabul etmedi ve hadiseye sahip çıkmadı. Buna mukabil bir şey bizim dikkatimizi çekti:

Camianın, **10 aydır tutuklu bulunan ve henüz karar çıkmadığı için tabii ki suçlu kabul edilemeyecek olan başkanlarına destek vermeleri, kendisine sahip çıkmaları makûl ve mantıklı** bulunabilirdi.

[Yazının devamını okumak için tıklayın.](#)

Kaynak: taraf.com.tr, web.archive.org (arşiv bağlantısı)

Değirmeni kurtarmak

Bülent Şirin 25.04.2012

Geçen hafta sonu üç tane derbi izledik. İkişi bizden, biri Avrupa'dan. Avrupa'dan olanını 140 ülkeden 500 milyondan fazla insan izledi, bizinkileri de sadece bir kısım yurdum insanı. Artık dünya derbisinin maç sonu basın toplantılarını da kaçırmaz olduk, kimse de "maç bitti gitti, bize ne teknik adamların açıklamalarından?" demiyor. Artık ülkemizdeki takımların taraftarları da kendi aralarında **Real**'li-**Barça**'lı diye saflara ayrılıyorlar. Şimdilik aralarında tatlı tatlı iğnelemeler, şakalaşmalar oluyor ama bir süre sonra bu işin şakası kalmayacaktır, çünkü taraftarlık özünde aidiyet barındıran bir kavramdır ve insanlar aidiyet ortaklığı olanla olmayanı bir tut(a)mazlar. Bu öyle her seferinde eş değiştirilen iskambil oyunu değil ki birbirini kızdırmak eğlence olsun. Bir zaman sonra insanlar Avrupa'daki takımlarıyla kendilerini özdeşleştirmeye, takıma yapılan övgü ve eleştirileri üzerlerine alınmaya başlayacaklardır. Geçen cumartesi akşamı twitter'da Türkiye'de aynı takımın taraftarı olan arkadaşların birbirlerine hakaretimiz sataşmaları olduğunu gördüm ve tüylerim ürperdi, bu yeni trendi epeyce önceden görmüş olmama rağmen.

[Yazının devamını okumak için tıklayın.](#)

Kaynak: taraf.com.tr, web.archive.org (arşiv bağlantısı)

Fanatizm değil, kimlik sorunu

Bülent Şirin 16.05.2012

Bu ülkede çok ağır bir kimlik sorunu vardır. Çok ağır ve üstü örtülü bir sorun...

Cumhuriyet kurulduğunda vatan topraklarında yaşayan insan toplulukları yoğun bir çabayla Türkleştirilmeye çalışıldı. Türkleştirilmeye çalışıldı, çünkü toplumda bir Türklük bilinci yoktu. Dünya ulus-devlet dönemine girmişti, Misak-ı Milli hudutları içinde kurulmuş bir devlet vardı ama yaşamakta olan insanlara ulus demek için bin şahit lazımdı. Kendini Türk hissedenler için problem yoktu, devletin Türk kabul ettikleri için de. Fakat herkesin içi o kadar rahat değildi. Ülkede işler bir türlü yolunda gitmiyor, kabahat hemen her seferinde Türk olmayanlara yükleniyor, toplum ikide bir cinnet geçiriyor ve bu Türk olmayanları kırıp geçiriyordu. Asûde zamanlarda bile Türklük konusunda kafası rahat olmayan vatandaşlar üzerlerinde o ağır baskıyı hissediyorlardı.

Bu yüzden kime sorsanız kendisini bir yol bulup Türklükle ilgilendirir. Örneğin Balkan göçmenlerimizin hepsi "Evlat-ı Fatihan"dır. Yani Anadolu'dan oralara gitmiş ve yerleşmiş insanların torunlarıdır. Kimilerimiz de yaşadığı bölgeye ya Horasan'dan gelmiştir ya Konya'dan ya da bir başka Türk(?) yurdundan... Ne Balkanlardan gelenler ne de Anadolu'da yaşayanlar asla ve kat'a sonradan Müslüman olmuş yerli halktan değildir. Bazı evlerde soy ağaçları görürsünüz, kökleri Orta Asya steplerine kadar değilse bile oralardan beslendiği kabul edilebilecek yerlere kadar uzanan.

[Yazının devamını okumak için tıklayın.](#)

Kaynak: taraf.com.tr, web.archive.org (arşiv bağlantısı)

Hayatta mağlup, 'oyun'da galip...

Bülent Şirin 30.05.2012

Geçtiğimiz günlerde **Real Madrid**'in başarılı teknik direktörü **Jose Mourinho** Türkiye'ye geldi ve gazetelerde bir röportajı yayımlandı. Röportaj baştan sona önemliydi önemli olmasına da bizim dikkatimizi özellikle bir konu çekti. Röportajın bir yerinde kendisine “**Üç büyük futbol ülkesinde çalıştın. İtalya, İngiltere, İspanya. Sence hangisinde futbol daha futbol gibi oynanıyor. Hangisinde futbol gerçekten keyif işi**” sorusu sorulunca üç ülke arasındaki anlayış farkını açıkladı.

İtalyanların kazanmaktan başka bir şeyi önemsemediklerini, İngilizlerin önceliğinin güzel futbol olduğunu ve kazanıp kaybetmenin onlar için önemli olmadığını, İspanya'da ise ikisinin arasında bir durumun söz konusu olduğunu, yani hem güzel oynamak hem de kazanmak gerektiğini ifade etti.

Futbolda ya da bir başka “oyun”da ne pahasına olursa olsun kazanmak isteyen kişi ya da kitleler, kendilerini hayatın bir yerlerinde mağlup olmuş ve hâlen rövanşı alamamış kişi ya da kitleler yerine koydukları için böyle yaparlar. İtalya'nın 1982 Dünya Kupası'nı kazanmasının öyküsünün anlatıldığı bir belgeselde, son bölümlere doğru görüşlerine başvurulmuş İtalyanlar “**2. Dünya Savaşı'ndan beri ilk kez bütün İtalya'nın ortak bir sevinci yaşadığı**”nı dile getirmişlerdi. Bu ifadeler, İtalya'nın esasında çok da mutlu bir ülke olmadığını anlatıyordu belki de. Ya da bazı İtalyanların çok mutlu, diğerlerinin çok mutsuz. En azından ciddi problemler olduğu anlaşılıyordu. İtalyanların her iki Dünya Savaşı'ndan da istediklerini alamadan çıktıkları kimsenin meçhulü değildi.

[Yazının devamını okumak için tıklayın.](#)

Kaynak: taraf.com.tr, web.archive.org (arşiv bağlantısı)

Kehanet değil akıl yürütme

Bülent Şirin 06.06.2012

Birkaç gün önce Fenerbahçe taraftarı genç bir arkadaşın da bulunduğu bir cemiyette sohbet ediyoruz. Umumi manzara, malûm sürecin herkesi iyice yorduğu ve bezdirdiği şeklinde. Konuyla ilgili her şeyin söylenip yazılıp tüketildiği bir zaman ve zeminde artık ne yazıp söyleyeceğinizi de şaşıırıyorsunuz. Futbolun içinde farklı bir konuya değinmeye kalksanız, soruşturma süreci bağımlısı olmuş beyinler oralı bile olmuyor. Öyle bir yazım yayımlandığında etrafımda bulunan zombi kılıklı insanların boş gözlerle bana baktıkları bir ortamda konuşuyormuşum gibi bir hisse kapılıyorum. Süreçle ilgili yazıp çizsek, zaten gizli saklı bir şey kalmadı dediğimiz gibi. Duyum dersiniz herkes alıyor, yorum dersiniz herkes yoruyor. Biz de yoruluyoruz.

Bu sürecin ülkeyi ne kadar yorduğu ve hırpaladığı sanırım ileride daha iyi anlaşılacaktır. Anlaşılacaktır demeyelim, o zaman nasılsa kronik hipertansiyonumuzu temin edecek bir başka şeyle uğraşıyor olacağız.

[Yazının devamını okumak için tıklayın.](#)

Kaynak: taraf.com.tr, web.archive.org (arşiv bağlantısı)

Pirlo'nun penaltısı...

Bülent Şirin 27.06.2012

Pirlo'nun penaltısından yola çıkarak yine İtalya üzerinden iki satır futbol sohbeti yapacaktık ki, **Fatih Uraz** hocamızın da dünkü yazısını gördük. Neyse ki aynı girizgâhtan sonra çok farklı bir mecraya doğru gitmiş, okuyunca rahatladık.

İtalyan futbol anlayışına husumet derecesinde kırgın olduğumuzu bilen biliyor. Sebebini de defalarca anlattık. Geçmiş hatırlamayan genç arkadaşlar bunu anlamakta zorluk çekiyorlar ve belki de bizim gereksiz takıntılara kapıldığımızı düşünüyorlar. Dünya futboluna en büyük katkıları (!) **katenacı** olmuş bir ülkenin futboluna beslenen aşırı sempatiyi de ben anlayamıyorum, bağışlayın.

Eğer 1982 Dünya Kupası'ndan sonra teknik direktör **Enzo Bearzot**'un "benim kafamdaki İtalya futbolu bu değil. Çok farklı bir futbol oynayacağız" mealindeki demeciyle ortaya koyduğu hedef gerçek olsaydı böyle deve kini bağlamazdık bize birçok açıdan benzeyen bu ülkeye. Fakat heyhat... İtalya ligi dünyaca ünlü futbolcuların transferiyle hayli renklendi ama milli takımın futbolu hiç değişmedi.

[Yazının devamını okumak için tıklayın.](#)

Kaynak: taraf.com.tr, web.archive.org (arşiv bağlantısı)

Güzellikle değişmezseniz zorla değiş(tiril)irsiniz

Bülent Şirin 04.07.2012

Birçok tarihçiye göre, Osmanlı İmparatorluğu çağın değişen şartlarına ayak uyduramadığı için yıkılmıştır. Bunu bir çoğu söyler de; hamasetten ve ihanet edebiyatından uzak, sağlıklı değerlendirme ve analizleri pek az tarihçi yapar. İşte o tarihçiler, Osmanlı'nın muhtelif bölgelerinde çıkan isyanlara karşı Osmanlı'yı yönetenlerin "böyle bir şeyin aslında olmaması gerektiği" şeklinde bir düşünceyle yaklaştıklarını ifade ederler. Yönetici kadro isyanların neden çıktığını anlamaya ve çözüm bulmaya çalışacağına "bastırma" yolunu tercih etmişler ve koca imparatorluk Titanic'in batması gibi ağır ağır çökmüş.

Tabii rejimler değişse de zihniyetler kolay değişmiyor. Türkiye'yi yönetenlere kalsa çok partili sisteme de geçmeyecek ya da çok daha sonraları geçebilecekler herhalde. Futbolda da bir düzen vardı. Fatih Uraz'ın 25.05.2012'de yazdığı "Futbolun ölüp bittiği yok" başlıklı yazıda anlattığı tüyler ürpertici hadiseler çok önemliydi, ben ilk kez yazılı medyada böyle bir ifşaatla karşılaşıyordum. Ben de 2011 baharında, yani 3 temmuz sürecine aylar varken yine bu köşede bazı yazılar yazıp, konjonktürün büyük bir hızla değiştiğini, Türkiye'deki futbol düzeninin de bu şekilde sürüp gitmeyeceğini vurgulamıştım.

[Yazının devamını okumak için tıklayın.](#)

Kaynak: taraf.com.tr, web.archive.org (arşiv bağlantısı)

Futbol bir aynadır...

Bülent Şirin 11.07.2012

Geçen yıl bu zamanlar, epeydir görüşemediğimiz değerli bir ağabeyle rast geldik ve bir süre sohbet ettik. Uzun yıllardır görüşememiştik ama gazeteci olduğumuz için bizi takip ettiğini söyledi ve hemen bir futbol sohbeti başladı. **Futboldan anlayan ve benim hatırladığım dönemde yakından ilgilenen biriymi bu, öyle tuttuğu takım galip gelince sevinen, yenilince “Amaaan bana ne. Oynasın kazansınlar, dünyanın parasını alıyorlar, bana ne faydaları var?” diyenlerden değil.**

Ağabeyimiz, uzun bir süre önce futbol dünyasındaki kirliliğe şahit olduğunu söyledi ve “demek ki bu düzen böyle işliyor. Ben de soğudum ve ilgilenmekten vazgeçtim” mealinde bir ifade kullandı. Az önce dediğimiz gibi futboldan öyle kolay vazgeçecek biri değildi ama demek öylesine büyük bir hayal kırıklığına uğramıştı ki, ortalama bir futbolseverin hayatında çok önemli bir yer tutan bir tutkudan kendini koparmıştı.

Bu davranış iyi niyetli ve asil bir duruşu işaret ediyor gibi görünse de bize göre hayli problemlidir. **Futbol pek çoklarının gözünde boş ve faydasız bir meşgale olabilir.**

[Yazının devamını okumak için tıklayın.](#)

Kaynak: taraf.com.tr, web.archive.org (arşiv bağlantısı)

Yabancılar karışmasa, her şey ne güzel (!) olacak...

Bülent Şirin 25.07.2012

Pazar günü bizim medyada bir haber çıktı. Habere göre Romanya’da bir gazete Fenerbahçe- Vaslui eşleşmesini konu ettiği bir yazının başlığında şike hadisesine gönderme yapmış. Asıl dikkatimizi çeken bizim medyanın böyle haberler karşısında değişmeyen tepkisi oldu. Bu göndermeyi çirkinleşme olarak yorumlamıştı bizinkiler.

Aklıma hemen **Fatma Whitbread** adlı eski cirit atıcı geldi. 1983’te İngiltere adına yarışırken ilgimizi çekmiş ve hayat hikâyesini hemen öğrenivermiştik. Aslen Kıbrıs Türkü olan Whitbread, bebekken ailesi tarafından terk edilmiş ve 14 yaşında öğretmeni Margareth Whitbread tarafından evlat edinilmiş. Aynı zamanda bir cirit öğretmeni olan analığı kendisini cirite yönlendirmiş. Günler ilerledikçe Fatma’nın küçük yaşta yine bir Türk tarafından tecavüze uğramış olduğu da ortaya çıktı. Şampiyonanın sonlarına doğru **Fatma Whitbread** **“Kendimi Türk saymıyorum!”** diye bir ifade kullanınca büyük gazetemiz cevabı yapıştırdı: **“Biz de onu!”**

Kızcağızın başına gelenler pişmiş tavuğun başına gelmemiş ama bizim için onların zerre kadar önemi yoktu.

[Yazının devamını okumak için tıklayın.](#)

Kaynak: taraf.com.tr, web.archive.org (arşiv bağlantısı)

Bizden gazeteci çıkmıyor...

Bülent Şirin 02.08.2012

Yapanlar bilir, **askerde "tertip" çilik diye bir bela vardır**. Bazen birliğin komutanı tarafından resmen uygulanır, çoğu zaman **er ve erbaşın kendi arasında kurduğu bir düzenin adıdır. Katı kuralları vardır ve acımasızdır**. Kısaca özetlemek gerekirse, askerde **en pis ve ağır işleri birliğe en son katılanlar yapar**. Askerin **kıdemi arttıkça yapılan işler temizleşir ve kolaylaşır**. Hele **tezkereye yakın zamanlarda asker neredeyse hiçbir iş yapmaz, hattâ son günlerde kendisine nöbet bile yazılmaz**. Komutan eliyle "tertip" çilik yoksa da üstler de bu olguyu bir dereceye kadar kabul ederler yani.

Tabii konu sadece iş yapmak ya da yaptırmaktan ibaret değildir. **Üst tertipler alt tertiplere büyük bir küçümseme ve aşağılamayla bakarlar**. Neredeyse nefrete varan... Bu hakkı (!) kendilerine veren tek şey, asker ocağına birkaç ay erken gelmiş olmalarıdır.

Ancak işin içine başka faktörler girince işler birazcık karışır. Örneğin asker ocağına üniversite mezunları gelince onları nereye koyacaklarını tam olarak kestiremezler. Devlet onları sıfırdan başlatmamış, birkaç adım öncelik vermiştir ama er, erbaş ve muvazzaflar bir türlü üniversite mezunu askerleri içlerine sindiremezler, sürekli bir gerilim azala çoğala devam eder gider.

[Yazının devamını okumak için tıklayın.](#)

Kaynak: taraf.com.tr, web.archive.org (arşiv bağlantısı)

Genç Trabzonsporlular göreve...

Bülent Şirin 22.08.2012

Bir kulüp iyi yönetilirse başarılı, kötü yönetilirse başarısız olur. Mesele özünde bu kadar basittir. Başarı kavramı göreceli olabilir, o ayrı meseledir. Trabzonspor kulübü başarılı mıdır? Bizce değildir, o hâlde iyi yönetilmemektedir. Bu bir kötü niyet sonucu değildir, temelinde bir kuşak sorunudur. Takımın başarıdan başarıya koştuğu yılların konjonktürü mazide kalmıştır. Amma velâkin yönetici zihniyet aynı hızla değiş(e)memiştir. Günümüzde geline noktaadaki başarısızlığın esas sebebi budur. (Umarız değerli okurlarımız şike, kupa, transfer, Karabük maçı gibi konulara değil de büyük resme baktığımızı takdir ediyorlardır.)

Trabzonspor yönetimi, genel anlamda Trabzon Merkez'de yaşayan ve oraya ait insanların tekelinde kalmış, bu insanlar bırakın başka vilayetlerden olan yönetici adaylarını, Trabzon'un ilçelerini bile dışlamışlardır. Ulaşım ve iletişimin günümüzdeki kadar gelişmiş olmadığı geçmiş dönemlerde bu yapı muhafaza edilmiştir, ancak ebediyete akıp giden zamanda Trabzon dışında ikinci ve üçüncü nesil Trabzonlular yetişmiş, aldıkları eğitim ve yaşadıkları çevreler itibarıyla Trabzonspor'u çok daha yüksek noktalara taşıyabilecek vizyon ve kapasitede bir pozisyona sahip olmuşlardır.

[Yazının devamını okumak için tıklayın.](#)

Kaynak: taraf.com.tr, web.archive.org (arşiv bağlantısı)

Trabzonspor'da kuşak sorunu

Bülent Şirin 29.08.2012

Kuşak farkı, toplumsal düzenin işlemesi açısından her zaman önemli bir sorun teşkil eder. Fakat bizim gibi hareketli toplumlarda bu sorun çok daha ciddi ve büyüktür. Daha net anlaşılabilmesi için iki uç örnek vereceğiz: Bir Batı Avrupa ülkesi düşünün. Her şey yerli yerine oturmuş, evli evinde, köylü köyünde, şehirli şehrinde. Öyle büyük göç hareketleri yok. Toplum hayatını derinden etkileyecek sarsıntılara da pek rastlanmıyor. Bir aile söz gelişi 300 yıldır aynı adreste oturuyor. Nesiller boyunca o evde doğmuş büyümüşler. Dede profesör, baba da öyle, oğlan da master yapıyor. Bu ahval ve şeraitte dede ile torun arasında mutlaka bir kuşak farklılığı olacaktır ama bu ne kadar bir farklılık olabilir?

Bize gelelim. Dede okuma yazmayı askerde öğrenmiş, baba orta ya da lise mezunu, torun birkaç dil biliyor, sık yurtdışına gidip geliyor. Arada savaşlar, depremler, darbeler, muhtıralar, yokluklar, kuyruklar, anarşi, terör. Bunların hepsi nesillerin hafızasında yer ediyor, davranış kalıpları ve reflekslerini olumlu-olumsuz etkiliyor.

[Yazının devamını okumak için tıklayın.](#)

Kaynak: taraf.com.tr, web.archive.org (arşiv bağlantısı)

Türk futbolunda hırsızın suçu...

Bülent Şirin 05.09.2012

Birkaç yıl öncesine kadar Trabzonsporlular ve Trabzonsporlu olmayıp Trabzonspor'a sempatiyle bakan bazı kimseler, rakipler illegal yöntemlere başvuruyorsa onları sahada yenmekten başka çare olmadığını ve bunun mümkün olduğunu söylerlerdi. Örneğin bir yakınım aynen şöyle derdi: **"Hakem bir golünü saymayabilir, iki golünü saymayabilir ama üçüncü golünü mecbur sayacak."**

Ben meşru bir gol atacağım, hakem saymayacak. Bu durumu kabul edeceğim, boyun eğeceğim, uğraşıp didinip bir gol daha atacağım. Yine sayılmayacak. Bir dakika, bir dakika... O niyeymiş o?.. Ben rakibin beher golüne karşılık üç gol atacağım ve ancak eşitliği sağlayacağım ve bunun adı "düzen" olacak, öyle mi?

Bu asla kabul edilemez bir düşünceydi ve işin garibi hâlâ bu ve benzeri düşünceleri mebzul miktarda savunan vardı. Futbolun patronları bazı takımlara karşı diğer bazı takımlara üç gol avans verecek, (üç gol avans tabiri bir yakıştırma tabii, şu yakınımın sözünden hareketle temsilen öyle söylüyorum) üç gol geriden gelenler bu aşağılık düzeni kabul edecek, maça üç gol önde başlayanlar da bu şartlarda gelen başarıya sevinecekler.

[Yazının devamını okumak için tıklayın.](#)

Kaynak: taraf.com.tr, web.archive.org (arşiv bağlantısı)

Yakındaki Trabzonspor, uzaktaki Trabzonspor...

Bülent Şirin 12.09.2012

Trabzonspor taraftarının ezici çoğunluğu büyük ölçüde ülkede var olan göç olgusundan kaynaklanan sebeple şehir dışında yaşıyor. Dünyada bunun başka örneği var mı bilmiyorum. Olsaydı belki oralardan çıkarılabilecek örneklerle başarı için bir yol haritası oluşturulabilirdi.

Elbette şehirde yaşayanla şehir dışında yaşayan taraftarın Trabzonspor'a bakışı ve tutkusu farklılık arz ediyor. Geçtiğimiz günlerde gözlemlediğimiz sıcak ve çarpıcı bir örnekle açıklamaya çalışalım:

Trabzon'un merkezinde doğan ve liseyi orada bitirdikten sonra İstanbul'da üniversite okuyan genç bir arkadaş geçtiğimiz günlerdeki sohbetimizde şunları söyledi. "Ben Trabzon'dayken nasılsa takım burada, tesisler burada, istediğimiz zaman antrenmana da gideriz, maça da gideriz şeklinde bir kanıksamışlığı(ız) vardı. Şehirden ayrıldıktan sonra durum çok değişti. İstanbul'da geçirdiğim dört senede, sanırım Trabzon'da gitmediğim kadar buradan maça gittim."

Memleketi ve memleketiyle özdeşleşmiş kulübünden uzakta, üstelik diğer kulüp taraftarlarının çoğunlukta olduğu yerlerde insanların daha hassas ve daha tutkulu olmaları normaldir.

[Yazının devamını okumak için tıklayın.](#)

Kaynak: taraf.com.tr, web.archive.org (arşiv bağlantısı)

Gol atmayı öğrenmeliyiz, yoksa...

Bülent Şirin 26.09.2012

Gol pozisyonları, satrançtaki oyun sonu gibidir. Yapılacak her şey bellidir. Satranç eğitimi almış, oyunun temel ilkelerini bilen herkes o pozisyonlarda ne yapacağını bilir, çok nadir vuku bulan ağır hatalar dışında oyunun sonucu bellidir. Özellikle taraflardan birinin taş üstünlüğü varsa üstün olan yenemezse bu büyük skandal olur. Örneğin Şah ile Kale'ye (ya da bir başka taş) karşılık yalnız Şah kalmışsa matın kaç hamlede olacağı bile kesindir.

Tabii ki top yuvarlaktır ve kaprislidir, her zaman sizi dinlemez. Fakat elin gâvuru bu kaprisleri kontrol altına almış ve minimuma indirmiştir. Bir Avrupa maçında kaleciyle karşı karşıya kalan bir futbolcunun golü kaçırdığı çok nadirdir. Bu nasıl sağlanmış; tabii ki eğitimle. Dikkatle baktığınız zaman öyle çok da yetenekli olmadığını rahatlıkla anlayabildiğiniz bir futbolcu bile birebir gol pozisyonlarında ezberden hareket eder ve golü atar. Sözün kısası, Avrupalı bu problemi çoktan halletmiştir.

35 seneden fazla bir zamandır futbol izleyicisiyim. Bizde bu problemin boyutu ben çocukken neyse şimdi de aynı.

[Yazının devamını okumak için tıklayın.](#)

Kaynak: taraf.com.tr, web.archive.org (arşiv bağlantısı)

Bir yazı yazdım, hiçbir şey değişmedi...

Bülent Şirin 03.10.2012

Yazmaya ilk başladığım zamanlar, bir makaleyle birçok şeyi değiştirebileceğimi sanmıştım. Belki de herkesi kendim gibi sanıyordum, çünkü benim çok etkilendiğim yazılar vardı ve o yazıları okuyunca hayata bakışım değişebiliyordu.

Çok geçmeden bu saflıktan kurtuldum şükürler olsun. Belki öylesi daha iyiydi, yazar çizer takımı o zaman yazacak bir şey bulamazdı herhalde. Yazım bir nevi tekrar yazısı olacak da, onun için zemin hazırlıyorum fark ettiğiniz gibi.

Trabzonspor'da saha içinde işler pek de yolunda gidiyor gibi görünmüyor. Ancak bizim iddialı olduğumuz ve kalem oynattığımız alan orası değil, dolayısıyla zeminin hâli dışında fazla kurcalamayacağız. Zeminin hâli dediğimiz konu malûm, Avni Aker'in çimleri berbat durumda. Hâlbuki daha geçen sene bu zemin yenilenmiş ve bildiğimiz kadarıyla çuval dolusu para ödenmişti. Zaten kulüpte gelirler artalı beri "nasılsa su geliyor, değirmen dönüyor" zihniyeti hâkim oldu gidiyor. Bu ülkede bir avuç mutlu azınlığın dışında hiç kimsenin hayatı boyunca göremeyeceği bir parayı verip zemin yaptırıyorsunuz, aradan yaz mevsimi gelip geçiyor ve sezon başlayınca... "Kim bunun sorumlusu" diye sorduğunuzda da "yetkililer" tarafından sosyal medyada fırça yiyorsunuz.

Olur olmaz futbolculara akıl almaz bedeller ödeniyor, futbolcular ortada yok. "Ne oluyor" diye sormaya kalktığınızda en hafifinden "bu zor günlerde sevgili başkanımız ve teknik direktörümüzü yıpratmayalım" uyarısı alıyorsunuz. Bu uyarının dozajı sizin tepki ve eleştirinizin mahiyetine göre ihanet suçlamasına kadar gidebiliyor.

Yahu Allah aşkına, sevdiğiniz bir dostunuzu bir yanlış üzerine ikaz edip, düzeltmesini istemenin neresi yıpratmadır, ne kadarı ihanettir? Trabzonspor geçen sene koca bir sezonu heba etti. Niye? Şikeyle mücadele etti, kupasını istedi. İyi yaptı, hoş yaptı da takım ne oldu? Ligden çekilmedi, "oynuyoruz ama yasal zorunluluktan ve çekilmeyi uygun bulmadığımızdan dolayı. Bu ligi ciddiye almıyoruz" diye bir açıklama ya da ima gelmedi. Kısaca kulübün yönetim kadrosu, süreci kâmil manada yönetemedi. Başkası olsa belki daha da kötü yönetirdi, onu bilemeyiz. Fakat başkalarının muhtemel basiretsizliği, mevcut yönetimin başarısızlığını dile getirmemize engel olmamalı. Trabzonspor her sezon başında bozuk zemin yüzünden puanlar kaybediyor, sonra zemin esrarengiz bir şekilde düzeliyor, ligin hararetinden dolayı ilk haftalardaki kayıplar unutuluyor. Şimdi bunu biri dile getirmesse, yönetim de gereğini yapmazsa iyi mi oluyor?

Trabzonspor'un başkan adayı çıkmadan girdiği kongre dönemleri çok gerilerde kaldı. Artık bir daha da gelmez. Kulübü doğru düzgün yönetecek en az birkaç tane liste çıkar şu genç nesilden. Tek değil ama en önemli eksikleri, yurt ve dünyanın muhtelif yerlerinde yaşıyor olmalarından kaynaklanan reorganize hâlleri. Zamanla kendi aralarındaki iletişim ve koordinasyon geliştikçe olaylara daha fazla hâkim olacaklar, Trabzonspor'un yönetim dokusunda daha fazla renklerini göstereceklerdir.

bulentsirin1967@gmail.com

Kaynak: taraf.com.tr, web.archive.org (arşiv bağlantısı)

Temiz futbol, uzun ince bir yol...

Bülent Şirin 10.10.2012

İstanbul'da 27 haftadır devam eden bir eylem var. Her cumartesi günü Taksim Meydanı'nda bir grup futbolsever toplanıyor, pankart ve dövizlerle bir süre sessizce eylemlerini yaptıktan sonra dağılıyorlar. Cumartesi Anneleri'nden ilham aldıkları açık, zaten bunu kendileri de açıkça söylüyor eylemciler.

Eylemciler ağırlıklı Trabzonsporlu ama onlar hem dertlerinin sadece şike ve kupa olmadığını söylüyorlar hem de Türkiye'de temiz futbol isteyen her takım taraftarını eylemlere bekliyorlar. Eylemlerde kişi sayısından çok sürekliliğe önem veriyorlar ve eylem yaz aylarında verilen Ramazan arası hariç, her cumartesi kesintisiz devam ediyor.

Türkiye toplumu, “eylem” kavramına hâlâ ürkek yaklaşıyor. Bunda hem derin kodların hem de yakın geçmişin olumsuz izlerinin etkisi var. Derin kodların arasında, özellikle Sünni İslam geleneğinde “**ulu’l-emre itaat**” kavramı bulunduğu için yönetici sınıfına itiraz, karşı çıkma, hak arama gibi kavramlar bilinçaltlarında soğuk bir şekilde yankılanıyor, insanlara itici geliyor. Hâlbuki meseleye İslam çerçevesinden baktığımızda, Hz. Ömer’in “yanlış yaparsam beni neyle düzeltirsiniz” sorusuna karşı “kılıcımızla düzeltiriz” cevabının geldiğini ve kendisinin de bu durum karşısında Allah’a hamd ettiğini görürüz. Nasıl olmuştur da bu ulu’l-emre itaat kavramı toplumun reflekslerine bu kadar fazla yön verir hâlâ gelmiştir, incelenmesi gereken bir meseledir.

“**Temiz futbol istiyoruz**” eyleminin bir amacı da toplumdaki bu öğrenilmiş çaresizlik duygusunu kırmaya çalışmaktır. Uzun ince bir yoldur, kitleleşmekten ziyade sürekliliği öncelemiştir. Nitekim ağır ağır da olsa İstanbul’daki eyleme katılanlar artmaya, eylem Bursa, Kocaeli ve Trabzon’da da gerçekleştirilmeye başlamıştır.

Trabzon demişken, aynı konuya paralel bir başka konuyu da değinmemiz icap ediyor. Orada eylemi ilk kez gerçekleştiren arkadaşlar, halkın son derece duyarsız kaldığını, eylem esnasında gelip geçenlerin dönüp bile bakmadıklarını söylüyorlar. Arkadaşlar herhalde orada daha fazla katılım olacağını, hiç değilse duyarlılığın bu kadar düşük seviyede kalmayacağını varsaymışlardı.

Oysa uzun zamandır Trabzon’daki Trabzonspor taraftarının kulüple ilgili her konuda genel bir duyarsızlık içinde olduğu konuşuluyor, yazılıp çiziliyor. Daha birkaç gün önce görüştüğüm İstanbul’da yaşayan ve kulübe destek amacıyla çok sayıda kombine bilet alıp Trabzon’da bırakan bir dostumuz, ara sıra Trabzon’a maça gittiğinde yakınlarını sadece maç için geldiğine inandırmakta zorluk çektiğini söyledi.

Öyle anlaşıyor ki şehir 96 sonrası olduğu gibi şike sürecinde de içine kapanmış. İstanbul’daki dostlar, Trabzon’da yaşayanların Trabzonspor’u kanıksamışlıklarının giderilmesi için takımın geçici bir süre şehirden uzaklaştırılması gerektiğini ileri sürüyorlar ama ben bu psikolojiye sahip bir kitlenin, “alın takımınızı gidin, hepten sizin olsun” demeyeceğinden emin değilim.

Travmayı tedavi etmek dışarıdakilere düşüyor. Temiz futbola giden uzun ince yolun üzerinde bu ve benzeri görevler de var.

bulentsirin1967@gmail.com

Kaynak: taraf.com.tr, web.archive.org (arşiv bağlantısı)

Kapıkule’nin ötesi...

Bülent Şirin 17.10.2012

Bu yazıyı Macaristan milli maçından önce kaleme alıyorum. Skorun ve skorun getireceği gelişmelerin yazımızla pek ilgisi yok.

1995’te **Bosman Kuralı** çıktıktan sonra milli takımların giderek önemini kaybedeceğini düşünenler fena hâlde yanıldılar. Bunlardan biri de bendim, çünkü AB’nin özünde bütün Avrupa’nın nihayetinde tek devlet olmak ülküsü uğruna kurulmuş bir müessese olduğunu okumuş, öğrenmiştik. Bosman Kuralı da bu yola dikilen kilometre taşlarından biriydi herhalde.

Dediğimiz gibi milli takımların önemi azalmadı. Evet, Şampiyonlar Ligi geçen yıllarla birlikte büyüdü, serpildi, güzelleşti ve bir içim su oldu. Fakat yine de **Tanıl Bora**’nın çarpıcı benzetmesiyle Dünya Kupası finalleri futbolun Ramazan’ı olarak kaldı. Bizde de milli takım hep önemliydi, takımı idare edecek teknik adam ve seçilen futbolcular sürekli tartışma konusu oldu. Geçmişte kulüp teknik direktörlerinin milli takıma giden futbolcularına **“kendinizi fazla zorlamayın”** dedikleri gazetelerde bile yazıldı. Bazen futbolcular **“sakatlık”** mazeretiyle **“milli görev”**e gitmediler ve kulüp takımlarının bir sonraki maçlarında çıkıp oynadılar. Yukarılarda bazen böyle manevralar dönerken, halk nezdinde milli takıma karşı beslenen temiz duygular hiç değişmedi. Toplum milli maçları milli mücadele olarak kabul etti. Galibiyetlerde çok sevindi, mağlubiyetlerde karalar bağladı. Taraftarı olduğu takımdan milli formaya layık gördüğü futbolcular o formayı giydiğinde gurur duydu, giymeyince öfkeleni. İçinden de olsa **“boş versene, gidip sakatlanırsa ne olacak?”** demedi.

Halkın bu kadar önemseydiği milli takım, çok uzun bir zaman Macaristan’ı 3-1 yendiği hazırlık maçıyla övündü. O maçın yıl dönümlerinde koca koca adamlar kutlama yaparlar, takımdan ahirete intikal etmiş olanlar için saygı duruşunda bulunurlardı.

Sözün kısası, milli takım bazı dönemsel başarılar dışında bir türlü istenen ve beklenen düzeye ulaşamadı. Şüphesiz bu durum ülke futbolunun içinde bulunduğu ahval ve şeraitle yakından alakalıdır. Rekabetin olmadığı, başarıların rotasyonla bazı takımlar arasında paylaşıldığı, bu düzene kimsenin ciddi bir itiraz yöneltmediği bir ortamda bu sonuç hiç de anormal değildir.

Geçen cuma akşamı oynanan Romanya maçı için tercih edilen kadro, problemin esasını olduğu gibi gözler önüne seriyordu. Sahada Anadolu takımlarından bir tek oyuncu vardı, o da Romanya Milli Takımı’ndaydı. Romanya da bizim milyon dolarlık baby’lerimizin takımını yendi ve gitti.

Bu bir açmazdır. Anadolu’da top koşturan futbolcular asla İstanbul’a galip gelemeyeceklerini biliyorlar. Hedefleri bir şekilde İstanbul’a kapağı atıp kendini kurtarmak, olmazsa Anadolu’da hiçbir meslek grubunun kazanamadığı paralarla beylerbeyi hayatı sürmek. İstanbul’a gelen de nasılsa birkaç yılda bir şampiyon olacağını biliyor, oynuyormuş gibi yapıyor. Bunun sonucunda da eski(meyen) tabirle Kapıkule’den öteye geçemiyoruz. Öyle bir açmaz ki, yurtdışından gelen soydaşlarımız bile çare olamıyor, ancak takım arkadaşlarına laf sokuyorlar.

Yerimiz kalmadı. Kismet olursa yine bir milli maç arasında devam ederiz.

bulentsirin1967@gmail.com

Kaynak: taraf.com.tr, web.archive.org (arşiv bağlantısı)

Truman fark edinceye kadar...

Bülent Şirin 24.10.2012

Eskiden işler ne kolaydı. Türk futbolunun içinde debelendiği kalitesizliğin, yurtdışındaki başarısızlığın en önemli, belki de tek sebebi tesis ve para olmayışydı. Onlar tamam olaydı, dünyanın en yetenekli evlatlarına sahip olan şanlı Türk Milleti ne futbolcular yetiştirecekti, ne futbolcular. Ama işte, ne yapacaktınız... Tesis olmadığı için futbolcu yetişmiyor, para olmadığı için kaliteli yabancı futbolcu Türkiye’ye gelmiyordu.

Bu hikâye bizi çok uzun zaman idare etti. Zamanla önce son derece modern tesisler yapıldı ama Türkiye futbolcu fabrikasına dönmedi. Şimdi para da var ama başarı hak getire. Grafik yükseleceği yerde iyice dibe gidiyor.

Anlaşıyor ki bu ülkede futbolun derdi tesis ve para yokluğu değilmiş. Zihniyette sıkıntı varmış, onun çözümü de öyle kolay değilmiş. Zaten sağlıklı bir zihniyet olsa problemin tesis ve para eksikliğinde olmadığı da çok önce anlaşılır, ona göre stratejiler geliştirilirdi. Düşünmeyi ve analiz etmeyi sevmeyen, hayatını ezberler üzerinden kurmaya alışmış ya da alıştırılmış bir toplum, meseleyi amiyane tabirle altmışaltıya bağlayıp işin içinden çıkacaktı tabii, her alanda yaptığı gibi.

Bu problemlili zihniyet nasıl bir şeydir peki? Televizyonlarda boy gösteren spor (yani futbol) yorumcuları, Anadolu'da yıldızı parlayan bir futbolcu hakkında konuşmanın bir yerinde "onun artık İstanbul'a transfer zamanı geldi" mealinde bir cümle sarf ediyorlar. İstanbul'a gelmek demek başka bir boyuta geçmek demekti, Osmanlı'da bir sanatçının vs. imparatorluğun bir tarafından gelip "Saray"a girmesi gibi bir şeydi bu. Gibisi de fazla aslında, tıpatıp aynıydı.

Nasıl Osmanlı'da saray ve dışarısı diyebileceğimiz iki farklı dünya var idiyse, günümüzde de aynı düzen devam edip gitmekte. Devletin ismini ve formatını değiştirip, kanun zoruyla toplumu yoğurmak o sözünü ettiğimiz zihniyeti değiştirmeye yetmiyordu, yetmemişti tabii. O zamanlar halktan kopuk da olsa Saray'dan üretkenlik adına bir şeyler çıkıyordu. Hiç değilse günümüze kadar gelen ve değerinden hiçbir şey kaybetmeyen bir Sanat Müziği var. Bugün de birçok alanda üretimin ana merkezi İstanbul, fakat bunca yatırım yapılan futbolda çoraklık bir türlü giderilemiyor.

Bunun sebebi şudur: **Anadolu'daki futbolcu, takımının şampiyon filan olamayacağını bilir. Amacı kendini bir şekilde İstanbul'a atıp kurtulmak, olmazsa Anadolu kulüplerinde mevcut şehrin ve Türkiye ortalamasının çok üzerinde bir gelirle paşalar gibi yaşamaktır. İstanbul'a gelen de dediğimiz gibi artık kendini kurtarmıştır. Anadolu'da kalan meslektaşlarından çok daha yüksek düzeylerde bir gelire ve milli formayı giyme şansına sahip olacaklar, şampiyonluk sevinç ve gururunu (!) yaşamak için de en fazla birkaç sene bekleyeceklerdir. Bu tiyatrunun hiçbir yerinde rekabet denen kalite anahtarı yoktur. Tam bir kısır döngü söz konusudur, herkes razı olduktan sonra kırmak da pek kolay değildir.**

Bu nereye kadar böyle gider? Tabii ki Truman olup biteni fark edinceye kadar... Ondan sonra oyun bitecek, gerçek hayata geçeceğiz. Çok uzun süreceğini sanmıyorum.

bulentsirin1967@gmail.com

Kaynak: taraf.com.tr, web.archive.org (arşiv bağlantısı)

Trabzonspor'a Anadolu yardımı(!)

Bülent Şirin 31.10.2012

Bizim ezberlerimiz vardır. Düşünmek gibi lüks bir aktiviteyle işimiz olmadığı için o ezberleri sorgulamak aklımıza bile gelmez. Hele o ezberlerin vardığı sonuç bizi rahatsız etmiyorsa, değmeyin keyfimize...

Bazıları Trabzonspor'un ardı ardına şampiyon olduğu yıllarda ligde fazla sayıda Karadeniz takımı olmasından hareketle bu durumun Trabzonspor'un işini kolaylaştırdığına inanır. Anadolu takımları İstanbul'dan hazzetmedikleri(!) ve Trabzonspor'u kendilerinden(?) gördükleri için bu takıma yardımcı olmuşlar, bir tür Anadolu dayanışması yapmışlardır. Sonraları Trabzonspor bu takımlara nankörlük etmiş, hepsini küme

düşürmüş, sonunda da gününü görmüştür. Bu da o sözünü ettiğimiz ezberlerden biridir ama gerçekle alakası bulunmamaktadır.

Trabzonspor'un ilk şampiyonluğu hem Anadolu'da hem de İstanbul'da sempatiyle karşılanmış olabilir. Nihayetinde hesapta olmayan bazı gelişmeler geçici olmak kaydıyla insanın hoşuna gidebilir. Uzun ve sıcak günlerden sonra akşamüstü evinize giderken bir yağmura yakalanabilir ve sırılıkam ıslanabilirsiniz örneğin. Pek de canınız sıkılmaz, nihayetinde evde üstünüzü değiştirip keyfinize bakabilirsiniz. Ancak bu durum defalarca başınıza gelirse o kadar da hoşlanmazsınız yağmurdan çamurdan.

Anadolu'nun Trabzonspor'un başarısından rahatsızlık duyması için fazlasıyla sebep vardır. (Laf aramızda Anadolu diye yekpare bir olgu mevcut değildir ama ona başka bir yazıda değiniriz.) Bir kere Trabzon, Anadolu'da hiçbir şehrin başaramadığı bir şeyi başarmıştır, hangi şehir bunu yıllarca takdir eder durur? Daha acısı, kaç yurdum insanı sadece kendi şehrinin takımını tutmaktadır? İstanbul'daki platonik aşkını şamar oğlanına çeviren, her sene nal toplayan bir takıma ne kadar sempati beslenir?

Hele Karadeniz şehirleri olduğu zaman bu durum daha da belirgin hâle gelmektedir. Trabzon'un gölgesinde kaldıklarını düşünen ve bundan ciddi surette rahatsızlık duyan Karadeniz şehirleri ahalisinin Trabzonspor'un başarılarından gurur duyacaklarını beklemek hiçbir sosyolojik analize sığmaz. Sonraki yıllarda şehirlerinin takımlarına sahip çıkmayarak küme düşmelerine seyirci kalmışlar, üstüne üstlük bunun suçunu da Trabzonspor'a yüklemişlerdir. Hepsini birden küme düşürecek kadar güçlü bir Trabzonspor şampiyon olmak için neden onların desteğine ihtiyaç duysundu ki o zaman... Hem Trabzonspor düşürdüyse alt kümeden neden çıkamadınız, orada da mı Trabzonspor vardı da çıkmanıza mani oldu? "İstanbul takımları yönetimlerinde cirit atan, onların başarıları için varını yoğunu ortaya koyan hemşerilerinize anlatsanız derdinizi" demezler mi adama...

Yanlış anlaşılmasın, Karadeniz'in hepsinin değil ama doğu bölümünün bir bütün olduğunu düşünür, spor dışı yazı ve konuşmalarımızda bu konuya sıkça vurgu yaparız. Burada söylemek istediğimiz şey, başarılı olduğu yıllarda ligde Karadeniz takımlarının bolluğunun Trabzonspor'a kastedilen anlamda bir faydasının olmadığıdır. Nitekim bu ezber iddiayı tekrarlayanlardan somut örnek istiyor ama hiçbir net cevap alamıyorum. Dedik ya, ezberler pek keyiflidir.

bulentsirin1967@gmail.com

Kaynak: taraf.com.tr, web.archive.org (arşiv bağlantısı)

Trabzonspor'un kararı...

Bülent Şirin 07.11.2012

Trabzonspor iyi gitmiyor, son Antalyaspor maçında önceki haftalara nazaran daha derli toplu bir futbol oynamış ve ilk dakikalarda öne geçmiş olmasına rağmen son dakikalarda arka arkaya yediği iki golle sahadan mağlup ayrıldı. Bu da uzun zamandır Şenol Güneş yönetimindeki takımın artık toparlanıp çıkışa geçmesini bekleyen camianın sabrını iyice zorlamaya başladı. Şenol Güneş'in yerinde bir başka teknik adam olsa çoktan ahır küreğiyle kovalanırdı.

Geçen yıl bütün bir sezon "yeni kurulmuş takım" teoremiyle idare etti Trabzonspor. Şike mağduriyeti inancı da eşsiz bir destek verdi bu idareye. Yeni kurulmuş her takımın mutlaka kötü oynaması ve bir uyum sürecinden

geçmesi gerekmiyordu, şike meselesi de sahada mücadelesini sürdüren bir takımın konsantrasyon eksikliğine behemehal mazeret teşkil etmiyordu ama Sadri Şener ve Şenol Güneş'in kredileri tolerans aralığını haylice genişletti.

Bu seneye gelince artık mazeret kalmadı. Genelde Türk futbolunun özelde Trabzonspor'un istikrarsızlıktan çok çektiği gerçeği, ister istemez bir refleks oluşturmuştu ve Şenol Güneş'in kariyeriyle camiadaki ağırlığı bugüne kadar eşi benzeri görülmemiş bir sabır ve hoşgörü örneği sergilenmesine sebep olmaya başladı. Güneş göreve başlarken Trabzonspor'un Ferguson'u olması umut ve temenni ediliyordu birçokları tarafından. Böyle bir şey gerçekleşirse biz de en çok sevenlerin başında geliriz tabii. Dünya üzerinde Ferguson gerçeğine saygı duymayan bir futbolsever mi vardır?.. Amma velâkin bu konuda bizim kafamızda soru işaretleri mevcuttur:

Bir kere Ferguson'u üreten ortam Kuzey Avrupa'dır. Oralarda bile bir tek Ferguson varken, güneye indiğinizde böyle bir şeyin izine dahi rastlayamıyorsunuz. İşte Guardiola Barcelona'ya en başarılı dört yılını yaşattıktan sonra zirvedeyken bıraktı gitti. "Ama Cruyff?" dersiniz amenna, bir itirazım olamaz. Fakat bunun için yoğun ve ısrarlı bir altyapı çalışması başlatılmış olması lazımdır, çünkü Trabzonspor'un bünyesi itibarıyla Manchester United benzeri bir kulüp olması mümkün değildir. Kadrosunda oynattığı futbolcularda mutlaka yeterli derecede aidiyet duygusu bulunması şartı vardır. Yoksa dışarıdan gelenin görev süresi boyunca aldığı paranın hakkını vererek oynaması, süresi dolunca çekip gitmesiyle yerinde oluşan boşluğu dolduramamakta, takım uzun süre bocalamaktadır. Birkaç akşam önce bir dernek gecesinde konuşan eski Trabzonsporlu futbolcu Hami Mandıralı "üç gol attığım bir maçta kafama ayran şişesi atıldı" demiştir. Üç gol atan değil, üç penaltı kaçıranın bile kafasına hiçbir şey atılmamalı ama Hami Trabzonlu olmasaydı katlanır mıydı böyle bir muameleye?.. Kaldı ki Trabzonspor taraftarı da benim "efsane yıllar sonrası travması" dediğim sendromu atlatmış durumdadır, artık öyle saçmalıklar yapmayacak olgunluğa erişmiştir.

Şenol Güneş'ten bir Ferguson ya da bir Cruyff çıkar mı, yoksa hiçbir şey olmaz mı bilmiyoruz. Bunu bilmesi ve camiaya bildirmesi gereken kulüp yönetimidir. Camianın önüne bir bilanço koymak ve gerekirse açıklamak durumundadırlar. Hâlihazırda da bilanço pek parlak görünmemektedir.

bulentsirin1967@gmail.com

Kaynak: taraf.com.tr, web.archive.org (arşiv bağlantısı)

Trabzonspor ve orta sınıf gerçeği...

Bülent Şirin 14.11.2012

Trabzonspor başkanı Sadri Şener'in sezon başında tanınmış bir Trabzonlu işadamını arayarak kombine bilet almasını istediği ama kendisinden Trabzonspor'la ilgilenmediği cevabını alınca fenalık geçirdiği haberi çıkmıştı medyada.

Bazı alışkanlık ve reflekslerin terk edilmesi kolay olmuyor. Yakın zamana kadar Türkiye'de insanlar zenginler ve fakirler diye kabaca ikiye ayrılırdı. Ortası pek yoktu bu kategorizasyonun. Hâlbuki son on yılda Türkiye'de basbayağı bir orta sınıf oluştu. Dün medyada çıkan haberlerde Bankacılık Düzenleme ve Denetleme Kurumu'ndan (BDDK) derlenen verilere göre, Türkiye'deki milyoner sayısının son 10 yılda 5,5 kat arttığı ve banka hesaplarında bir milyon lira ve üzerinde para bulunan mevduat sahibi sayısının 51 bin 161 kişiye ulaştığı bilgisi yer alıyordu. Aynı habere göre milyonerlerin banka hesaplarındaki para 327,8 milyara ulaşmış.

Kaba ve basit bir hesap yapalım şimdi. Mutlak doğruya işaret etmese de bize sağlıklı bir fikir verecektir: Türkiye’de altı yedi milyon Trabzonsporlu yaşadığı söylenir. Bu da yüzde 10’luk bir nüfus dilimine tekabül eder. Yani 50 bin küsur milyonerin beş bini Trabzonsporludur bu hesaba göre. Bir başka bakış açısına göre de Trabzonsporluların bankalarda 32 milyar küsur lirası vardır.

Dediğimiz gibi bunlar çok kaba ve afakî hesaplardır ama yol gösterir. Anlatmak istediğimiz şey, Trabzonspor’un artık bir avuç varlıklı Trabzonluya muhtaç olmadığıdır. Trabzonspor kulübü tutarlı, bilinçli ve sağlıklı pazarlama stratejileriyle pekâlâ ciddi bir ekonomik güce sahip olabilir. Zaten hâlihazırda Trabzonspor’un sıkıntıları arasında ekonomik kökenli problemler bulunmamaktadır. Bir başka büyük kulübe “kaptırılan” milli futbolcular parasızlık yüzünden değil, daha fazla para ödenmek istenmemesi yüzünden ayrılmışlardır. Onlar gittikten hemen sonra alınan futbolculara sayılan milyonlar bizim iddiamızı ayan beyan teyit etmektedir.

Tabii bu konuyla bağlantılı olarak Trabzonlu olmayan Trabzonsporlular konusu da akıllara gelmektedir. Trabzonlu Trabzonsporlular, Trabzonlu olmayan bir Trabzonsporlu görünce buna çok memnun olur ama bundan ileri fazla gidemez. Biz yazının başındaki Nasrettin Hoca hesaplarına onları da dâhil ettik ve bu kesim, yani Trabzonlu olmayan Trabzonsporlular büyük büyümeye aday bir potansiyel oluşturuyorlar. Trabzonspor bu konuda, yani Trabzonspor’un Trabzonlular ve Karadenizliler dışındaki kesimlere açılması konusunda mutlaka politikalar geliştirmek zorundadırlar. Kulübe en fazla şampiyonluk kazandırmış başkan Kırşehirli Şamil Ekinci’dir ama yönetim kurullarına Trabzonlu olmayan birilerinin de alınması akıllara bile gelmez örneğin. Gelse bile Trabzon merkezindeki o meşum ve meşhur dirençle karşılaşır.

Zaten Trabzonspor’un problemi de o sözkonusu direncin kırılabilmesinden geçmektedir ama müstakil yazıların konusudur. Kismetse başka yazılarda masaya yatırırız.

bulentsirin1967@gmail.com

Kaynak: taraf.com.tr, web.archive.org (arşiv bağlantısı)

UEFA binası önünde temiz futbol eylemi

Bülent Şirin 21.11.2012

Bizim toplumun protesto kültürü zayıftır, bazı kesimlerde ise bu kültür hiç yoktur. Daha önce sözünü ettiğimiz gibi “ulu’l emre itaat” olgusunun toplumun bilinçaltına yerleşmiş olmasının bunda etkisi büyüktür. Dolayısıyla hak arama mücadelesi için harekete geçen, bir hamle yapan kişi ya da kurumlara bilinçaltlarından toplu bir soğuk refleks çarpar. Protesto etmesi gereken kitleler argo tabirle yan çizerler. Onlara göre yapılacak bir gösterinin faydası olmayacaktır, ne yapılsa boşunadır; ya da başka türlü bir eylem yapmak lazımdır, vs. vs..

Eylem, gösteri, protesto denince akıllara ilk olarak binlerce, onbinlerce kişinin katıldığı, gürültülü, uğultulu yürüyüşler gelir doğal olarak. Fakat ülkemizde böyle gösterilerin sayısı son derece azdır. 1 ocak günü Trabzonsporluların organizasyon için gösterilen olağanüstü çabaya rağmen İstinye’de TFF binası önünde toplayabildikleri insan sayısı beş bin civarında kaldı. Hâlbuki Trabzonsporlular yakın geçmişte Olimpiyat Stadı’nda bir maçta 60 bin kişiyle gövde gösterisi yapmışlardı.

Yine Trabzonsporlular, geçtiğimiz bahar aylarında farklı bir eylem türü başlattılar. Katılımcı sayısını ikinci planda bırakan, sürekliliği önceleyen, sessiz, sakin ama sürekli bir eylem. Daha önce bahsettiğim için ayrıntılarını geçiyorum. Bu eylemi başkaları gibi Trabzonsporlular da garipsedi. Katılımcı sayısının düşük olması

münasebetiyle “o kadar kişiyle ne olur ki” sorusundan yola çıkan eleştiriler getirmeye başladılar. Çünkü yukarıda anlatmaya çalıştığımız gibi eylem denince zihinlerde çok farklı bir görüntü canlanıyordu. Eylem ya da protesto yapılacaksa öylesi yapılmalıydı. Binlerce kişinin sesine kulak vermeyenler üç beş kişiyi ne kadar dikkate alırdı?

Fakat İstanbul’da başlayan ve geçtiğimiz hafta sonu 34. kez düzenlenen eylem ilerleyen günlerde Trabzon, Bursa ve Ankara’da da yapılmaya başlandı. Geçtiğimiz günlerde Almanya’da gerçekleştirildi, bu hafta sonu 24 kasım cumartesi günü de İsviçre’nin Nyon şehrinde UEFA binası önünde düzenlenecek. Türkiye’den gidecek olanlarla birlikte Avrupa’nın dört bir yanından gelecek olanlarla eylemi gerçekleştirecekler. Eylem hakkında yayımlanan basın bülteninden yapacağımız alıntıyla bitirelim:

“Trabzonspor’un Avrupa’daki en büyük taraftar grubu Vira Avrupa tarafından İsviçre polisinden yasal izinleri alınan eyleme İsviçre ve çevre ülkelerden 500 kişinin katılması bekleniyor. Yerel saatle 14:00’te başlayacak eyleme Trabzon Fikir Kulübü beş kişilik bir heyet gönderiyor. Eyleme, Avrupa’da yaşayan Trabzon ve Trabzonspor derneklerinin de destek vereceği bildirildi.

UEFA binasının hemen karşısında gerçekleştirilecek eylemde Türkiye’deki futbol iklimine ve Türkiye Futbol Federasyonu’nda yaşanan hukuk ihlallerine dikkat çekilecek. Temiz Futbol Gönüllüleri, UEFA Başkanı Michel Platini’ye ‘Sayın Platini; Türkiye’de şike serbest mi’ diye soracaklar. Eylemde ayrıca, UEFA Disiplin Komitesi’nin Türkiye’deki şike skandalıyla ilgili kararını bir an önce vermesi de istenecek.”

bulentsirin1967@gmail.com

Kaynak: taraf.com.tr, web.archive.org (arşiv bağlantısı)

Trabzon, Nyon, derken Eskişehir...

Bülent Şirin 28.11.2012

Trabzonspor taraftarı taa Nyon’lara gidip hakkını aramak için eylemler yaparken, evde işler pek de yolunda gitmiyor. Eskişehirspor geçen akşam Trabzonspor’u hem de tarihinde ilk kez olmak üzere kendi evinde evire çevire yendi.

Trabzon ilk gole kadar iyi oynuyordu, ilk golden önce elle oynama vardı, ikincisinde faul; hakem görmedi, yan yattı, çamura battı yok. Bir olur, iki olur, her hafta mazeret olmaz. Eskişehirspor bu maçta çok üst düzey bir futbol oynamış olabilir. Biri çıkıp söyleyebilir mi “Eskişehir’in kadrosu Trabzon’dan iyidir” diye? İyi değilse performanslar arasında nasıl bu kadar fark olabiliyor o zaman? Kadrosu daha iyiye daha beter. Neden Trabzonspor’un kadrosu rakibinden daha iyi değil? Transfer yapacak parası mı yok Trabzon’un? Olur mu böyle bir şeyin mazereti?

Böyle durumlarda derhal Şenol Güneş’e yükleniliyor, tecrübeli hocanın camiadaki büyük kredi ve saygınlığı etrafına güvenlik duvarı örüyor, taraftar arasında bitmez tükenmez bir tartışmadır sürüp gidiyor. Başkalarına karışmam, onlar yapıyor diye de kendilerini suçlamam. Fakat ben futbolu Şenol Hoca’dan daha iyi bildiğimi iddia edemem, zaten komik olurum, bu sebepten ötürü de “şunu yanlış yaptı, bunu doğru yaptı” diye yine kendi adıma söylüyorum ukalalık etmem. Hele “istifa etsin, çeksin gitsin!” filan hiç demem, diyemem.

Ancak Trabzonspor camiasında istenmeyen bir durum var ve bunun da elbet bir sorumlusu. Bu sorumlu bensem elimden kalemi bırakayım da işler düzelsin. Şenol Güneş ise istifa etsin ve takım sahil-i selamete çıksın. Sahada oynayacağına milyonlarla ve başka şeylerle oynayanın ise kulüple ilişkisi düzenlensin. Yönetimse kendine çekidüzen versin, veremiyorsa gitsin ve yerine başkaları gelsin.

“Kaos olur, kargaşa olur, birlik ve beraberliğe en fazla ihtiyacımız olduğu şu günlerde...” gibi beylik ulus-devlet palavralarının faydası yok. Olağanüstü kongre yapılsa ve yönetim değişse bundan kötü mü olacak kulübün durumu? Sayın Başkan Sadri Şener 2009 yazında durduk yerde kongreye gitmedi mi? Gitti de ne oldu?

Camianın ilgili dinamikleri dışarıda hak arama çabalarını sürdürüyor. Nyon’dan sonra sırada başka merkezler ve başka eylemler var. Bu eylemleri ve eylemlerin türevleriyle sonuçlarını başka bir zaman tartışırız, çünkü önemli. Önemli ama faaliyetine devam eden bir futbol takımı var ve orada da başka dinamiklerin görev yapması gerekiyor. Velew ki gerekli karar alındı ve şu meşhur kupa getirilip Trabzonspor’a teslim edildi. Tarihin sonu mu gelecek o zaman?

Trabzonspor, içinde yaşarken hiç bitmeyeceğini sandığı efsane yıllarda bir gelecek planlaması yapmadığı için 1984 sonrasında o kadar çileyi çekti. Yolda görsek tanımayacağımız futbolcularla gelen rahat şampiyonluklar muhteşem bir yanılgıya yol açtı, hep öyle gidecek zannedildi. Dönemin anormal şartlarında bu görülememiş olabilir, zaten olan olmuştur. Ancak Trabzonspor’un bugününe ve geleceğine şekil vermek konumunda olanlar sürekli değişen ve gelişen şartları hesaba katmak zorundadırlar.

bulentsirin1967@gmail.com

Kaynak: taraf.com.tr, web.archive.org (arşiv bağlantısı)

Futbolda şiddet (neden) görmezden geliniyor...

Bülent Şirin 05.12.2012

Dikkat edilirse futbol taraftarının sebep olduğu şiddetle siyasi amaçlı gösterilerdeki şiddete aynı oranda müdahale edilmiyor, daha doğrusu spordaki şiddet açıkça hoş görülürken siyasi amaçlı masum yürüyüşler bile güvenlik kuvvetleri tarafından çok sert müdahalelere maruz kalabiliyor. Bunun sebebi ne olabilir?

Spor yani bizde ve pek çok ülkede futbol taraftarlığı olgusu, insanları yönetme araçlarından biridir. Herkesin bildiği ve bir çoğunun yerli yersiz kullandığı **3F** konusunu hatırlatmaya gerek görmüyorum. İnsanların ve kitlelerin toplam zihinsel ve fiziksel enerjileri bellidir. Bu enerji yanlış ve tehlikeli mecralara kanalize olup da baş ağrıtaacağına, futbol gibi şampiyonluktan öte köy olmayan bir dünyada paratoner vasıtasıyla toprağa verilse çok daha evladır. Arada toprağa birkaç damla kan ve bir iki cansız beden düşse bile bu çok daha büyük faciaları önlediği için ehvenişer (!) kabul edilir. Bırakın sokağı, stadyumun içinde bile cinayet işlense, bu haber gündemi çok fazla meşgul etmez.

Gelgelelim, siyasi amaçlarla sokaklara dökülenler farklıdır. Onların talepleri masum şampiyonluk isteğinden çok daha başka ve tehlikelidir. Bir kupayla ya da seneye ertelenen umutlarla kandıramazsınız onları. Rejimi değiştirmek, ülkeyi bölmek gibi uğursuz hayırsız işler peşindedirler. O yüzden onlara göz açtırmamak, sokağa döküldüklerinde hemen tepelerine binmek lazımdır, yoksa çok kötü şeyler olur.

Halbuki fena hâlde gözden kaçan bir gerçek var:

Şimdi Avrupa'da hangi maçı seyretecek tribünler tamamen dolu görünüyor ya, eskiden hiç de öyle değildi bu durum. Örneğin 1981-82 (o zamanki adıyla) Şampiyon Kulüpler Kupası finalinde Aston Villa ile Bayern Münih oynadı ve her iki takımın da kale arkalarında birkaç bin taraftarı vardı. Tribünlerin geri kalanı da ciddi anlamda boştu. Futbol kalitesi hiç de fena olmayan 1982 Dünya Kupası'nda birçok maç boş tribünlere oynandı. O günleri bilmeyenlere komik gelebilir ama öyleydi. 1985'te meydana gelen Heysel faciasından sonra hem İngiltere hem de UEFA uyandı ve şiddetin önlemlerini aldı. Ondan sonra Avrupa'da tribünler dolmaya başladı, sonunda bugünkü noktaya geldik.

Türkiye'de hâlâ futbolda şiddete göz yumarak yönetme stratejisi uygulanıyor. Fakat tribünler boşalıyor, televizyonlardaki spor programlarının izlenme oranları ve spor gazeteleri tirajları düşüyor. Allah Heysel gibi bir faciadan korusun ama en iyi ihtimalle ortada ülkeyi futbol üzerinden yönetme vasatı kalmayacak.

Yönetme yönetilme işlerine bizim aklımız fazla ermez, erdiği kadarını yazıp çizdik. Fakat futbola ilginin tehlike sınırının altına düşmemesi için şiddete göz yumulmaması, gereken önlemlerin alınması gerekiyor. Sanırım pek çok kişi de takdir eder ki, bu ülkenin bir tarafında taşlanan boş otobüsü günlerce konuşup, başka bir tarafında komisere bıçak çeken, polis arabasını hurdaya çevirenleri görmezden gelmekle olmaz. Hattâ böyle yaparsanız her şey daha beter olur.

bulentsirin1967@gmail.com

Kaynak: taraf.com.tr, web.archive.org (arşiv bağlantısı)

İstanbul'da Trabzon(spor) haftası

Bülent Şirin 12.12.2012

Trabzonspor'un iyimserleri, geçen haftasonu oynanan **Kayserispor** maçındaki futbolu pek bir beğendiler. (İlk cümle iki boyutlu yazı ortamında bıyık altından gülme iması çağrıştıırabilir, ilgisi yok. Dostlar alınmasın.) Galip gelinememesini ise tamamen şanssızlığa bağladılar. Biraz da hakemin yanlış kararlarına.

Doğrusu biz pek de öyle düşünmüyoruz. Kayseri kendi ceza alanına iyice gömülü oynadığı dakikalarda Trabzon özellikle uzaktan şutlarla gol aradı ve üç topu da direğe nişanlama başarısını gösterdi. Hattâ bir tanesinde forvet oyuncusu **Henrique** olmazı başardı ve bir metre mesafeden kalecinin üzerine vurdu topu. "Ne var bunda? Gol kaçabilir, dünyanın en büyük golcüler de kaçırıyorlar" savunması hamasetin dik âlâsıdır, kimse kusura bakmasın. Futbolun temel eğitimini almış her forvet oyuncusu orada gözü kapalı vaziyette yapması gerekeni yapar, bunun için de efsane golcü olmaya falan gerek yoktur.

Kayserispor'un gömülü oynadığı dakikalarda uzaktan gelen şutların direklerde patlaması, bizim iyimserleri Trabzonspor'un iyi oynadığı şeklinde bir yargıya sevk etti. Hâlbuki kendi yarı alanından çıkıp rakibinin üzerine gidince bunaltıcı bir baskı kurdu, ev sahibine sıkıntılı dakikalar yaşattı.

Hâsılkelâm, Trabzonspor'da saha içinde işler pek de iyi gitmiyor. Bunlar kaliteli bir makinenin çarklarının dişlilerindeki bir uyumsuzluktan kaynaklanıyor da ustabaşı dişlileri yerine oturtmaya çalışıyorsa ve başardığı takdirde makine tıkır tıkır çalışmaya başlayacaksa amenna. Camia "**sabır acı, meyvesi tatlı**" der ve bekler. Fakat makine umutsuz vaka ise işler fena karışır.

Pekâlâ, saha dışında neler olup bitiyor? Mali kongre yapıldı ve yönetim ibra edildi. Zaten aksi düşünülemezdi, birkaç sene önce Trabzonspor delegesi mevcut yönetimi ibra etmeyerek büyük bir ayıba (!) imza atmıştı. Seçmenin önüne etmek ya da etmemek gibi iki seçenek koyduktan sonra birini tercih etmesinin neresi ayıp ve yanlış oluyor anlamış değilim. Gelecek kuşaklara demokrasi dersi niyetine okutulacağından zerre miktarı kuşkusuz bulunmuyor.

Daha daha ne var ne yok; **İstanbul ve civar illerdeki Trabzonspor taraftarı hafta sonu Olimpiyat Stadı'nı doldurmak ve gövde gösterisi yapmak için harıl harıl hazırlanıyor.** Bu Olimpiyat Stadı en çok Trabzonspor'un işine yarıyor. Günler, hattâ haftalar öncesinden başlayan bir hazırlık süreci, maça gidiş, muhteşem kalabalık, tribün gösterileri, maçtan dönüş, sonra haftalar, hattâ aylarca süren hikâyeleri, gurbetteki Trabzonsporlunun taraftarlık duygusu ve bilincini pekiştiriyor, diri ve canlı tutuyor. Bu atmosferde de maçın skoru bir ayrıntı olarak kalıyor. Aradaki Kasımpaşa maçı bile.

Trabzonspor'un o statta yaptığı gövde gösterilerinden sonra düşüşe geçtiği, o maçların her açıdan bir tür zirve olduğu yönünde birtakım şüphelerim var ama bu konuda kafa yormak için önümde hâlihazırda yeterli veri yok. Büyük ihtimal aralarında hiçbir korelasyon yoktur da ben evhamlanıyorumdur. İnşallah öncesi, esnası ve sonrasıyla seyre değer bir futbol müsabakası olur.

bulentsirin1967@gmail.com

Kaynak: taraf.com.tr, web.archive.org (arşiv bağlantısı)

1461 ve çubuklu formalı takım...

Bülent Şirin 19.12.2012

Trabzonspor'un eskiden en büyük probleminin istikrarsızlık olduğuna inanılırdı. Manchester United'da Alex Ferguson'un görev süresi boyunca takımda kaç adet teknik direktörün gelip geçtiği alayla karışık yazılır, söylenirdi. Özellikle bazı dönemler kulüp başkanları öyle bir hırpalandı ki, bir sonraki kongrede yeniden aday olmaları gündeme bile gelmedi.

Halen görevde bulunan Sadri Şener ve Şenol Güneş de geçmişte bu patolojiden nasiplerini almışlardı. Bu istikrarsızlık dönemleri camia üzerinde büyük bir travmaya sebep olmuş olacak ki, günümüzde yönetimi ve Şenol Güneş'i istifaya filan davet etseniz, edip edeceğinize pişman oluyorsunuz. Birilerinin adamı olmakla itham ediliyorsunuz. Anlaşılması kolay olmayan bir hâletiruhiye bu. Takım son yılların en kötü sezonunu geçiriyor. Yenilgiler konusunda seri hâlde ilklere imza atıyor. Üstüne üstlük pilot takım 1461 tam aksine başarıdan başarıya koşuyor, yetmiyormuş gibi İstanbul'da Galatasaray'ı yenerek kupa dışına itiyor. Doğal olarak birçoklarının kafasında "yahu bu yabancılara o kadar para verileceğine şu gençler A takıma alınsa daha iyi olmaz mıydı" sorusu oluşuyor ama yok. Bir şey dediğiniz zaman laf ağzınıza tıkılıyor, Şenol Hoca yine bildiğini okuyor. Bindik bir alamete, gidiyoz giyamete..

Ağalar, beyler... Burası Akdeniz ülkesi, burası Ortadoğu... Kuzey Avrupa değil. Taraftar yenince sevinir omuzlara alır, yenilince üzülür protesto eder. Nerede bulacaksınız Şampiyon Kulüpler Kupası'nı iki kez kaldırmış takımı küme düşerken alkışlayan taraftarı buralarda?.. Şahsım adına konuşursam, benim şampiyonluk diye bir derdim yok. Trabzonspor şampiyon olsa da olur olmasa da. Ama herkes benim gibi düşünmek zorunda değil. İnsanlar başarı bekliyor, gelmeyince de psikolojisi bozulup olmadık işler yapıyor. Ne onları rehabilite edip

şampiyonluğun tek ve en önemli şey olmadığını anlatmak benim görevim ne de takımı başarılı kılmak... Bu işleri birilerinin yapması gerekiyor. Yapmayınca da neden yapmadığı sorgulanacak elbet, bundan doğal daha doğal ne olabilir?

İki satır da 1461 hakkında kelam edelim. Bilindiği gibi Trabzonspor'un pilot takımı oluyor ve hâlihazırda beklendiğinden de başarılı bir performans sergiliyor. Bize göre bu başarının altında yatan en önemli sebeplerden biri, takımın kendisini başarıya mecbur ve mahkûm hissetmemesi. Bu rahatlık, Trabzon'un ruhuna ve genlerine sinmiş futbol kültürüyle birleşince mevcut başarı ortaya çıkıyor. Ve Galatasaray karşısında elde edilen galibiyet, o günleri hatırlasın hatırlamasın taraftarın zihninde 1976'da o zamanki adıyla Türkiye 1. Ligi'nde şampiyon olan çubuklu formalı takımı canlandırıyor.

Bundan çıkarılacak çok önemli dersler var. Başkanından dokuz yaşındaki taraftarına kadar bütün camianın buna kafa yorması ve üzerine düşeni yapması lazım.

bulentsirin1967@gmail.com

Kaynak: taraf.com.tr, web.archive.org (arşiv bağlantısı)

Adalet ve rekabet şart, yoksa...

Bülent Şirin 26.12.2012

Süper(sonik) Lig'de ilk yarı sona erdi. Benim eski heyecanlarım yok artık. Sanırım pek çok kimsenin de yok. Stadyumlara maç izlemeye giden seyirci sayısında ciddi düşüşler görülüyor. Olimpiyat Stadı'nda yeni bir rekor kırmak için hayli gayret sarf eden Trabzonspor taraftarı hayal kırıklığına uğradı, çünkü 60 bin kişilik rekorun çok gerisinde kaldı. Sanal âlemde olsun, gerçek hayatta olsun maç izlemediğini söyleyenlerin sayısı giderek artıyor. Avrupa'da tribünlerin her geçen gün dolup taşıdığını görürken bizde durum tam tersi istikamette seyrediyor.

Türkiye futbol kamuoyunun pek dikkatini çekmese de **ülke futbolu ciddi bir tehlikeyle karşı karşıya** bize göre. Geçenlerde televizyonda bir PTT 1. Lig maçına gözüm takıldı. Anadolu'nun iki güzide şehrinin takımı karşılaşıyorlar ama statta bir futbol müsabakasında olması gereken ambiyansın esamisi okunmuyor. Tribünde her nasılsa yolu stada düşmüş bir avuç seyirci, onların çıkardığı ses de neredeyse kenarda bağırان teknik direktörün sesini bastırmaya yetmiyor.

Başta yayıncı kuruluş olmak üzere sponsor firmalar bu müsabakaya bir dünya para ödediler, benzeri maçlara da ödemeye devam ediyorlar. Bu karşılaşmalar ahalinin asgari derecede bile ilgisini çekmiyorsa, bu paraları ödeyenler neden ödeyip dursunlar?.. Eğer amaç heyecanlar üzerinden ülke yönetmekse ve ortada heyecan yoksa harcama yapmak için de bir sebep bulunmuyor demektir. (Bu arada sponsor firmalar dediğimiz de devletin kurumları, o ayrıntı da çok şeyler anlatıyor tabii.)

Süper Lig'in Avrupa'nın en değerli yedinci ligi olması tamamen hormonla beslenmesinden kaynaklanıyor. En değerli yedinci lig bizde ama Türkiye son yapılan değerlendirmede FIFA sıralamasında 40. sırada. Bir yanlışlık yok mu bu işte?

Futbol, bizim gibi ülkelerde ülke yönetiminde kullanılan araçlardan biridir. Ne kadar etkili bir araç olduğu, halkta uyandırdığı ilgi ve heyecana bağlıdır. O ilgi ve heyecan ortadan kaybolmuşsa, futbolun devlet tarafından desteklenmesi için de bir sebep kalmaz. O zaman hepimiz çok daha ucuz ve konforlu bir şekilde seyrettiğimiz Avrupa'dan bir takım tutmaya başlarız, sen sağ ben selamet işin içinden çıkarız.

Acaba benim gördüğüm bu gidişi ülke futbolunu yönetenler görmüyorlar mı? Görüyorlar da müdahale etmeye gerek duymuyorlar mı? Ortada müdahale edecek kadar önemli bir aksilik olmadığını mı düşünüyorlar? Taşıma suyla değirmen ne kadar döner? Tabii ki suyu taşıyanın değirmenden bir şey çıkmadığını görünceye kadar...

Ülke futbolunu sahil-i selamete çıkaracak olan gerçek manada bir rekabet ve adalet ortamıdır. İnsanları sonucunu baştan bildikleri bir oyunu izlemeye ikna edemezsiniz sonsuza kadar... Düşünsenize, hayatınız boyunca en fazla keyif aldığınız bir futbol maçını banttan kaç kere izlersiniz?

bulentsirin1967@gmail.com

Kaynak: taraf.com.tr, web.archive.org (arşiv bağlantısı)

Trabzonspor ve eylemde meşru kalmak...

Bülent Şirin 02.01.2013

Trabzonsporluların **Temiz Futbol** mücadelesi devam ediyor. Geçen hafta sonu **Amsterdam**'da yapılan eylemden sonra önümüzdeki cuma günü **Trabzon**'da Zorlu Grand Otel'de "**Şikenin 3 Temmuz'u**" adı altında bir panel düzenleniyor. Trabzon Kürsüsü'nün organize ettiği panele konuşmacı olarak **Turgay Demir, Mehmet Baransu, Erdal Hoş, Av. Erdem Egemen ve Av. Hakan Orhan** katılıyor. Pazar günü **İstanbul**'da **İstinye**'de bulunan **TFF binası önünde** saat 15:00'te Gurbetçi Gençler taraftar grubunun öncülük ettiği bir eylem yapılacak. Cumartesi eylemleri zaten 40 haftadır sürüp gidiyor. Sırada yine yurtdışında olmak üzere başka eylemler de var.

Trabzonlular ve Trabzonsporlular eylem kültürüne çok yabancılar. Çok uzun yıllar boyunca hamasi söylemlerin etkisiyle kendini düzenin öz evladı sanan, bunun boş gururuyla yetinen Trabzonsporlu, ne zaman pastanın lezzetli dilimine uzanmaya kalksa eline kepçe darbesini yedi. İtildi, kakıldı. Ama şu boş söylemin o kadar etkisi altında kalmıştı ki, bunlara bir anlam veremedi. Bir süre kafa karışıklığı yaşadı, sonra kötü bir rüya gördüğünü sanıp yoluna devam etti. 3 Temmuz sonrası gelişen sürecin bugünkü noktasında mahkeme kararına rağmen kupasını alamadığını görünce gördüklerinin kâbus değil gerçek olduğunu anladı. Ama şaşkınlığını atabilmiş değil, ne yapacağını tam olarak kestiremiyor.

Geçen hafta bizim de katıldığımız İstanbul'daki **Temiz Futbol Eylemi**'nde ilk kez gelen bir arkadaş vardı. Onu oraya getiren bir diğer arkadaşla bu yazıda analiz etmeye çalıştığımız konu üzerinde konuşurken, o ilk kez gelen arkadaş örnek verdi ve "Bak, Trabzonspor konusunda bu kadar hassas olan adam eyleme ancak 40. hafta geliyor" dedi.

Bir meydanda elinde döviz, önünde pankartla dikilerek hak aramak Trabzonlu psikolojisinin kolay kabullenebileceği bir şey değil. Bizzat Trabzonsporlu çevrelerden gelen eleştiriler, eylemlere katılan kişi sayısının azlığı ile geniş katılımlı- büyük çaplı eylemler düzenlenmesi gerektiği yönünde. Geniş katılımlı- büyük çaplı eylem olgusu da yine Trabzonlu psikolojisine takılıyor, eylem denince ilk akla gelen yöntem bu olmasına

rağmen. Onbinler, yüzbinler biraraya gelip yürümüyor Trabzonspor için. Zaten Trabzonsporların öyle bir kinetik enerjisi olsaydı, yani haksızlık karşısında o kadar fazla insan sokaklara dökülebilseydi bu kadar kolay haksızlığa uğramazlardı.

Trabzon(spor)lu, hakkını almak istiyorsa onu aramak ve istemek zorunda olduğunu idrak etmeli. Bu her hafta bir meydanda döviz ve pankartla dikilmekle de olabilir, mümkünse geniş katılımlı eylemle de, panel vs. türü organizasyonlarla da... Mühim olan kabahatliye kabahatini sürekli hatırlatmak, unutturmamak... Elbette meşru çerçevenin dışına çıkıp kabahat işlemeden... Hep söylediğimiz gibi, sabırla koruk helva olacak.

bulentsirin1967@gmail.com

Kaynak: taraf.com.tr, web.archive.org (arşiv bağlantısı)

Trabzon'a su verilmeli

Bülent Şirin 09.01.2013

Haliç'in İstanbul'un tarih, kültür ve sosyolojisindeki önemini anlatmaya gerek yok sanırım. Önemi azalmamıştı ama 20. asrın sonlarında ne hâle geldiğini yaşı müsait olanlar hatırlar. Umut kesilmişti kendisinden. Kimse temizleyemez diye düşünülüyordu, hattâ hepten toprakla doldurmayı teklif edenler bile çıktı. Eski Belediye Başkanı **Bedrettin Dalan** zamanında radikal bir dönüşümden geçti, epeyce bir şeye benzedi ama ne kokusu azaldı ne de tam olarak eski temizliğine döndürülebildi.

Geçtiğimiz aylarda medya ve kamuoyunun nedense pek dikkatini çekmeyen bir radikal değişim daha oldu Haliç'te. **Boğaz'ın suyu Altın Boynuz'a bağlandı** ve sirkülasyon problemi konusunda ciddi bir takviye yapılmış oldu.

Trabzon'da geçtiğimiz günlerde **Trabzon Kürsüsü** tarafından konuşmacı olarak Av. **Erdem Egemen**, Av. **Hakan Orhan**, **Erdal Hoş**, **Mehmet Baransu** ve **Turgay Demir**'in katıldığı **"Şikenin 3 Temmuz'u"** adı altında bir panel düzenlendi. Panele ilgi beklenenin hayli üzerinde gerçekleşti. Bu yüksek ilgi hem şaşkınlık hem de memnuniyetle karşılandı, çünkü şehir halkı panelin konusu olan hadise hakkında o güne kadar çok ilgisiz ve kayıtsız görünüyordu. Cumartesi günleri gerçekleştirilen ve 40 haftayı geride bırakan **Temiz Futbol Eylemleri** bile ilk olarak İstanbul'da start almış, ancak haftalar sonra Trabzon'da da düzenlenmeye başlanmıştı.

Birbirinden çok farklı gibi duran iki konunun bağlantısına gelince. Trabzon şehrinin de bu coğrafyadaki önemi birçoklarının malûmudur. (Bizzat Trabzonluların bile ciddi bir kesimi hâlâ şehirlerini **"küçük ve şirin bir Anadolu kenti"** diye biliyorlarsa da gerçek öyle değildir. Bunu başka bir yazıda tartışabiliriz.) Trabzon Haliç'ten tam tersi sebeplerle susuz kalmıştır, hayati faaliyetlerini sağlıklı bir şekilde devam ettirebilmesi ve eski tarihî misyonuna kavuşabilmesi için dışarıdan su verilmesi gerekmektedir. Bu su özellikle dışarıda yaşayan ve artık dördüncü kuşağa vardıkları hâlde Trabzonlu kimliklerinden asla vazgeçmeyen Trabzonlular tarafından seve seve şehre taşınacaktır. Son yıllarda gelişen ulaşım ve iletişim imkânları sözkonusu suya mükemmel bir şekilde yataklık edecektir, etmeye de başlamıştır.

Eskiden Trabzonspor yönetimlerinde **"Trabzon kanadı- İstanbul kanadı"** diye iki kesim bulunur, bu kesimler arasında birtakım problemler zuhur ederdi. Bu durum şehirde kalanların dışarıya yabancı kalması, dışarıda yaşayanların da kendilerini ait hissettikleri şehre bir miktar yabancılaşması sebebiyle yaşanırdı. Ulaşım ve iletişim imkânları geliştikçe bu yabancı kalma- yabancılaşma olguları etkisini kaybedecek, şehirde var olan ruh

ile dışarıdakilerin dinamizminin biraraya gelmesinden ortaya çıkacak sinerji tahmin bile edemeyeceğimiz sonuçlar doğuracaktır. Bir kenara not ediniz.

bulentsirin1967@gmail.com

Kaynak: taraf.com.tr, web.archive.org (arşiv bağlantısı)

Futbolda hakkaniyet olmazsa

Bülent Şirin 16.01.2013

Sanırım 20 küsur yıl önceydi. **Trabzon**'da bir **Fenerbahçe** maçı sonrası galibiyeti kutlamak için sahaya giren seyirciler yüzünden bir arbede çıkmış, bir iki gün sonra mahallede sohbet ettiğimiz Fenerli bir arkadaş **"bu heriflerin sahasını birkaç maç değil, bütün bir sezon kapatacağın"** diye ünlemişti.

Aradan geçti birkaç hafta, bu sefer Fenerbahçe kendi evinde **Boluspor**'la oynadı. Bolu'nun teknik direktörü de **Şenol Güneş**. Koltuklar dâhil sahaya atılan yabancı maddelerden teknik direktörün kulübeden kafasını dahi çıkaramadığını gazetelerden okuyunca yine mahallede rast geldiğim aynı arkadaşma maçta ne olup bittiğini sordum. Gözleri parladı, **"abi var ya, sahaya yağmur gibi yağ.."**

Gerisini yazmama lüzum yok. Sahaya atılan yabancı maddelerin miktar ve iriliğiyle taraftarın takımına duyduğu aidiyet arasında pozitif bir ilişki kuruyordu bizim naif ve beyefendi Fenerli arkadaş. Tabii bu durum Fenerbahçe sözkonusu olursa geçerliydi, bu yalnız onların hakkıydı. Başka bir takımın taraftarları ancak kendilerini alkışlamakla yükümlüydü, o zaman bile **"canım işte, şok yenilginin etkisiyle alkışladılar"** diye aşağılayabilirlerdi.

Geçen pazar akşamı **1461 Trabzonspor- Fenerbahçe** maçında da yine can sıkıcı görüntüler sahnelendi. Bizim bu tip hadiselerle karşı tavrımızı bilen biliyor, anlatmaya ihtiyaç duymuyoruz. Fakat bir de ne görelim, sekiz ay kadar önce İstanbul'un bir yerlerini savaş alanına çeviren, polis arabalarını altüst eden, komisere bıçak çekenleri unutanlar pek bir rahatsız olmuşlar hadiselerden. Kınamalar, teessüfler...

Yerimiz dar, lafı uzatmayalım. İki ayrı lig, iki ayrı ülke kuracak hâlimiz yok. Yazının başında örnek verdiğimiz arkadaş gibi olanlardan başlamak üzere bütün Fenerbahçeli dostların hakkaniyet dairesine dâhil olmaları gerekmektedir, ülke futbolunun selameti için. Ülke futbolunun selameti diye bir dertleri olmayabilir. O zaman da temcit pilavını tekrar önünüze koymak zorundayız: Bu böyle gitmez, gitmeyecek. Türkiye'de gerçek anlamda bir rekabet ortamı oluşturulmaz ve ülke futbolu dünyayla rekabet eder düzeye gelmezse, hepimiz **Barcelona, M. United, Liverpool, Milan** vs. taraftarları olacağız. Bizim kuşak değilse bile çocuklarımız ve torunlarımız. İnanın, futbolla ilgili anılarımızı dinlemek bile istemeyecekler. O zaman kahrınızdan ölür müsünüz, ne yaparsınız bilmem. Şu 3-1'lik Macaristan galibiyetinin yıldönümü kutlamaları bana çok komik geliyordu örneğin.

Dün bu topraklarda işlenen yanlışların günahını biz çekiyoruz, daha da çekeceğiz. Bugün görülmek istenmeyen gerçekler torunlarımızın utancı olmasın.

Ayrıca... Bu ülkede yabancı sermayeyi görünce cıyıklamak para etmiyor. Yarın yabancı takımların irtibat bürolarını, fan kulüplerini görmeye başlayınca da etmeyecek. Hiç kusura bakmayın.

Kaynak: taraf.com.tr, web.archive.org (arşiv bağlantısı)

Kimimiz öldük, kimimiz nutuk söyledik...

Bülent Şirin 23.01.2013

Trabzonspor taraftarı bir yandan saha sonuçlarına üzüldürken bir yandan da temiz futbol eylemlerini sürdürüyor. Bu süreçte Trabzon ve Trabzonspor çıkışlı değerli insanları da doğal olarak yanında görmek istiyor, hiç değilse sözlü olarak destek bekliyor. Fakat o insanlar her zaman taraftar gibi düşünmüyorlar. Geçen hafta Trabzonlu aydın kişi **Sunay Akın** ile efsane takımın unutulmaz futbolcularından **Necati Özçağlayan**'ın söz ve demeçleri taraftarın hayli canını sıktı. Sunay Akın, katıldığı bir televizyon programında kendisine sorulan bir soru üzerine kupa için hiçbir Fenerbahçelinin kalbinin kırılmasını istemediği mealinde ifadeler kullandı. Kelime kelime aklımda değil ama anlam olarak böyleydi.

Necati Özçağlayan da ulusal bir gazeteye yaptığı açıklamaların bir yerinde Trabzonspor ile Fenerbahçe'nin arasındaki gerginliğin kendisini rahatsız ettiğini ve artık bir şekilde bitirilmesi gerektiğini söylemiş. Sunay Akın'ın televizyonda yaptığı açıklamaların aksine bu bir yazılı metin; yani farklı şeyler söylenmiş de olabilir, haberi yapan cımbızlama yöntemiyle ince işçilik de çıkarmış olabilir. Bilemeyiz. Bildiğimiz, bu söylemlerin taraftarın ruh ikliminin çok uzağına düştüğüdür.

Necati Özçağlayan'ın beyanatını içeren habere kuşkuyla yaklaşıyoruz, bir üstteki paragrafta ifade ettiğimiz ihtiyat maddelerinden dolayı. Ancak yine de Trabzonspor taraftarının kendisinden beklediği açıklamalar bunlar değildir. Barış güzel şeydir, kaybedeni olmaz ama şartlar yerine gelecek de barış olacak. Baksanıza, Türkiye iç barışa çok yaklaştı ve inşallah artık kavuşacak. Onda da kaç denemeden sonra bu noktaya gelinebildi. Şartlar olgunlaştı çünkü.

Sunay Akın'ı ne yazık ki Trabzonspor taraftarı bugüne kadar fazla ciddiye aldı. Daha doğru bir ifadeyle sanatçı değil bilge gözüyle baktı. Hâlbuki sanatçı dediğin kişiden bilim adamı tutarlılığı beklenmemeli. Sanatçı savrulacak, yalpalayacak, kâh coşacak kâh çökecek, bazen saçmalayacak, bu arada bir şeyler üretecek. Horonun çıkışını Trabzon'un şehir merkezinden denize inen sokakların dik oluşuna, o dik sokaklardan aşağıya inen insanların yürüyüşüne bağlayan da kendisiydi. Ya horonun köy kültürü olduğunu ve Trabzon merkezde yakın zamana kadar hakir görüldüğünü bilmiyordu ya da bildiğini unutarak bir konuda fikir yürütmüş, yürüttüğü fikri de aynen kâğıda dökmüştü.

Bu noktada yine şu "topyekûn birlik-beraberlik" yanılgısına kavuşuyor yolumuz. Bir kesim bir konuda mücadele verirken, o konunun ilgilendirdiği herkesin mücadelenin içinde olmasını bekliyor. Boşuna beklemeyin, tarih böyle bir birlikteliği yazmadı bugüne kadar. "Konuyla ilgili her kesim mücadelenin içinde olmazsa başarı mümkün değildir" diye bir şey de yoktur. Fikir edinmek isteyen, Büyük Taarruz'daki asker sayısı ile aynı tarihlerdeki asker kaçağı sayısını kıyaslayabilir. İlkokul çağlarında zihin dünyamıza kazıldığı gibi Türkün ayrıntı kabarıp düşmanı kasma kürekle kovalamadı.

Ne oldu peki? Bir zahmet araştırıverin. Bakın bakalım kim ölmüş, kim nutuk söylemiş...

Kaynak: taraf.com.tr, web.archive.org (arşiv bağlantısı)

Trabzon'da dereler bulanık akıyor

Bülent Şirin 30.01.2013

Trabzonspor'da Elazığ yenilgisi sonrası Güneş'in istifasıyla başlayan kaos yazıyı yazdığımız saatler itibariyle sürüyor ve kolay kolay bitecek gibi de görünmüyor. Güneş'in istifası, akıbeti belli olan hastanın yakınlarının bu akıbeti zihinlerinde sürekli ötelemelerinden dolayı yine de şok etkisi yaptı, feryat figan arşıâlâya yükseldi. Tecrübeli hoca, olmayan bir yönetime istifasını sundu, olmayan yönetim bu istifayı yıldırım hızıyla kabul etti ve yöresel bir türküde söylendiği gibi daha canı çıkmadan tabutu bağlandı. Yerine Tolunay Kafkas getirildi.

Beterin beteri misali, taraftar bu hazin sona üzölmeye doğru dürüst fırsat bile bulamadan daha sarsıcı bir haberle alt üst oldu. **1461'in iki değerli oyuncusu Rizespor'a satılmışlardı!..** Camia, 1461'de Trabzonspor efsanesinin başlangıç dönemini görüyor, hem nostalji yaşıyor, hem "bir daha neden olmasın" diye umutlanıyor ve kendine bile itiraf edemese de Trabzonspor'un yerine onu koymaya hazırlanıyordu. En kötü ihtimalle orada sivrilen yetenekli gençlerin Trabzonspor'a faydalı olacağına kesin gözüyle bakıyordu.

Güneş'in başını yakan gerçek

Bir kulübün başarısı öncelikle yönetime bağlıdır ve teknik direktör kariyeri ne kadar parlak olursa olsun bir bağımlı değişkendir. Başarısız ve uyumsuz bir yönetimle asla başarılı olamaz. Güneş'in başını yakan da bu gerçek oldu bize göre. Tolunay Kafkas ya da bir başkasının da akıbeti farklı olmayacaktır. İşler rast giderse Türkiye Kupası kazanılabilir, kan değişikliği etkisiyle ligde de iç ferahlatıcı birkaç sonuç alınabilir. Ama hepsi o kadar. Şapkadan çıkacak hiçbir tavşan sadra şifa olmayacaktır.

Trabzonspor'un esas problemi yönetimdir. Travmanın etkisiyle gözden kaçtı sanırım. Güneş istifa etti, istifa kabul edildi. Kim tarafından? Yönetim kurulu acilen toplantı mı yaptı da bizim haberimiz olmadı? Ya da toplantı hâlinde kulakları kırışte istifayı mı bekliyorlardı?

Güneş'in hataları elbette vardır. Belki en büyük hatası da gücü olduğu hâlde yönetime karşı gerekli tavrı takınmayışdır. Fazlaca alaturka bir tavır olsa da tatsız bir yenilgi sonrası Galatasaray teknik direktörü Fatih Terim'in basın toplantısında emrinde çalıştığı yönetime fena bozuk atması sonucu neler oldu hep birlikte gördük. Galatasaray yönetimi Terim'e "maaşlı çalışanımsın. Haddini bil, yoksa bildiririm" dedi ya da diyebilirdi mi? Tabii ki diyebilirdi ama Türkiye pratiğinde bunun faydasından çok zararı olurdu kulübe.

Güneş de benzer bir tavır takınabilseydi yönetimi hizaya da sokardı, yapısını da değiştirebilirdi. Yapmadı ya da yapamadı. Sonuç ortada. Görevi başındayken sembol kişiliği ve efsane kimliğiyle yönetime kalkan olan Şenol Güneş artık yok ve 1461'in futbolcularını satar satmaz taraftar derhal yönetime yüklenmeye başladı. Artık istifa nidaları yükseliyor.

Trabzonspor camiası içinde kulübü sağlıklı bir şekilde yönetecek kişiler de vardır, en az Şenol Güneş kadar başarılı kılacak teknik direktör adayları da. Ve tabii futbolcular da. Hele bir sular durulsun bakalım.

Kaynak: taraf.com.tr, web.archive.org (arşiv bağlantısı)

Trabzonspor alternatifsiz değildir

Bülent Şirin 06.02.2013

“**Tek çiçekle bahar gelmez**” denir ama kışın zorlu şartlarından bunalan ve tabiatın bir an önce uyanmasını bekleyenlere bunu anlatmak zordur. Genel tablo ne olursa olsun, galibiyet sonrası olumsuz, mağlubiyet sonrası olumlu şeyler yazmak ise daha da zordur. Fakat ilerleyen zamanlarda “ben zamanında bunları yazıp söylemiştim” diyebilirsiniz, mutlak manada tutarlı ve yararlı bir fikir adamı olabilirsiniz. Yoksa kahvede kaçan golden sonra kaçıranın yedi sülalesini kalaylayan, bir sonraki (belki de aynı) maçta attığı golden sonra alkışlayan adamdan bir farkınız olmaz.

Biz, **Şenol Güneş**’in görevden ayrılmasından daha öte ve öncelikli problemler olduğunu düşünüyoruz. Hep söylediğimiz gibi bir kulübün başarısı ve başarısızlığı yönetimden sorulur. Başarısız teknik direktörü görevden almak ya da istifasını kabul etmek de bir yönetim tasarrufudur ve sonuçta kendilerinden beklenen başarıya ulaşmaya yönelik bir hamledir. Kafaları karıştıran, istifası kabul edilen teknik direktörün hem camia hem de Türk futbolu için herhangi bir isim olmayışıdır.

1993 senesinde **Trabzonspor** İstanbul’da **Beşiktaş**’a 7-1 yenildiğinde de kulüp başkanı **Sadri Şener**, teknik direktör **Şenol Güneş**’ti ve o zamanki yönetim teknik direktörü değiştirmek yerine kendisi görevden ayrılmayı tercih etmişti. Ardından yenilenen bir yönetim ve güven tazelemiş bir başkan, birkaç hafta sonra aynı teknik adamla rayına giren bir takım hatırlıyoruz. Sayın başkan bu sefer tercihini farklı yönde kullandı. İnşallah yerinde bir karardır, bekleyip göreceğiz.

Sağlıksız yapı ve bilinmezlik hâli

Yukarıda “daha öte ve öncelikli problemler”den söz ettik. Biz saymadık bilmiyoruz ama bir büyüğümüzün ifadesiyle iki yılda sadece üç kez toplanabilmiş, teknik direktör istifasında bile toplanmaya gerek duymamış bir yönetimi ile Trabzon’daki maçlara gelmeye lüzum hissetmeyen bir başkanı var Trabzonspor’un. Biri çıksın da bunun sağlıklı bir yapının görüntüsü olduğunu söylesin. Ancak gelgelelim, Trabzonspor’da özellikle şike sürecinde yönetim dâhili ve haricinde ortada başkandan başka bir aktör görünmüyor. Başkan görevini bırakacak ya da muhtemel ve müstakbel bir kongrede yenilecek olsa yerine gelecek kişinin kim olabileceği ve malûm süreçte nasıl bir tavır takınacağı bilinmiyor.

Bu bilinmezlik hâli insanları travmatik bir koruma hissine itiyor. Başkanın bazı yanlışlarını görmezden gelmeye, hâttâ ileri giderek bazı yanlış tutumların Türkiye şartlarında yanlış sayılamayacağını iddia etmeye başlıyorlar. Tabii ki illegal şeylerden söz etmiyoruz, yoksa başkanın en önemli özelliği kulübün üzerindeki büyük şampiyonluk baskısına rağmen şikeli sezonda pislige bulaşmamış olması. Kredisi de büyük ölçüde buradan geliyor.

Kısa keselim, yerimiz dar ve oynayamıyoruz. Trabzonspor yönetimi alternatifsiz olmamalıdır ve bize göre değildir de. Fakat **Sadri Şener** görevi başında bulunsun bulunmasın, farklı isimlerin artık kendilerini bir şekilde göstermeleri, ciddi bir(er) alternatif olduklarını ortaya koymaları gerekmektedir. Milyonlarca mensubu ve

yetişmiş insanı bulunan bir camia alternatifsiz olur mu? 1989'da başkan adayı olmadan kongre yapmıştı bu kulüp, çeyrek asırda hiç mi bir şey değişmedi?

bulentsirin1967@gmail.com

Kaynak: taraf.com.tr, web.archive.org (arşiv bağlantısı)

Trabzonspor'da sorun nerede

Bülent Şirin 13.02.2013

Yaklaşan bir **Trabzonspor- Fenerbahçe** maçı öncesi yine enteresan şeyler oluyor. Fenerbahçe'nin geçici görevle yurtdışına gidip dönen futbolcusu **Emre Belözoğlu**'nun ana tarafından memleketi Trabzon Maçka'da bir okul yaptırmak niyet ve hevesinde olduğu açıklandı ve hemen içi kalaylı Trabzon kazanları kaynamaya başladı. Küçük bir azınlık bu "hayır işi"ni normal karşılarken ezici çoğunluk yine öfke nöbetleri geçiriyordu. Yine eş zamanlı olarak Fenerbahçe başkanı **Aziz Yıldırım**'ın bu hafta sonu Trabzon'da oynanacak maça gitmeye karar verdiği medyaya yansdı.

Trabzonspor ile Fenerbahçe'nin sadece saha içinde oynanıp biten bir maçını hatırlamıyoruz dersek yalan olmaz sanırım. Eski başkan **Ali Şen** de Trabzon deplasmanına gidecekleri zaman Rize'de kamp yaptırdı. Hem belki oralarda fazladan iki taraftar kazanılırdı hem de az ya da çok mevcut olan Fenerbahçe taraftarlarının sevgi gösterileri komşu Trabzon'un gözüne sokulurdu.

Bunlar normal ve alışık olunması gereken şeyler. İlk kez olmuyorlar. Fakat Trabzonsporlular başkanları **Sadri Şener**'den tuhaf davranışlar görüyor ve hem şaşırıyor hem de öfkeleniyorlar. Geçen pazar günü Sivas deplasmanında ev sahibi takımın başkanıyla pek samimi pozlar verdi Sadri Şener. Trabzon şehrine küsmüş bulunduğu için Avni Aker'e maça gitmeyen Sadri Şener. Ev sahibi takımın başkanının kim olduğunu ve yakın geçmişte hangi hadiselerle adının karıştığını başta Trabzonspor taraftarları olmak üzere cümle âlem bilmektedir ama galiba Sayın Şener unutmuştur. Unutmuştur diyoruz, çünkü bir zamanlar bildiğini varsayıyoruz.

Yönetim kâğıt üstünde

Trabzonspor'da yönetim kâğıt üzerinde mevcuttur, fiilen yoktur. Olsaydı bir ya da birkaç üyesinin başkanın ne yapacağı hakkında bir fikri bulunur, yapacağı şeyin doğru ya da yanlış olacağı konusunda başkan uyarırlardı elbet. Görünüşe bakılırsa onlar da ipin ucunu koyuvermişler, kulübü kendi hâline bırakmışlardır.

Muhalefetsiz bir iktidar hâli her zaman tehlikeli ve sağlıksız kabul edilir. Ortada çok başarılı bir iktidar varsa bile bu böyledir. Ancak karşısında muhalefet bulunmayan iktidar, bir de başarısızsa, gelecekte ne gibi vahim sonuçların ortaya çıkacağı tahmin bile edilemez. Hâlihazırda boş durmayıp muhtelif platformlarda çalışmalarını sürdürenler olduğunu biliyor; suyun umut, tahmin ve temennilerimiz doğrultusunda aktığını görüyoruz. Bu suyun gücü karşısında statüko duvarlarının uzun süre dayanması da mümkün değildir.

Tolunay Kafkas üç ay süre istedi

Yazıyı bitirmek üzere olduğumuz dakikalarda **Tolunay Kafkas** bir basın toplantısı yaptı ve işleri düzeltmek için üç ay süre istedi. Bir teknik adamın Trabzonspor takımında işleri düzelttiğini daha önce gördük, ancak bu kronik problemlerin bertaraf edilmesini sağlamadı, her seferinde eskiye dönüldü. Takımın sahada çok iyi olması yetmiyor. Yönetim anlayışının değişmesi gerekiyor. Biz de onu bekliyoruz.

bulentsirin1967@gmail.com

Kaynak: taraf.com.tr, web.archive.org (arşiv bağlantısı)

Trabzonspor ve determinizm

Bülent Şirin 20.02.2013

Trabzonspor camiasında şu anda korkunç bir düşünce hâkim: **“Sistem”** Trabzonspor’u küme düşme hattına kadar indirecek, sonra güya kurtaracak, böylece bir tür ödeşme sağlanacak. Yani **“Fenerbahçe’yi düşürmedik ama bakın sizi de kurtardık, hadi öpüşün de barışın”** diyecek. Daha ileri gidip, Trabzonspor’un küme düşürüleceğini iddia edenler de mevcut.

Sanırım kimsenin rahatlıkla **“kesinlikle olamaz”** diyemeyeceği ve bir Avrupalıya anlatsanız küçük dilini yutacağı bir şeye, bu kadar kolay inanılmasında ciddi bir sorun görmüyor musunuz siz de benim gibi? Bir ülkede insanlarda adalet duygusu bu kadar hırpalanmışsa o ülkenin hâli nicedir?

Bu topraklarda ne mutlu ki Güneydoğu sorunu bitmek üzereyken, şimdi de Kuzeydoğu sorunu mu çıkarılmak isteniyor acep? Yoksa taa Osmanlı’nın son demlerinde İstanbul düşman tehdidi altındayken, durumdan vazife çıkararak gönüllü alay kurup İstanbul’u korumaya gelen insanlar için **“nasılsa bunlar isyan filan edip zarar vermez, çok çok da damarlarına fazlaca basarsak biraz taşkınlık yaparlar o kadar. Vuralım enselerine lokmalarını alalım”** mı diyorlar?

Adalet duygusu futbolda da yok

Yeterince açık yazamamış olabiliriz. Biz yazının başında sözünü ettiğimiz düşünceye katılıp katılmamaktan ziyade, halkta böyle bir düşüncenin bu kadar kolay hâkim olabilmesinde problem olduğunu düşünüyoruz. **“Amma da büyüttün. Altı üstü bir top meselesi”** diyecek bir *Taraf* okuru herhalde yoktur ama biz yine de futbolun sosyal bir ayna olduğunu hatırlatalım. Birçok ülke gibi Türkiye’nin de metabolizmasını futbol üzerinden okumak mümkün. Toplum hayatının hiçbir alanında olmayan adalet duygusu futbolda da olmuyor.

Futbolu düzelterek toplum hayatının tamamına çekidüzen verilmesi mümkün değil, ancak futbolda adalet tesis edilebilirse o zaman aynaya bakanın halini görüp de utanması, kendini bir nebze olsun hizaya sokması gerçekleşebilir.

Trabzonsporlular, kendilerini yakın zamana kadar ülkenin birinci sınıf vatandaşı zannettikleri için hâlihazırda büyük bir kafa karışıklığı yaşamaktadırlar. Önce azınlık muamelesi gördüklerini kabul ve idrak ederek bunun üzerine stratejiler üretip geliştirmelidirler. Bu konuda da bilinçlenmenin başladığını düşünüyoruz. 1 Ocak 2012’de Taksim’de eylem yapmak için günlerce hazırlık yaptıktan sonra **“yetkililer”** tarafından buna izin

verilmeyince birçok kimsenin kafasına dank etti. Neredeyse birinci yılını dolduracak olan **temiz futbol** **eylemleri** de bu farkına varmanın getirdiği arayışların bir ürünü bize göre.

Türkiye üzerinde yeni bir oyun mu?

Mesele üstü örtülü bir sınıf mücadelesi midir yoksa tabiri pek sevmesek de Türkiye üzerinde oynanan oyunlardan biri biterken öbürü mü başlamaktadır bilmiyoruz. Ama basit bir teneke inatlaşması olmadığı açıktır. 100 yıl önce o günün şartlarında 1000 kilometre tepip payitahtı korumaya gönüllü giden insanların hassasiyetlerinin aynen yaşadığını görüyoruz, biliyoruz. Bu hassasiyeti suiistimal etmeye kimsenin hakkı yoktur.

Bir şey daha... Sosyolojide determinizm sökmez. Ne kadar körü körüne vatan millet aşkıyla yanarlarsa yansınlar, bir kesimin üstüne çok fazla gidilirse ne tarafa patlayacağı hiç belli olmaz.

bulentsirin1967@gmail.com

Kaynak: taraf.com.tr, web.archive.org (arşiv bağlantısı)

Ağlamak güzel midir

Bülent Şirin 27.02.2013

Geçen hafta sonu **Feshane**'deydik. İstanbul'da faaliyet gösteren Trabzon derneklerinin üst kuruluğu statüsünde iki federasyondan biri olan **Trabzon Federasyonu**'nun düzenlediği **Trabzon Günleri** etkinlikleri İstanbul'da yaşayan Trabzonluların olağanüstü ilgisine sahne oldu. İstanbul'da uzunca bir süredir Trabzon'la ilgili bu çapta bir organizasyon düzenlenmemişti, bu organizasyonun da nasıl geçeceği merak konusuydu. Fakat perşembeden başlayarak pazara kadar devam eden etkinlikler özellikle cumartesi ve pazar günleri izdihama dönüştü. İnsanlar orada dört gün boyunca memleketlerini yaşadılar ve teneffüs ettiler. Bu kadar büyük bir ilgiyi sanırım kimse beklemiyordu.

Trabzon dışında yaşayan milyonlarca Trabzonlu var, bunların da hatırı sayılır bir miktarı İstanbul'da bulunuyor. Bu Trabzonlular, hem memleketlerine hem de takımlarına Trabzon'da yaşayan Trabzonsporlulardan daha fazla aidiyet besliyorlar. Gurbet sosyo-psikolojisini gözönüne aldığımızda bu da anormal bir durum değil. Bu açıdan bakıldığında, Trabzonspor taraftarının çoğunluğunun il dışında yaşıyor olması pek de dezavantaj gibi durmuyor. Çünkü büyük şehirde insanlar kimlik ihtiyacını daha fazla hissediyorlar ve memleket kimliği ile kulüp (Trabzonspor) kimliği birbirini besleyerek canlı tutuyorlar. Kemençenin, horonun, kolbastının, hamsinin, tereyağının ve dahi pek çok şeyin izini takip ettiğinizde yolunuz Trabzonspor'a çıkıyor. Trabzonlular birkaç nesildir gurbette yaşıyor olmalarına rağmen ne takımlarından vazgeçiyorlar ne de yöresel kültürlerinden...

Trabzonlular oradaydı, ya Trabzonspor?

Herkes her fırsatta Trabzon şehrinin takımı taşıyamadığını, takımın şehre büyük geldiğini söylüyor. O hâlde yükü gurbette yaşayanlar sırtlamalıdır. Bunun yolunu açacak olan da en başta Trabzonspor'u yönetenlerdir.

Pekâlâ, hafta sonu Trabzonlular Feshane’de birbirini çiğnerken Trabzonspor neredeydi? Evet, etkinliğin her tarafında hâkim renkler bordo maviydi ama Trabzonspor resmî anlamda ortalarda görünmüyordu. Sadece **Gurbetçi Gençler** taraftar grubu genişçe bir stant açmıştı ve etkinlik boyunca ortamı hayli renklendirdiler sağ olsunlar.

Bu eksiklik organizasyonu tertip eden Trabzon Federasyonu’na mı aitti yoksa kulübe mi bilmiyorum ama kulüp yönetiminin böyle eksikliklerde sabıka dosyası hayli kabarık olduğu için kuşku ve düşüncelerimiz onların üzerinde yoğunlaşıyor. Rakip takımların başkan ve yöneticileri ülkenin en ücra köşelerinde taraftar derneği ya da lisanslı ürün mağazası açılışlarına katılırken Trabzonspor’u yönetenlerin benzer konulardaki kayıtsızlığını akıl almıyor.

Trabzonspor, Türkiye’de kurulu düzende bir çikintıdır ve sistem de onun başarısından pek memnun kalmıyor olabilir. Bir yandan legal çerçevede bu durumla mücadele ederken öbür yandan da mevcut potansiyeli maksimum düzeyde harekete geçirmek gerekiyor. Tamam, ağlamak güzeldir belki ama hayat gülenden yanadır her zaman.

bulentsirin1967@gmail.com

Kaynak: taraf.com.tr, web.archive.org (arşiv bağlantısı)

Buzlar çözülmeden

Bülent Şirin 06.03.2013

Trabzonspor Kasımpaşa karşısında çok kötü bir görüntü sergiledi. 2-0 yenilmiş olmasının yanı sıra akıllara zarar bir futbol oynadı. Oyun bu kadar kötü olunca, son dakikalarda hakemin iptal ettiği nizami bir golle ofsayt gerekçesiyle iptal ettiği golde rakip defans oyuncusunun açıkça elle müdahalesini görmemesine de insanın itiraz edecek mecali kalmıyor. Bu hakem hataları ilk kez olmuyor. Trabzonspor en güçlü olduğu zamanlarda bile bu şekilde muameleye maruz kalırdı ve üstesinden gelirdi.

İnsanın bir takım istese bile bu kadar kötü oynayamaz diyesi geliyor. Bir futbolcu birbirine çok benzer iki pozisyonda topa aynı şekilde ve aynı derecede kötü vurur da avuta atar mı yahu... Daha beteri, ayağına en hâkim futbolcularınızdan biri, kendi koridorunda akan bir kanat oyuncusu varken, kendi yüzü de o yöne dönükken, topu debeleye debeleye rakibe kaptırır mı? Ortada ya bir tür sabotaj var ya da psikolojileri ileri derecede bozuk bu arkadaşların... Niyet itibariyle değil ama netice itibariyle sonuç fark etmiyor işin acı tarafı.

Türkiye’de büyük takımların normal yollardan küme düştüğü bugüne kadar görülmedi. (Anormal yollardan da görülmedi ya, biz bir ara öyle bir şey olacak sandık. Neyse, dağıtmayalım.) Geçmiş yıllarda diğer büyük takımlar da benzer pozisyona düştüler, örneğin 1976 senesinde **Beşiktaş**, son hafta Trabzon’dan aldığı bir puanla kümede kalmıştır. O hafta şampiyonluğu garantilemiş olan Trabzonspor’un Beşiktaş’a bir **“güzellik”** yaptığı söylenir ama dediğimiz gibi söylenir. Doğruluk payı nedir bilmiyoruz. 1980-81 sezonunda son derece kötü günler geçiren **Fenerbahçe** de averajla küme düşmekten kurtulmuştur. Üç sezon önce de **Galatasaray** çok kötü bir sezon geçirdi ve rakiplerinin alaylı tezahüratlarına muhatap oldu.

Hiçbir yönetim kendi döneminde takımın böyle bir duruma düşmesini istemez. Trabzonspor için **“Şike süreci kulübü ve yönetimi yıprattı”** gibi bir gerekçeyi inandırıcı bulmuyoruz. Fenerbahçe çok daha zorlu günler geçirdi ve hâlihazırdaki durumları o zorluklara nazaran hiç de fena değil.

Trabzonspor çok kötü yönetildi, halen de kötü yönetiliyor. Sadri Şener'in gelecek kongrede yeni bir listeye devam etmek azim ve kararlılığında olduğu kulağıımıza geliyor. Eğer bir daha anlaşmazlığa düştüğü için istifasını istediği yönetim kurulu üyesi orali olmaz, kendisi de onu görevden alma gücünü gösteremezse hiç zahmet buyurmasın. Trabzonspor taraftarı kendi imkânlarıyla da cinnet geçirebilir.

Sonra camianın kongreden korkmasına da gerek yok. Kaos falan olmaz. 2003-2004 sezonunda takım yanlış hatırlamıyorsam üç farklı başkan ve üç farklı teknik adamla çalıştı ve ligi ikinci sırada bitirdi. Pekâlâ şampiyon da olabilirdi ama Türkiye'nin kendine özgü şartları buna mani oldu.

Mümkün olan en kısa zamanda kongre kararı bekliyoruz. Aralık ayına kadar beklemeden. Çok geç olmadan. Buzlar çözülmeden. **Cevat Fehmi Başkut**'un ünlü eserini ve başrolünde **Kemal Sunal**'ın oynadığı sinema uyarlamasını hatırlatmama gerek yok sanırım.

bulentsirin1967@gmail.com

Kaynak: taraf.com.tr, web.archive.org (arşiv bağlantısı)

Truman Show (henüz) bitmedi...

Bülent Şirin 13.03.2013

Tam iki yıl önce (11 Mart 2011) bu köşede **“Truman Show bir gün bitecek”** başlıklı bir yazı kaleme almıştım. Henüz 3 temmuz tarihine yaklaşık dört ay var ve biz dâhil kimse öyle bir sürecin başlayacağını tahmin etmiyor. Yazının bir yerinde şöyle demişiz:

“Fakat bu çadır tiyatrosunun bir gün sona ereceği, Truman'ın önünde sonunda gerçeğin farkına vararak isyan edip kurtulacağı kesindir. Tabii kurtuluş, en az filmdeki Truman'ın kurtuluşu kadar zahmetli olacak, yılların statükosu bütün gücüyle direnecektir.”

3 temmuz sabahı malûm süreç patlak verince, doğrusu şaşırmış ve statükonun o kadar da kolay teslim olmayacağını, yani **Truman Show**'un bitmesi için vaktin henüz erken olduğunu düşünmüştüm. Yanılmış olduğuma da üzülmemiştim, çünkü Türk futbolunun kurtuluşunun ancak adalet ve rekabet ortamının tesis edilmesiyle mümkün olabileceğine inanıyordum, hâlâ inandığım gibi. Bunun da bir an önce gerçekleşmesi sevindirici bir durumdu.

Aradan zaman geçtikçe ilk düşüncemizde haklı olduğumuzu anladık. Statüko (“statüko”dan kastımız sadece **Aziz Yıldırım** ve **Fenerbahçe** değildir, sözkonusu bir düzendir) kolay teslim olmamıştı, anlaşılacak olmayacaktı da.

Geçen hafta sonu oynanan **Fenerbahçe- Bursaspor** maçının devre arasında **Aziz Yıldırım**'ın soyunma odası koridorlarında hakemleri açıkça tehdit ettiği öne sürüldü. Ancak kısa bir süre sonra Fenerbahçe kulübünden resmî bir açıklama yapıldı ve bu iddia kesin bir dille yalanlandı. Bu yalanlama çıkışı yerinde ve takdir edilesi bir çıkıştır, çünkü Sayın Aziz Yıldırım'ın benzer müdahaleleri daha önce de yaptığı iddia edilmiş ve böyle bir karşı hamle görülmemişti. Ancak iddia doğru ise, Truman Show bütün hızıyla sürüyor demektir.

Türkiye futbolda geri kalamaz

İki yıl önceki yazımızdan bir alıntıyla bitirelim, çünkü söyleyecek pek farklı bir şeyimiz yok.

"Bu böyle devam edip gitmez, gidemez. Geçmiş yazılarımızda da söylediğimiz gibi, hiçbir şey olduğu yerde durmuyor, sürekli bir değişim ve gelişim içinde seyrediyor. Avrupa ve dünya futbolu kendi liglerimiz kadar yakınımıza gelir ve onlarla bizim aramızdaki fark af buyurun kabak gibi ortaya çıkarken, insanları bu kısır debelenmelerle oyalayıp duramazsınız. Türkiye her alanda ileri giderken futbolda geri kalamaz.

Bu durumdan şikâyetçi olanlar artık seslerini yükseltmeli, güçlerini birleştirmeli ve harekete geçmelidirler. Sadece kendileri için değil aynı zamanda Türk futbolunun sıhhat ve selameti için. (Başta Fenerbahçeli dostlarımız olmak üzere) memnun olanlar da şapkalarını önlerine koyup düşünmelidirler. Formada üç değil 13 yıldız olsa ne olacak, Avrupa'da söz sahibi olmadıktan sonra?.. Üstelik Avrupa artık içimize kadar girip benliğimizi ele geçirmeye başlamışken... Dedik ya geçenlerde, Xavi ile Alex arasında ne kadar mesafe var bizim için? Günün birinde Xavi'nin forması Alex'in formasından daha çok satılmaya başlamasın Türkiye'de... El Clasico'nun yerli derbiden daha fazla izlendiği memlekette olmayacak şey midir?"

Truman Show bitmedi ama bir gün mutlaka bitecek. Ne zaman? Truman gerçek dünyaya geçmeye kesin kararlı olduğu ve hayal dünyasını kuranı alt edecek iradeyi gösterebildiği zaman.

bulentsirin1967@gmail.com

Kaynak: taraf.com.tr, web.archive.org (arşiv bağlantısı)

Trabzonspor'da taraftarlık bilinci nasıl gelişti

Bülent Şirin 20.03.2013

Trabzonspor taraftarlığının oluşum süreci hayli talihsiz bir süreçtir. Takımın o zamanki adıyla 1. Lig'e çıktığının ertesi sezonunda şampiyon olması kimsenin beklemediği bir durumdu ve bütün Türkiye gibi Trabzonlu futbolseverler de bu duruma hazırlıksız yakalanmışlardı. Yıllardır 1. Lig'de oynayan bazı Anadolu takımları zirveyi zorlamış ama başaramamışlar, ilk kez çıkan Trabzonspor ise ikinci sezonda şampiyon oluvermişti.

O dönem futbolla ilgilenen Trabzonlular doğal olarak İstanbul'dan bir takımın taraftarıydılar. Kendi şehirlerinin takımı şampiyon olunca da tabir caizse asıllarına dönmüşlerdi. Başka bir takım tutmadan Trabzonsporlu olan nesilse henüz çocuk yaştaydı. Takip eden birkaç yıl ezici başarılarla geçince bu durum camiada büyük bir yanılsamaya yol açtı. Takımın başarısı için taraftarın hiçbir şey yapmasına gerek yoktu. Trabzonspor ligde fırtına gibi esiyor, gerek kendi sahasında gerekse deplasmanda önüne geleni yeniyor ve kolaylıkla şampiyonluğa ulaşıyordu. Taraftara da sadece alkışlamak kalıyordu.

Kısa zamanda Trabzonsporlularda şöyle bir algı oluştu: Trabzon bir futbol şehridir, eşi benzeri bulunmaz bir futbolcu madenidir, olağanüstü yeteneklere sahip çocukların memleketidir, kahveden gençleri toplayıp Trabzonspor formasıyla sahaya çıkarsanız takım yine şampiyon olur.

Bugün komik gelen bu mantık dizgisi, Trabzonspor'un o dönem önemli yıldızlarını elinden çıkarıp adı sanı bilinmeyen gençlerle yine şampiyon olması yüzünden hiç de akıl dışı gelmiyordu. Hattâ Trabzonsporlular

dışında kamuoyunun önemli bir kesimi de buna inanmaya başlamıştı.

Eh, taraftarın da keyfi yerindeydi. Sırf Trabzonlu/ Trabzonsporlu olmak başlı başına bir gurur vesilesiydi. Takımları hiçbir Anadolu takımının başaramadığını başarmış, üstelik İstanbul hegemonyasına da sanki ilelebet son vermiş gibiydi. Üstelik bunun için de hiçbir çaba sarf etmeleri gerekmemişti. Bu böyle sürüp gideceğine göre etmesi de gerekmeyecekti.

Başarısızlık taraftarı hazırlıksız yakaladı

Trabzonsporlu başarıyı kucağında bulunca korumak ve geliştirmek için ne yapması gerektiğini de bilemedi. Zaten öyle bir ihtiyaç da yoktu, dediğimiz gibi. İşte Trabzonspor taraftarlık anlayışı bu olağandışı şartlarda gelişerek yerleşip, takım da ilerleyen yıllarda başarılı günlerini arar hâle gelince taraftar ne yapacağını şaşırdı. Başarı gökten zembille inmişti daha önce. İnmediği zaman nasıl elde edeceğine dair hiçbir fikri yoktu. Takım başarıya derece derece yükselseydi; söz gelişi bir sene üçüncü olsa ve sonraki sene şampiyonluğu kıl payı kaçırsa, o zaman taraftar şapkayı önüne koyup düşünebilir, başarı için nasıl ve ne şekilde destek verebileceğinin yollarını araştırabilirdi. Hiç değilse böyle bir desteğin ihtiyaç olduğunu idrak edebilirdi. Yaşı müsait olanlar, Trabzonspor taraftarının o yıllarda tribün aksiyon ve ritüeli olarak ortaya hiçbir şey koy(a)madığını da hatırlayacaklardır.

Trabzon Rüyası'nın bittiğini kavramak 1984'ten çok sonraları gerçekleşti ve taraftar ondan da bir süre sonra artık bir şeyler yapmak gerektiğini idrak etti. Fakat bu o kadar da kolay değildi. Trabzon ve Trabzonlunun sosyo-psikolojik yapısı buna en büyük engeldi. Bu yapıyı ve türevlerini analiz etmeye çalışacağız, ancak yerimiz yetmez. Kismetse gelecek yazıda devam ederiz.

bulentsirin1967@gmail.com

Kaynak: taraf.com.tr, web.archive.org (arşiv bağlantısı)

Kendini çoğunluk sanan azınlığın hazin hikâyesi

Bülent Şirin 27.03.2013

Trabzonspor eski başarılarından gitgide uzaklaştıkça camia kafa yormaya ihtiyaç hissetti ve düşünmeye başladı. İlk aklına gelen şey de tabii ki **“birlik ve beraberlik”** kavramı oldu. İnanılan oydu ki Trabzon(spor)lular tek bilek, tek yumruk, tek ses, tek yürek olursa önlerinde kimse duramaz, eski parlak günler koşa koşa geri gelirdi. Fakat garipti, birlik ve beraberliği sağlamak bir yana kimse kimsenin aklını beğenmiyor, her kafadan bir ses çıkıyor, bir curcunadır gidiyordu. Takım saha içinde ya da masa başında açık bir haksızlığa uğradığında camia daha beter karışıyor, nasıl bir tepki vereceği konusunda bir türlü karar veremiyor ve her seferinde de sanki böyle bir şey ilk kez başına geliyormuş gibi afallıyordu.

Hâlbuki bu yeni bir şey değildi ve Trabzonspor en başarılı olduğu zamanlarda bile hâkim düzen tarafından sık sık itilip kakılıyordu. Fakat o zamanlar takım bütün zorlukların üstesinden gelebildiği için problem görünmüyordu ve saha dışında tepki vermek gerekmiyordu. Hakem nizami bir golü iptal ettiğinde takım nasıl olsa bir tane daha atıveriyordu.

Trabzon(spor)luların farkına varamadıkları en önemli gerçek, kendilerini ülkenin hâkim çoğunluğunun bir parçası sandıkları hâlde o hâkim çoğunluk tarafından basbayağı azınlık muamelesi gördükleriydi. Ülkede üç büyüklere endeksli bir sosyo-ekonomik düzen kurulmuştu, Trabzonspor da bu düzeni bozuyordu. Hem pastaya ortak olması istenmiyor hem de “**ülkenin çimentosu, temel direği, inatçı, azimli, vatansever**” vs. diye sırtı sıvazlanıyordu. Azınlık olmak zaten kendiliğinden getirdiği bir sürü olumsuz çağrışımın da etkisiyle kabul edilebilecek bir şey de değildi tabii Trabzon(spor)lular için. Bu yanılısma camiaya çok şey kaybettirmiş, çok pahalıya mal olmuştur.

Bu yanılısamayla bağlantılı olan bir başka olumsuz algı da mükemmeliyet psikolojisidir. Bu algıya göre Trabzonspor kutsal bir varlıktır, onu tercih etmek çok zor ama kutlu bir tercihtir, taraftar bu tercihi yaptığına göre kendisi de ayrıcalıklı bir insandır, öyleyse her düşündüğü ve her savunduğu mükemmeldir. Bu mükemmellik tanımına az da olsa uymayan herkes Trabzonsporluluk dairesinden çıkarılabilir, belki çıkarılması da hayırlı olacaktır. Tesbit etmeye çalıştığımız bu ikinci yanılısma, Trabzonsporluların neden biraraya gelemiyor oluşunun cevabını en açık hâliyle bize vermektedir.

Bir “azınlık psikolojisi” oluşturmali

Trabzonspor’un, kendi yapısal ve kronik problemlerine köklü ve nihai çözümler üretebilmesi için kesinlikle bir azınlık psikolojisi oluşturmali ve bütün planlarını ona göre düzenlemeli şarttır. Azınlık tanımının bütün ülke insanı gibi Trabzonluların da zihninde pek hoş çağrışımlar yapmadığı bir gerçektir. Fakat farklı bir örnek vermek gerekirse ülkeyi yöneten kesime de mutlu azınlık dendiği gözden kaçırılmamalıdır ve azınlık tanımının mutlaka olumsuz anlamda algılanması gerekmez.

Eğer bu psikolojik zemin temin edilebilirse Trabzonsporlular biraraya gelip takımlarına maksimum faydayı sağlayabilirler. Yoksa diğer rakiplerinden hem sayı hem de toplam güç itibariyle geride bulunurken, kaşının üstünde gözü olduğu için birbirinin yüzüne bakmayan kişi ve grupların tek başlarına Trabzonspor’u sahil-i selamete çıkarmaları mümkün gözükmemektedir.

bulentsirin1967@gmail.com

Kaynak: taraf.com.tr, web.archive.org (arşiv bağlantısı)

Sayın Ünal Aysal’ın unutmak istediği şey...

Bülent Şirin 10.04.2013

Olaylı **Mersin İdman Yurdu** maçından hemen sonra **Galatasaray** Başkanı **Ünal Aysal** imzasıyla bir açıklama yapıldı. Kullanılan ifadeler sert olduğu kadar enteresandı da. Aceleyle mi kaleme alındı, ne oldu bilmiyoruz ama örneğin bir yerde şöyle bir cümle geçiyor:

“Tüm spor kamuoyu hissetmekte ve bilmektedir ki, artık unutmak istediğimiz çok yakın bir geçmişte kapalı kapılar ardında ve masa başında bugüne kadar birçok organizasyon yapılmış, bunu uygulamak üzere belli isimler görevlendirilmiş ve bu gayretler birçok kez de maalesef başarıya ulaşmıştır.”

Bir dakika. Sayın Aysal acaba neyi ve niye unutmak istiyor? Unutunca ne oluyor? Cümlelerin geri kalanında tasvir edilen vahamete bakılırsa bu pek de öyle unutulacak bir şeye benzemiyor. Unutulduğu takdirde kendi kendine iyileşecek ya da bir daha tekerrür etmeyecek bir şeye hiç benzemiyor. Neyse, devam edelim bakalım:

*“Eşit rekabet ve adaletli yönetimler üzerine kurulmuş bir lige milyarlarca liralık yatırım yapan kulüpler, sponsorlar ve her şeyden önemlisi hayatının önemli bir bölümünü bu spora adanmış futbolseverler için, **oyunun adaletsiz olduğu** endişesinin ortaya çıkması, gerekli tedbirler derhal ve gecikmeden alınmaz ise, bütün spor sektörünü tehdit eder boyuta ulaşmak riski ile karşı karşıyadır.”*

Konuşmasındaki nezaheti görünce önümü ilikleyesim gelen Sayın Başkan’ın bu sözlerin altına imza atmış olduğuna inanmakta zorlanıyorum. Futbolsever için **“OYUNUN ADALETSİZ OLDUĞU endişesi”** yeni mi ortaya çıktı? Sayın Aysal o unutmak istediği yakın geçmişte neden bu tedbirleri gerekli görmedi de unutmayı tercih etti? Galatasaray geçen yıl şampiyon olmasaydı yine unutmak isteyecek miydi? Yok yok, Sayın Başkan son iki yılda olup bitenlerden tamamen bihaber olamaz, mümkün değil. O hâlde sanırım tecahül-i arif filan yapıyor. **“Gerekli tedbirler”** alınmakta çok gecikmiş olunmasın ayrıca? Baksanıza, **Orduspor** Başkanı **Nedim Türkmen** herkesin ismini bildiği bir şahsın ortak dostları aracılığıyla takımını küme düşürmekle tehdit ettiğini iddia ediyor.

Ne yazık ki bu coğrafyanın tercihi hemen her zaman **“unutmak”**tan yana olmuştur. O yüzden başımız dertten kurtulmuyor, kimse kusura bakmasın. Açıklamadan öyle anlaşıyor ki Mersin İdman Yurdu maçı istedikleri gibi geçseydi hiç de hafızasını zorlamak zahmetinde bulunmayacaktı Bayın Başkan. Geçen yıl da **Fatih Terim** lig bitince bir şeyler söyleyecekti ama şampiyon olunca o da ne diyeceğini unutmayı tercih etti herhalde.

Sayın Aysal’ın derhal ve gecikmeden alınmasını ikaz ettiği gerekli tedbirler, Galatasaray kulübü gerekli iradeyi ortaya koysaydı çoktan alınır, yazının devamında altını çizdiği Türk futbolunun marka değerinin sıfırlanma tehlikesi pekâlâ bertaraf edilebilirdi. Fakat onlar tercihlerini tescil edilmemiş bir şampiyonluğun sahibi kadroyu yağmalamayı ve işlerine bakmayı tercih ettiler.

Şimdi de geleneksel şampiyonluk itiş kakışları başladı. Her şey unutulacak, Türkiye nefesini tutup son düdüğe kadar bu mücadeleyi seyredecek, raatingler ve tirajlar gelecek, biri **“mutlu son”**a ulaşacak, diğeri yarından tezi yok bomba transferler için kolları sıvayacak. Bu devran böyle dönüp gidecek. Bakalım nereye kadar...

bulentsirin1967@gmail.com

Kaynak: taraf.com.tr, web.archive.org (arşiv bağlantısı)

Trabzonspor Trabzon’un her şeyi midir

Bülent Şirin 17.04.2013

Trabzon ile Trabzonspor’un ilişkisi tartışma konusu olduğu zamanlarda bazen şu minvalde görüşler ileri sürülür: **“Trabzonspor olmasa kimse Trabzon’un yerini bilmez, Trabzonspor Trabzon’un en önemli kurumudur, hattâ Trabzonspor olmasa hava raporlarında Trabzon’un adı bile geçmez.”**

Bu ve benzeri lafları, Trabzon ismi geçince otomatına basılmış gibi **“ha uşak ha!”** diyen herhangi bir yurdum insanı söylese o kadar önemsemeyeceğiz ama Trabzon adına kalem oynatan, kafa yordüğünü iddia eden, ne kadar eski Trabzonlu olduğunu ikide bir muhataplarının gözüne sokan değerli hemşehrilerimiz sarf edince

olmuyor. Trabzonspor, geçmiş günün birinde uzay boşluğunun bilinmeyen bir yerlerinden kopup gelerek Trabzon şehrine düşmüş bir meteor değil, şehrin binlerce yıllık tarihinde oluşmuş kültürün bir ürünüdür. Geçen yüzyılın başında Trabzon'da çalınan piyanonun, operada söylenen arianın, denizden çekilen ağların, çeşme başında çalınan kemençenin, yaylada tepilen horonun, köyde pişirilen bazlamanın sonucu ve meyvesidir Trabzonspor. Anadolu deyince aklına Üsküdar ile Kadıköy'den gayrisi gelmeyen eski bir İstanbul kalecisinin zırvaladığı gibi 15 tane kaliteli futbolcu rastgele biraraya gelmiş ve başarılı olmuş değildir.

Şu sorulabilir:

Madem Trabzon tarih, kültür ve sanat şehridir; bu kültürün temsilcileri nerededir? Şehrin futbol ve Trabzonspor ile yatıp kalktığı, camia dışında herkesin şehri Trabzonspor ile tanıdığı yanlış mıdır?

Yanlış ve eksiktir. Bir kere sevgili yurdum insanı, Trabzon bir yana kaç şehrin yerini haritada tam olarak bilmektedir? Sonra Trabzonlu sanatçı (şair, ressam, müzisyen) sayısının şaşırtıcı rakamlarda olduğu bilinmiyorsa, bu toplumun sanatçı tanımının ciddi anlamda problemli olması ve bu coğrafyada sanat ile sanatçıya yeterli değerin verilmemesiyle alakalı bir şeydir. **Trabzon tarih boyunca iddialı bir şehir olmuştur, iddiasını da popüler bir alanda yani futbolda yaptığı çıkışla ortaya koymuştur.**

Trabzonlu aydınlar, önce Trabzonspor'a burun kıvırmaktan vazgeçmelidirler. Trabzonspor'un kendi başına bir şeyi engellediği yoktur. Ancak şöyle bir şey vardır: Şehrin futbol dışı alanlarda hamle yapması, daha müreffeh ve sosyo-kültürel anlamda daha iyi bir pozisyona gelmesi doğrudan ya da dolaylı olarak Trabzonspor'a da ciddi manada fayda sağlayacaktır. Bu karşılıklı bir sebepsonuç ilişkisidir.

Toprağa bakarsanız, doğal gübreyle beslerseniz, muhtemel don olaylarına karşı tedbir alırsanız, tarla da size bol ve kaliteli ürün verir. "Yabani hayvanlar saldırıp talan ediyorlar" mı dediniz? Kusura bakmayın da bu yeni bir şey değil ki. Aklınız var, izanınız var. Tedbirinizi alın, mahsulünüzü korumanın yolunu bulun bir zahmet. Başkaları buldular ve sahil-i selamete çıktılar. Futboldan örnek bulamıyorsanız, futbol dışına bakın. Orada fazlasıyla göreceksiniz.

bulentsirin1967@gmail.com

Kaynak: taraf.com.tr, web.archive.org (arşiv bağlantısı)

Fazla aday göz çıkarmaz

Bülent Şirin 01.05.2013

Trabzonspor, Gençlerbirliği galibiyetiyle hem bu sezon ilk kez arka arkaya üç galibiyet aldı hem de artık matematik olarak da küme düşme tehlikesinden uzaklaşmış oldu. Sevinmeli mi üzülmeli mi, kestirmek kolay değil. Belki bir teselli, gerek Türkiye'de gerekse dünyada bütün büyük takımlar bu durumlara düşebiliyorlar. Hattâ futbolda ileri düzeye erişmiş ülkelerde Avrupa Kupası bile kaldırmış takımlar alt kümelere düşebiliyorlar ama bizde şimdiye kadar öyle bir şey olmadı Allah'a şükür. (!) Galiba biraz daha ilerlememiz lazım.

Kongre tarihi resmen açıklandı ve adaylar da belirginleşmeye başladı. Mevcut başkan **Sadri Şener**'in yeniden aday olup olmayacağı henüz netlik kazanmadı, onun dışında bilinen beş aday var. Bu adayları tek tek değerlendirip kazanma şansları üzerinde toto oynamayacağız. Hem tarzımız değil hem de yeterli bilgiye sahip olmadığımızı düşünüyoruz.

Fakat şu notu düşmeden geçmeyelim: Çok aday olması kötü bir şey değildir. 1989'daki adaysız kongreyi ve bu acı gerçek karşısındaki ıstırabımızı defalarca dile getirdik. Hem de son şampiyonluk üzerinden henüz beş sene geçmişti ve bütün camia **"ha bu sene şampiyon olduk, ha seneye olacağız"** modundaydı o zaman. Belki o günlerde edindiğimiz refleksin etkisiyle böyle düşünüyoruz ama bunca yıldan sonra Trabzonspor'a sahip çıkanların sayısının fazla olmasında yine de bir mahzur görmüyoruz. Zaten seçime kadar beş aday kalmayabilir. Kuvvetle muhtemel ittifaklar ya da çekilmeler sözkonusu olacaktır.

Trabzonspor'un son iki yılda düştüğü durum en başta da ifade ettiğimiz gibi her büyük takımın düşebileceği bir durumdur ama bu görüşümüz meseleyi hafife almak şeklinde değerlendirilmemelidir. Durduk yerde olmadı bu, son derece fahiş hatalar sözkonusuydu. Şimdi Trabzonspor yönetimine talip olanların kulübü eski hâline, yani her daim ligde ilk dört içinde bulunan, üç İstanbul takımı için korkulu deplasman olan, ara sıra şampiyonluğa iyice yaklaşan ama dirsek ve çelmelerle yere indirilen, bu ülkede kamuoyunu yönlendiren ağızların ifadesiyle **"Türk futbolunun rengi"** olan bir kulüp hâline getirmek çok zor bir şey değil. Bunun için en doğruları bulup uygulamanız da gerekmiyor, yanlış yapmadığınız takdirde zaten kısa zamanda fabrika ayarlarına dönülür.

Esas mesele Trabzonspor'u artık bir dünya kulübü yapmak, bu yolda projeler ortaya koyup başarıyla uygulamaktır. Oy verecek olan delegelerin tercihlerini bu istikamette yapmaları gerektiğini düşünüyoruz. Yoksa **"ben seçilirsem onu getireceğim, bunu getireceğim"** diyerek göz kamaştıran birkaç isim zikredenlere itibar ve iltifat edilmemelidir. Trabzonspor'un bir takımın kimyasını değiştirecek güç ve kapasitede futbolcular transfer etmeye gücü ve metabolizması müsait değildir. Geçmişte başarılı olmuş formülün günümüze uyarlanması, sabır ve titizlikle uygulanması gerekmektedir.

Şimdilik kısa keselim. Kongreye kadar yine dilimiz döndüğü, aklımız kestiği kadarıyla iki satır kelam ederiz.

bulentsirin1967@gmail.com

Kaynak: taraf.com.tr, web.archive.org (arşiv bağlantısı)

Şehir ve Egemen

Bülent Şirin 08.05.2013

Geçen hafta sonu Süper Lig'de oynanan karşılaşmalardan sonra şampiyon belli oldu. Galatasaray 19. şampiyonluğuna ulaştı. Zaten beklenen bir şeydi ve geçen seneki aksiyon (!) sahneleri yaşanmadı, bir iki istisna dışında.

Derken, AB Bakanı ve Başmüzakereci **Egemen Bağış**'ın bir tweeti gündeme düştü. Şöyle diyordu Sayın Bakan: **"Tebrیکler Galatasaray Şampiyon Cimbom'luları kutluyorum. Bir İstanbul sevdalısı olarak şampiyonluğun şehrimizde kalmasına sevindim."**

Doğrusu biraz garip bir tweetti bu. Şampiyonluğun İstanbul'da kalacağı haftalar öncesinden belliydi. İstanbul dışına çıkmaya hiçbir zaman pek hevesli olmadığı da... Sonra İstanbul sevdalısı olmakla şampiyonluğun şehirde kalması arasındaki ilişki? Şampiyonluğa ambargo koymuş kulüplerin iddia ettikleri gibi 25'er milyon taraftarları varsa, bu taraftarların hepsi şehirde mi yaşıyordu? Anadolu'nun Trabzon hariç her vilayetinde şampiyonluk doyasıya kutlanıyordu her zaman.

Sayın Bakan elbette bunları çok iyi bilirdi bilmesine de; onun muradı başkaydı. Şehremini olmayı düşündüğü İstanbul'a selam gönderiyordu o. İyi de hangi İstanbul'a? İstanbul'da taraftarlık fanatizmini bastıracak bir şehir aidiyeti var mıydı ki. Öyle bir şey olsa bu takımlardan biri şampiyon olduğunda diğeri neden şehrin bir taraflarını yakıp yıksındı? İstanbul diye bir şehir vardı, İstanbul sevdası da vardı ama ortada İstanbullu diye biri yoktu. Anadolu'da yaşayan ve İstanbul'u hayatında görmemiş İstanbul kulübü taraftarlarının da bu selamı üzerlerine almaları için hiçbir sebep yoktu. Dolayısıyla Sayın Bakan'ın selamı boşa gitmişti, hiç kusura bakmasındı.

Ülke futbolunun sahil-i selamete çıkması, gerçek anlamda rekabet ve kalitenin temin edilmesiyle mümkündü(r), bunu fırsat buldukça ifade etmeye çalışıyoruz. Ülke nüfusunun, ekonomisinin, dünyada eş benzeri görülmemiş bir şekilde bir bölgeye yığılmış olması pek çok alanda olduğu gibi futbolda da ülkenin dengesini bozmakta, ortaya sağlıklı bir yapının çıkmasına engel olmaktadır. Bunun için yurdun dört bir yanında cazibe merkezleri üretilmeliydi. Evet, Özal döneminden bu yana Anadolu sermayesi güçlenmiş ve o sermaye AK Parti'yi ortaya çıkarmıştır, AK Parti'nin de Anadolu'yu hepten boşladığı söylenemez ama onlar da ağırlığı zaten anormal derecede büyümüş İstanbul'a vermiştir.

Anadolu'ya göstermelik kabilinden yapılan birkaç yakışıklı stadyum ile ülke futbolunda gerekli ve yeterli rekabet ortamı tesis edilemez. Edilemeyince de Avrupa'da başarı maşarı elde edilemez. Bu sene olduğu gibi arada bir denk gelir, o kadar. Hep söylediğimiz gibi, üç vakte kadar da canım yurdumun dört bir yanında Avrupa kulüplerinin satış mağazalarını, irtibat bürolarını görmeye başlarız. Sanırım kimse hâlâ tehlikenin farkında değil. Sayın Bağış'ın hiç değil. Nasılsa futbol üzerinden olmasa başka şey üzerinden selam söyler seçmenlerine...

bulentsirin1967@gmail.com

Kaynak: taraf.com.tr, web.archive.org (arşiv bağlantısı)

Futbol ve ölüm

Bülent Şirin 15.05.2013

Geçen hafta sonu oynanan **Fenerbahçe- Galatasaray** maçı esnasında ve sonrasında yine üzücü hadiseler yaşandı. Hâlbuki bunların olmasını gerektirecek hiçbir gerekçe görünmüyordu ortada. Şampiyon geçen hafta belli olmuş, Galatasaray Saracoğlu'na şampiyon olarak gelmiş ve 14 yıldır olduğu gibi yine Fenerbahçe galip gelmişti. Herkesin mutlu olması lazımdı ama yine ortalık savaş alanına döndü. Maddi hasar hadi neyse, fakat gece yarısı gelen acı bir haber işin rengini değiştirdi. Fenerbahçe taraftarı genç bir delikanlı, bir Galatasaray taraftarı tarafından kalbinden bıçaklanarak öldürülmüştü.

Sonuncusu olması için dua ettiğimiz bu cinayet ne yazık ki ilk değil. Üstelik medyaya yansımadağı için kamuoyunun bilmedikleri de var, onlar da sadece düşükleri yeri yakıp gittiler.

Tabii olayın ayrıntılarına çok vâkıf değiliz, ancak kulüp taraftarlığı yüzünden bir insanın canına kıymak hangi sebep ya da gerekçelerle açıklanabilir? 20 yaşındaki bir genç muhatabına ne yapmış, ne demiş olabilir ki aralarında herhangi bir diyalog ya da ilişki olup olmadığını da bilmiyoruz canından olmuştur?

Münferit gibi görünen hadiseyi biraz eşelediğimiz zaman, altından hayat mücadelesinde kendini yenik sayan problemlili bir toplum yapısı çıkmaktadır. Bize göre futbol ve benzeri her türlü mücadele sporu kazanılması gereken bir savaştır. Şu ülkede futbolu sadece ya da öncelikle seyir zevki için seyreden kaç kişi vardır? Yıllar önce **Fenerbahçe** Fransa'nın **Bordeaux** takımını, **Galatasaray** da Polonya'nın **Vidzew Lodz** takımını elediği bir maçın (o zamanlar bu olağanüstü bir başarıydı tabii) hemen akabinde karşılaşmışlar, tansiyonu son derece düşük bir müsabaka olmuş, her iki takımın taraftarı da tribünde mutluluk şarkıları söylerken televizyondaki spikeri sıkıntı basmış ve rahatsızlığı iyice belli bir ses tonuyla **"eskiden iki takım arasındaki maçlarda yer yerinden oynardı, şimdi öyle bir şey yok"** diye hayıflanmıştı.

Eğer taraflar karşılıklı olarak barış mesajları verseler, birbirlerine jestler yapsalar, devlet de gerekli önlemleri almış olsa bu hadiseler yaşanmaz. Ama ne olur o zaman? Hayatta mağlup olan kitleler, futbolu galibiyet arayacakları bir alan olarak algılamazlarsa kendilerine başka ve belki de çok daha tehlikeli mecralar arayacaklardır. Sizin anlayacağınız, toplumun gazı futbol kanalıyla alınmakta, arada böyle bir ya da birkaç zayıt (!) da verilmektedir. O kadar oldu artık, çok daha büyük zararlara uğramaktansa hem futbolun rantını devşirmek, hem dediğimiz gibi toplumun gazını almak çok daha kârlıydı.

Eh, devletin bekası için kundaktaki kardeşlerini Cennet'e yollayan bir gelenekten gele gele buralara geldik. Birkaç asırlık zaman diliminde alınan mesafe bir arpa boyu sayılmaz yine de.

bulentsirin1967@gmail.com

Kaynak: taraf.com.tr, web.archive.org (arşiv bağlantısı)

Trabzonspor'da Haciosmanoğlu dönemi

Bülent Şirin 29.05.2013

Trabzonspor'da ilginç bir seçim süreci yaşandı ve en yakın rakibi **Muharrem Usta**'yı atletizm tabiriyle son düzlükte yaptığı atakla 75 oy farkla geride bırakan **İbrahim Haciosmanoğlu** Trabzonspor'un başkanı oldu. Haciosmanoğlu'nun özellikle son iki sandıkta rakibine büyük fark atması bazı şikâyetleri beraberinde getirdi ve kulübe üye olma prosedürü kısa bir süre de olsa tartışıldı. Trabzonspor'a üyeliğin çok kolay ve ucuz olduğu, isteyeninin istediği kadar adamı üye yaparak kolayca seçim sonuçlarını istediği yönde manipüle edebileceği dile getirildi.

Bu düşüncenin, **"halk plajlara hücum etti, vatandaş denize giremedi"** anlayışından farkı yoktur.

Trabzonspor'un üç büyük rakibinin üyelik şartları çok farklı ve daha ağırsa da, onların metabolizması da aynı derecede farklıdır. Kulüp geçmişte 150-200 delegenin sonucu belirlediği kongrelerden çok çekmiştir, sahil-i selamete çıkmasının yegâne yolu üye sayı ve derinliğini arttırmaktan geçer. Kongre son derece demokratik bir karakter sergilemiştir ve herkesin kendine yakın olanları kulübe üye olmaya teşvik ederek seçim kazanmaya çalışmasının önü açıktır. Bunda hiçbir etik dışı unsur da yoktur.

İbrahim Haciosmanoğlu'nun seçimi kazanmasında yoğun bir tepkisellik güdüsünün hâkim olduğu bir gerçektir. Trabzonspor taraftarı, sokak eylemleri ve mail kampanyalarına kayıtsız kalsa da son iki yılda gelişen ahval ve şeraitin seyrinden fena hâlde rahatsızdır. Tipik Türkiye seçmeni gibi davranmış, tavır ve tepkisini sokakta vs. değil sandıkta göstermiştir. Sandık demişken, **"peki neden Trabzonlu şike sürecinde sorumlunun**

Başbakan olduğunu düşündüğü hâlde AK Parti'ye oy veriyor" gibi bir soru doğal olarak akla gelebilir. Bir kere, bunu test edebilmek için önümüzdeki seçimleri beklememiz gerekiyor. İkincisi, Başbakan ve AK Parti'nin adayı imajına sahip Muharrem Usta'ya özellikle 14 sandığın genç kuşaklara sahip olan kısmı geçit vermemiştir. Bu biraz askere saygıda kusur etmeyen ama gösterdiği adayı da seçmeyen demokratik tercihe benzetilebilir belki.

İbrahim Hacıosmanoğlu'nun ilk icraatı **Tolunay Kafkas**'ın yerine **1461**'in başarılı ve sıra dışı hocası **Mustafa Reşit Akçay**'ı göreve getirmek oldu. Akçay'ın gelişini taraflı tarafsız herkes sevinçle karşılarken, Kafkas'ın görevine son verilşi yine olmadı. **"Yine"** dediğimiz, **Şenol Güneş** de dâhil olmak üzere Trabzonspor'un son yıllarda teknik direktör geliş-gidişleri sevimsiz bir gelenek hâlini aldı. Bir ağız tadıyla teknik direktör getirip gönderemez oldu kulüp. Bu iş sadece **"hizmetini verdin, paranı aldın"** problemi değildir, meselenin manevi boyutu da vardır. Kimsenin âhı kimsede kalmıyor, tecrübeyle sabit olduğu gibi.

Hacıosmanoğlu'nun sert bir imaja sahip olması, Trabzonsporlu olsun olmasın bazılarını farklı duygu ve düşüncelerle endişeye sevk ediyor. Daha önce çok yakından tanıma şansına sahip olmadığımız başkan seçimi sürecinde üç kez dinledik ve sorunlara tam anlamıyla vâkıf, geride kalan yılları o sorunlara kafa yormakla geçirmiş, yöneticilik deneyimine fazlasıyla sahip bir portreyle karşılaştık. Bir başkanın her zaman gülücükler dağıtması gerekmez, camiayı güldürsün de varsın kendisi gülmesin. Hiç önemli değil.

bulentsirin1967@gmail.com

Kaynak: taraf.com.tr, web.archive.org (arşiv bağlantısı)

Siyaset futbola ne (kadar) karışır

Bülent Şirin 03.07.2013

Siyasetle spor (özelde tabii ki futbol) ilişkisi zaman zaman şiddetli tartışmalara konu olur. Bir türlü bir sonuca bağlanamayan şu münazara konularından biridir bile denebilir. Elbette Türkiye'den söz ediyorum, başka ülkeler hakkında fikir yürütecek kadar detaylı bilgiye sahip değilim ne yazık ki.

Taraftarı olduğumuz takıma siyasetçi tayfasından herhangi bir müdahale olacak olursa feryadı basar, **"sporda siyaset istemiyoruz"** deriz, bunu engelleyemiyorsak da karalar bağlayıp ağıtlar yakarız. Bu halet-i ruhiye takımımızla aramızdaki taraftarlık ilişkimizi askıya almamıza kadar varabilir.

Bu saçma denebilecek kadar romantik bir yaklaşımdır. Bir kere siyasetin spora müdahil olması kaçınılmaz bir şeydir, çünkü ülke yönetimi sözkonusudur ve futbol da sosyal hayatın önemli unsurlarından biridir. Herhâlde şikâyet edilen müdahale **"siyasetin bizim desteklemediğimiz cenahından gelen"** müdahaledir. Tabii kimse bunu açıktan ifade edemediği için kişi ve parti ayırt etmeksizin hepsine birden sallıyormuş gibi yapar.

Kesin sayının belirlenemediği alanlarda herkes kendi gücünü ve sayısını abartır. Bir miting yapılmış ve birkaç yüz kişi katılmışsa mitingi düzenleyenler için orada "binlerce kişi" vardır. Birkaç bin kişi varsa da yüzbinler meydandadır. Bizim büyük kulüplerimizin de 20 küsur milyon taraftarı vardır örneğin. Taraftar denince, kulübü için ölümü dahi göze alabilecek insan profili mi gelmelidir? Tabii ki hayır. Belki nüfus sayımında soru maddelerinden biri **"hangi takımı tutuyorsunuz"** olsa gerçeğin birinci kısmı ortaya çıkar. Birinci kısmından

kastımız, yukarıdaki varsayıma göre ÷lkede Trabzonspor'u da hesaba kattığımız zaman 70 milyondan fazla taraftar yaşadığı sonucu çıkmaktadır.

Buna ancak "insaf" denir. Diğer takımların hiç mi taraftarı yoktur? Sonra futboldan hoşlanmayan, herhangi bir takım taraftarı olmayan hiç mi kimse yaşamamaktadır bu ÷lkede? **Turgay Demir** üstadımızın geçenlerde *Twitter*'da yazdığı gibi taraftarı olduğunu beyan ettiği takımdan üç futbolcu sayamayacak olanları da taraftar sınıfına soksanız yine de öyle 50-60 milyon futbol taraftarı bulamazsınız.

Buradan şuna geliyoruz: Bu ÷lkede futbol takımı taraftarlığı ile siyasi tercihler arasında ciddiye alınabilecek miktarda bir ilişki bulunmamaktadır. Taraftarı olduğu takıma bir katkısı ya da zararı olduğu için siyasete olumlu-olumsuz tavır alacak kişi sayısını hesaba katmaya bile gerek yoktur. O yüzden, suçları mahkeme kararıyla sabit olan kişilerin başında bulunduğu kurumlara destek mahiyetinde açıklama yapan siyasetçilerimizin gayretleri beyhude çabadır. Sadece beyhude bir çaba değil, daha önemlisi yanlış bir davranıştır. Destek verdikleri kulüplerin taraftarlarından kendilerine herhangi bir teveccüh olmayacağı gibi, rakip takımların taraftarları da elbette böyle bir şeyi hoş karşılamayacaklardır.

Tersinden bakarsak, bir futbol kulübünün yönetimini bir siyasi parti tamamen işgal etse ve büyük başarılarla imza atsa, buna o kulübün taraftarlarından kaç kişi itiraz edecektir?

bulentsirin1967@gmail.com

Kaynak: taraf.com.tr, web.archive.org (arşiv bağlantısı)

İnsan neden şike yapar

Bülent Şirin 10.07.2013

Rakip ya da rakiplerini yeneceğinden emin olmadığı için mi? Sanırım en akla yakın açıklama bu görünüyor. İyi de rakibinizi bileğinizin hakkıyla değil de hileyle yeniyorsanız bu galibiyet size ne kazandırır? Bu galibiyet ne kadar anlamlı bir galibiyettir? İnsana ne kadar kazanmış olma duygusu tattırır? Sadece maddi kazanç değil sözkonusu olan, futboldan bahsediyoruz ve futbolda bu kadar para yokken de şike yapılıyordu. Acaba amaç kazanmak değil de kazanmış görünmek midir?

Sanırım bu ontolojik bir tartışma oluyor ve bir köşe yazısının boyutlarını aşıyor. Meselenin ilerlemiş ve doğuya özgü boyutlarını konuşacak olmasak yine de iki satır kelam ederdik belki.

Şike ortaya çıktı, mahkeme kararıyla mahkûm oldu. Fakat şikeden mahkûm olan(lar) hâlâ inkâr ediyorlar. Kendilerini savunurlarken kullandıkları ifadelerde zımnen kabul ettikleri anlaşılıyor ama faydası yok. İnkâr, inkâr, inkâr... Neden böyledir bu?

Çarpıcı olduğunu düşündüğüm örnekle açıklamaya çalışayım: Askerliği yaptığım birlikte farklı zamanlarda birbirine benzer iki cezalık hadise gerçekleşti. Biri yeni gittiğim zamanlarda, diğeri de sonlarında. İlkinde bir çocuk yanlışlıkla silahını ateşlemiş, bundan dolayı da bir süre disiplin koğuşunda (bilinen adıyla disko) kalma cezası almıştı. Çocuk kendisiyle barışık, akıllı başında, beyefendi bir mizaca sahipti. Gitti cezasını çekti geldi. Diğer olaya gelince... Bir sabah bir bağırış çağırış sesiyle uyandım. Terhis olmasına kısa bir süre kalmış bir asker,

gece nöbet yerinde uyurken nöbetçi subaya yakalanmış ve subay da bunu kayıtlara geçirmişti. Bu da askerin ceza alacağı anlamına geliyordu.

Koğuştta ne yapılabileceği konuşulurken, vukuatı yazılan askerin “**acaba yattığım yerden ‘DUR!’ çektim desem işe yarar mı?**” diye sesli düşündüğünü işittim. Ben koğuştan çıkıp görev yerine gittim, gün içinde ne oldu bitti bilmiyorum. Akşam görev yerlerinden dönüp biraraya gelince bir de baktım bizim asker kendisini yakalayan subaya küfürleri sıralıyor. “**Yattığımız yerden dur çektik, yine de vukuatımızı yazdı**” diyor. Sabah savunma mekanizması olarak geliştirdiği bir yalana akşam kendisi de inanmış ciddi ciddi. İlk örnektekinin aksine bu çocuk problemlili bir kişiliğe sahipti, sıkıntıları vardı.

Hayat karşısında kendisini mağlup olduklarını düşünenler, bu hissi taşıyanlar, hoşlanmadıkları bir durumla karşılaşp da durumu değiştiremeyeceklerini anlayınca kendi gerçekliklerini üretip koza gibi onun içine girer ve orada yaşamaya başlarlar. Hâlbuki gerçek hayat dışarıda devam etmektedir ve eninde sonunda o kozayı çatlatıp içindekini acı gerçekle karşı karşıya bırakacaktır. UEFA’nın kararından önceki aylarda “**tamam, ceza meza yok, bitti bu iş**” yorumları yapan ve büyük çoğunluğu da kendine inandıran zihniyet işte bu zihniyettir. Daha önce çok sayıda örneği yaşanmış ve hepsi de ceza almış bir olay nasıl cezasız kalacaktı, hangi akla hizmetti bu?

Ama 20. asrın başında düşmanı denize döktüğü (!) hâlde yendiğine kendisini bir türlü inandıramayan, bilinçaltındaki mağlubiyet hissinden bir türlü kurtulamayan toplum, hem en kahraman asker olurken hem de nöbette uyuyor, sonra da ceza ihtimaline karşı yalan uyduruyor, kurtulacağından umudu olmadığı için uydurduğu yalana inanıveriyordu.

bulentsirin1967@gmail.com

Kaynak: taraf.com.tr, web.archive.org (arşiv bağlantısı)

Trabzonspor’da garip uygulamalar

Bülent Şirin 17.07.2013

Trabzonspor’da yakın tarihte oynayan en fantastik yabancı tartışmasız **Jaja**’dır. Önceki yönetim döneminde geldi, kuyruklu yıldız misali ardında parlak bir iz bıraktı ve gitti. En fantastik olduğu tartışmasızdı ama birçok açıdan son derece tartışmalı bir futbolcuydu, nitekim hâlâ tartışılıyor.

Trabzonspor’un zaten pek de parlak olmayan yabancı transferi karnesinde taraftarın yüreğini hoplatan birkaç isimden biri olan Jaja gittikten sonra her şey güzel olmadı. Hattâ her şey kötüye gitti. Dolayısıyla insanoğlunun değişmez fitratı devreye girdi ve hemen geçmişe yolculuk yapıp en yakın kutlu çağa sığındı. O çağ da Jaja’nın bulunduğu dönemdi.

Uzak bir yerde değildi. Takımda gösterdiği performansın, tekrar gelirse de göstereceği performansın önemi yoktu. Trabzonspor gideni geri getirebileceğini gösterebilir, mezkûr futbolcu o kutlu çağdan bir iki nostalji sergilesin yeter de artardı bile. Hâlen resmen tanınmasa da o sezon şampiyon olmuştu Trabzonspor. Jaja geri gelse yine olacak mıydı? Umurunda değildi taraftarın. Camiadaki beklentiler ne yazık ki son şampiyonluğun resimlerine bakabilmek özlemine kadar düşmüştü, biraz soğukkanlı bakıldığında rahatlıkla anlaşılabileceği üzere.

Eski yönetim gitti, yenisi geldi. Belki bunlar alırdı Jaja'yı? Transfer mevsimine göre uzun sayılacak bir dönem **"alındı, alınmadı, uçağa bindi geliyor, vazgeçildi"** gibi haberler havalarda uçuştı. Sonunda film hüsrarla bitti ve uzatmalı aşkımız Jaja Kayserispor'la anlaşma imzaladı.

İmzadan sonra Trabzonspor Başkanı **İbrahim Hacıosmanoğlu**, **"Jaja'yı istesek alırdık ama takıma kötü örnek olur diye almadık"** anlamına gelen bir açıklama yaptı. Söz konusu futbolcunun saha dışındaki yaşantısı kimsenin meçhulü değildi.

Problem sadece Sayın Başkan'ın bahsini ettiği şey idiye, Jaja alınmalıydı. Ne yazık ki futbolcu taifesinin yaşam biçimini tercih etmesi için Jaja'nın bulunmasına ihtiyaç yok, Trabzonspor da dâhil olmak üzere futbol dünyasından aldığımız off the record bilgiler bunu doğruluyor. Mesela bir vesileyle büyük şehre gelen genç ve istikbali parlak oyuncu hanım arkadaş (!) için etrafındakilere baskıyla karışık ricada bulunuyor.

Bazı transferler, transfer yapmış olmak için yapılır. **Jean-Marie Pfaff** öyleydi mesela ve amacına ulaşmıştı. Kaldı ki Jaja öyle bir şey de değil, taraftar kendisini fenomen yapmış. Bir gelse büyük bir moral enerjiye kavuşacak, iki yıldır çektiği sıkıntıların olumsuz etkilerinden büyük ölçüde kurtulacak, bu olumlu psikoloji maddi-manevi takıma da yansyacaktı. Bir kez daha ifade edelim ki Jaja'nın sahada göstereceği performansın zerre önemi yoktu, her zaman bulunmayan bu enerji açığa çıkarılmalıydı. Olmadı. Gerçekleştirdiği ya da gerçekleştirmediği icraata akıl sır ermeyen mevcut yönetime çok görölmedi.

Görev başındayken yeri geldikçe ciddi eleştiriler yönelttiğimiz **Sadri Şener** yönetimi böyle bir beceriksizlik (!) gösterse yerden yere vurulacaktı ama **İbrahim Hacıosmanoğlu** yönetimi bu büyük beklentiyi yerine getirmeyince pek de eleştirilmedi sanki. Sanırım hâlâ taraftar nezdinde kredileri devam ediyor, bir başka sebep de yönetimin yaptığı sıradışı işlerin fena hâlde kafaları karıştırmış olması. İnsanlar ne tepki vereceklerini tam olarak kestiremiyorlar belki de.

Yeni yönetimin personel politikası da bir garip. Hiç beklenmedik görevlileri işten çıkarıp, hiç beklenmedik kişileri yerlerine alıyorlar. Doğrudan doğruya yanlış diyemeyiz bu tercihlere, kuvvetle muhtemel hepsinin mantıklı açıklamaları vardır. Yalnız son olarak **"görevinden ayrıldığını"** açıklayan Arşiv, Yayın ve Müze Sorumlusu **Sevecen Tunç**'un neden ayrıldığını ciddi surette merak ediyoruz. Biri merakımızı giderse çok iyi olacak. Sanırım önümüzdeki günlerde **Tolga Zengin**'in gerçekleşmeyen transferinin ayrıntılarıyla açıklandığı gibi resmî sitede bir metin yayınlanır. Bekliyoruz.

bulentsirin1967@gmail.com

Kaynak: taraf.com.tr, web.archive.org (arşiv bağlantısı)

Transfer günleri ve Trabzonspor

Bülent Şirin 24.07.2013

Bilen biliyor, Trabzonspor taraftarı tam 68 haftadır Taksim'de **Temiz Futbol** eylemi yapıyor. Aslında bu eylem Trabzonspor taraftarına münhasır bir eylem değil, temiz futbol isteyen herkese açık ama diğer takım taraftarları nadiren katıldıkları için eylem Trabzonsporlularla özdeşleşti ve devam edip gidiyor. Biz de vaktimiz oldukça uğruyoruz.

Geçen cumartesi de gittim. Bir süre sonra bir delikanlı geldi, kendini **Fırat Şanlı** olarak tanıtarak Batmanlı olduğunu söyleyip, başta Trabzonspor olmak üzere Karadeniz takımlarına büyük bir sempati beslediğini, Trabzonspor'un da Güneydoğu takımlarıyla dostluk maçları yapması hâlinde hem bölgede taraftar kazanacağını hem de ülke barışına katkıda bulunacağını ifade etti. Ben de bu görüşü aynen desteklediğimi, geçmişte konu hakkında yazılar yazdığımı kendisine bildirdim.

Trabzonsporlu olmayan yirmili yaşlarda bir gencin (çoğu Trabzonsporlunun muhtelif sebeplerle yanından bile geçmediği) Temiz Futbol eylemlerine gelip bu talebini iletmesi en kötümser insanı bile umutlandıracak bir işaretti. Sevgili Fırat'a buradan çok teşekkür ediyorum. Yalnız geçmişte bu konuda kayda değer tek gelişme dönemin başkanı **Sadri Şener**'in Diyarbakır Belediye Başkanı **Osman Baydemir**'i ziyaretiydi. Mevcut yönetimin böyle bir vizyon ve misyonu var mıdır, varsa yol haritası nedir bilmiyoruz.

Yeni yönetimin saha dışı politikalarını bilmiyoruz ama transfer dönemi pek de yavan geçmiyor görüldüğü kadarıyla. **Malouda** alındı. **Bosingwa** ile anlaşılacak üzere. Sırada muhtemelen onlardan aşağı kalmayacak başkaları da var. **Haciosmanoğlu** yönetimine mesafeli olan Trabzonsporlular bile durumdan memnunar, çünkü çok uzun yıllar transfer dönemlerinde rakiplerinin gerisinde kalmanın sıkıntısından bıkmış usanmışlar. O dönemlerde benim şahsen sıkıntım ikiye katlanmış, çünkü Trabzonspor özelinde dış transfer ağırlıklı bir kadro inşa ederek başarı geleceğine hiçbir zaman inanmamışım. Fakat başarı hasretinden gözü dönmüş, "**adam gibi iki topçu**" alınıp şampiyon olmak isteyen ortalama taraftara meram anlatmak mümkün değildi. Ben de hem taraftarın üzülmesine üzülmür hem de onları doğru istikamette yürümeye bir türlü ikna edemeyişime kahrederdim. Şimdilerde yüreğimiz nasır bağladı. O kadar kendimizi paralamıyoruz transfer cinnetine.

Şimdi bu yıldız transferleriyle takımın başına **Mustafa Reşit Akçay** gibi pilot takımda kendini ispatlamış bir teknik adamın getirilmiş olması çelişmiyor mu? Yoksa kısa vadede tez elden bir şampiyonluk kazanıp, ondan sonra mı altyapı efsanesi ayağa kaldırılmaya çalışılacak? Kadro zenginliğiyle şampiyon olmak isteniyorsa, bu konuda rakipler nasıl geride bırakılacak? Haydi din-iman kuvvetiyle geçtin diyelim, şampiyonluk sadece sahada mı kazanılıyor?

Dediğimiz gibi, transfer günleri bizim yazmamız için pek de keyifli günler değil. Görelim bakalım ne(ler) olacak deyip beklemeye geçelim.

bulentsirin1967@gmail.com

Kaynak: taraf.com.tr, web.archive.org (arşiv bağlantısı)

'Biz 'o' Trabzonspor'u istiyoruz'

Bülent Şirin 31.07.2013

"(...) Ben 'o' eski Trabzonspor'u hatırlamaya çalıştıkça, gözümün önüne sadece toprak veya yeşil zemin üzerinde uçuşan bordo-mavi formalar geliyor. Nedense, Trabzonsporlu futbolcular hep fırtına gibi oradan oraya koşuyorlardı, diye hatırlıyorum; hem de otuz yıl öncesinin bugünküne göre çok daha ağır futbolunda! Belki de öteki takımlardan daha hızlı ve fazla koşmuyorlardı. Ama ben öyle hatırlıyorum. Sanırım herkes de öyle hatırlıyor. Sonra, bir rüzgâr hatırlıyorum. Niye? Trabzon'un seyrettiğimiz maçlarında hep mi rüzgâr olurdu?

Trabzonspor bir rüzgârı..."

Hem yazının başlığı hem de yukarıdaki satırlar, Prof. Dr. **Hakan Kulaçoğlu**'nun **Furtuna, İhtilâl, Efsane** adlı kitabında yer alan **Ümit Kıvanç**'ın "**Biz O Trabzonspor'u İstiyoruz!**" başlıklı yazısından alınmıştır. Ümit Kıvanç'ın usta kaleminden dökülen Trabzonspor tasviri, benim 1970'li yıllara tekabül eden çocukluğumdaki Trabzonspor imajına o kadar isabetle oturmuştu ki, yazıyı ilk okuduğumda ciddi şekilde sarsılmıştım.

Kulaçoğlu'nun kitabı 2000'lerin başında, yani Trabzonspor'un hayli sıkıntılı bir döneminde yayımlanmıştı. Son şampiyonluğun geldiği liman artık görünmez olmuş, gemi açık denizlerde sahil-i selamete yeniden nasıl ve ne zaman çıkılacağı konusunda belirsiz bir şekilde dolanıyordu.

Bu hâldeki bir geminin sakinlerinin de normal ve sağlıklı bir ruh hâli içinde olmaları beklenemezdi. Bir kısmı eski günlerin artık bir daha asla gelmeyeceğini, dünyanın değiştiğini, o zamanlar başarıyı getiren ahval ve şeraitin yerinde yeller estiğini, başarı için rakiplerin uyguladığı formüllerin aynısına mecbur olunduğunu iddia ederken, karşıt görüşü savunanlar da Trabzon'daki "**öz**"ün hiçbir yere gitmediğini, ancak bir türlü gerektiği gibi değerlendirilemediği için başarısızlığa mahkûm bir manzarayla karşı karşıya kaldığını savunuyorlardı.

1461 Trabzonspor'un başarısı bu tartışmaya ciddi anlamda yön verdi. Kadrosunun çoğunluğunu Trabzonlu çocukların oluşturduğu bir takım, elde ettiği başarıyla yetmişli yıllardaki başarı formülünün pekâlâ günümüzde de uygulanabileceğini göstermişti.

Trabzonspor camiası, geçen mayıs ayındaki kongreye bu psikolojiyle girdi. Yeni başkan ve yönetim kim olursa olsun, herkes yeni dönemde mutlaka 1461 başarısının üst takıma az ya da çok aktarılacak bir yol haritasının takip edileceği ümit ve beklentisi içindeydi. Pilot takımın hocası **Mustafa Reşit Akçay**'ın da Trabzonspor'un başına getirilmesi bu beklentiyi güçlendirdi.

Fakat taraftar nasıl olduğunu anlayamadan dünya çapında yıldızları Trabzon'da imza atarken görmeye başladı. Belki onlara benzer başkaları da gelecek. Bu durum, uzun yıllardır transfer dönemlerinde kızamık çıkaran bir kitleyi sevindirmesine çok sevindirdi. Fakat biz, yani ben ve benim gibi düşünenler "**o**" Trabzonspor'u istiyorduk. Hani şu rüzgâr olan Trabzonspor'u...

"Bu transferler nasıl yapılıyor, kimin desteğiyle yapılıyor, oluşturulacak kadro başarıyı getirmeye yetecek mi" gibi sorular çoğu kimsenin fazla umurunda olmayabilir. Trabzonspor'u gerçek anlamda bir başarıya taşıyacak, bundan önce de taşımış olan ruhun hâlen yaşamakta olduğunu 1461'in sayesinde öğrenmiş bulunuyoruz. Toplama takımların getireceği (?) başarılar geçici olacak, taraftarın yaşadığı mutluluk sezon bitiminden birkaç gün sonra başlayan transfer günlerinde yine azaba dönüşecektir. Sizi bilmem, ben o duyguyu yaşamaktan bıktım usandım.

bulentsirin1967@gmail.com

Kaynak: taraf.com.tr, web.archive.org (arşiv bağlantısı)

Kahramanlar beklerken...

Bülent Şirin 07.08.2013

Transfer zamanları yazı yazmak birçok açıdan zordur. Bütün taraftar kulağı kırışte kendi takımını kestirme yoldan başarıya ulaştıracak kahraman(lar)ın gelişini bekler. ("**Kestirme yoldan**", çünkü futbolcuyu kendisi değil bir başkası yetiştirmiştir. Sizinkiler de parayı bastırıp alacak, takımın takviye gerekli görülen yerlerine monte edilecek, takım daha başarılı olacaktır. Tabii bu cansız metalden üretilmiş yedek parça değil insan olduğu için, monte edildiği mevkide istenen ve beklenen performansı gösteremeyebilir, ne kadar ölçüp biçip isabetli transfer yapmaya çalışmış olursanız olun.)

Ahali kahraman beklerken, okumak ve işitmek istediği yegâne şey "**duyum**"dur. Bir transferin dedikodusu bile taraftarı heyecanlandırmaya yetmekte ve artmaktadır. Birkaç yıl önce spor gazetelerinin olur olmaz, yalan yanlış transfer haberlerine okuyucuların neden itibar ettikleri araştırılmış ve bir sosyolog, "**çünkü taraftar bu futbolcuları kendi takımına yakıştırmakta, o yüzden olmayacağını bile bile o haberleri okumaktan hoşlanmaktadır**" tesbitini yapmıştı.

Hâl böyle olunca transfer dışında yazılan, çizilen, söylenen hiçbir şeyin kıymet-i harbiyesi kalmamaktadır böyle zamanlarda. Ne kadar kaliteli ve kariyer sahibi futbolcular olursa olsun, organ nakli misali bünye uyumsuzluğu sözkonusu olabilecek ve eliniz böğrünüzde kalacaktır. Eğer takımınızın transferlerle başarılı olmaya müsait bir bünyesi varsa çok da problem değildir. Avrupa gol kralını getirirsiniz, sözkonusu futbolcu beklediğiniz performansın yanından bile geçmez, siz de onu aldığınız fiyatın çok daha altında bir bedelle gönderiverirsiniz. Tıkır tıkır işlemekte olan çarkınızdan öyle ciddi bir arıza sesi gelmez. Yerine başkasını alırsınız, olur biter.

Peki ya bünyesi farklı olan takımlar? Mesela **Trabzonspor**... Bu transfer mevsiminde tarihinde yapmadığı kadar parlak transferler yapıyor. Diyelim aşı tuttu ve takım geçtiğimiz yıllardan daha başarılı bir futbol sergiledi. Bu Türkiye'de şampiyon olmaya yetecek midir? Toplam kaliteye bakıldığında rakipler çok daha güçlü, onların arasından sıyrılmak pek de kolay görünmüyor. Kadroya dâhil edilen şöhretler Trabzonspor ruhuyla oynayacak da değiller, ki rakipleri geçmek için ekstra bir motivasyonları olsun. Sonra "**değirmenin suyu**"nun ne kadar akacağı da belli değil. Kesilirse ki kesilmesi mukadderdir ne olacak?

Sağduyu sahibi Trabzonsporluların, geçmişte kendilerini başarıya ulaştırmış özkaynak düzeninin yeniden ihya edileceği günleri umutla beklemekten başka çareleri bulunmuyor. Mevcut yönetim de öze dönme vaadiyle gelmişti ama şimdilik başka taraflara dönmüş görünüyorlar. Bakalım pusula ne zaman doğru istikameti gösterecek?

bulentsirin1967@gmail.com

Kaynak: taraf.com.tr, web.archive.org (arşiv bağlantısı)

Trabzon'un dereleri nereye akar

Bülent Şirin 14.08.2013

Trabzonspor bu sezon Avrupa macerasına iyi başladı, iyi gidiyor. İyi de bir kura çekti, acı bir sürpriz olmazsa gruplara kalacak. Çok uzun bir zamandır Trabzonspor'un Avrupa arenasında bir varlık gösteremediğini gözönüne alırsak bu elbette sevindirici bir gelişme. Eğer Trabzon'da oynanan son **Dinamo Minsk** maçından bir gün önce **TRT** televizyonunda Trabzonspor'un 1990'lı yılların başında Avrupa'da oynadığı maçların özet

görüntülerinden bir demet sunulmasaydı ve ben de programı kaçırmış olsaydım, çok daha iyimser olabilirdim. Özet görüntülerdi ama o maçlar bizim kuşağın hafızasında kayıtlı olduğu için hepsi gözümüzün önünde canlandı.

Henrique'nin geçen sezona göre çok daha üst düzey bir performans gösterdiği kabul ediliyor. Doğrudur, ancak bana göre bu performansla bile o Avrupa'ya kök söktüren Trabzonspor'da oynayabilecek bir futbolcu değil. Sonra bir **Olcan** vakası var. Antep'ten ilk geldiği günlerde o zamanki takımda hayli olumlu görüntüler verdi, sonra barutu bitti. Dinamo Minsk maçında ise ben ve benim gibi düşünenlere kızamık çıkarttı. Basit top stopunu bile beceremeyen, bir tane isabetli orta yapamayan bir oyuncunun bu takımda ne işi var? Ha, belki attığı serbest vuruşları aynı tabelaya isabet ettirmesinden umutlanabilir bazı iyimserler, bakarsınız ileride ayarı düzeltebilir diye. Ben o kadar iyimser olamıyorum, başışlayın.

Mümkün olsa da o 90'ların başında Avrupa'da fırtınalar estiren kadroyu bugüne getirebilsek, 20 yılda futbol köprüsünün altından çok sular akmış olmasına rağmen yine de bu kadrodan iyi oynar gibi geliyor insana.

Yaşı hatırlamaya müsait olsun olmasın, Trabzonspor camiasında herkes "**eski günler**"e bir biçimde dönecek olmanın hayalini kuruyor. Bakmayın siz bazılarının mütevazı söylemlerine. Dönülebilir elbet, ancak sabırlı ve sistemli bir çabayla. Ve kendi formülüyle. Yüksek profilli yerli-yabancı transferlerle kadro oluşturmak Trabzonspor'un değil rakiplerinin formülü. Trabzonspor daha önce bunu denedi ama kimyası uyuşmadı. "**2010-11 sezonundaki kadro neyin nesiydi o zaman?**" itirazı gelebilir. Göle çalınan kaçınıcı mayaydı o, sayısını bilen var mı? Sezon sonu çil yavrusu gibi dağılanları da kimse ahır küreğiyle kovalamadı bildiğim kadarıyla Trabzon'dan.

Trabzonspor behemehâl altyapı düzenini ıslah ederek işletmeye ve ürün almaya başlamalıdır. Hep söylediğimiz gibi, geçen sene **1461**'in gösterdiği başarı damarın kurumadığını göstermiştir. Bu arada eklemeyi: Son günlerde fikrimizi sorduklarında "**altyapı**" dediğimiz zaman bazı dostlar "**e 1461'den oyuncu alındı da ne oldu?**" ya da "**efsane kadro altyapı ürünü değildi ki. Şenol şuradan, Ali Kemal buradan gelmişti**" gibi itirazları ağızımıza tıkar oldular.

Dostlar, Henrique'ye gösterdiğiniz tahammülün yarısını onlara gösterin bir zahmet. Bakın **Yumlu** takdire şayan bir mesafe kat etti, daha da edecek inşallah. Sonra Trabzonspor'un altyapısı derken bir tek kulübü kast etmiyoruz. Trabzon'un bütün dereleri Karadeniz'e akar. Sadece Değirmendere değil.

bulentsirin1967@gmail.com

Kaynak: taraf.com.tr, web.archive.org (arşiv bağlantısı)

'Ülkemizi en iyi şekilde temsil etmek'

Bülent Şirin 21.08.2013

Türkiye'de spor şike ve doping bataklığından çıkamıyor. Biz belki kendimize konduramadığımız için bu haberleri biraz gözardı edip geçiyoruz ama empati yapmaya çalışalım. Neredeyse her uluslararası başarı elde eden sporcusu dopingli çıkan bir ülkeye biz acaba ne gözle bakardık? Devam eden ve sonlarına yaklaşan şike süreci de hakeza...

Bu durumu ortaya çıkaran sebepler “**Batı’yı yakalama telaşı**”na dayanmaktadır. Yani esas sebep budur, diğer sebepler yan sebeplerdir. Batı’nın, seküler anlamda her açıdan Doğu’ya asırlardır süren üstünlüğü, Doğu’nun sosyo-psikolojisinde derin ve olumsuz etkilere yol açmıştır. Doğu ezik ve mağluptur. Çok gerilerde kalmıştır, bu açığı bir an önce kapatma telaşıyla siyasi ve sosyal alanlarda istemeyerek de olsa (!) birçok yanlış uygulamalar yapmış, spor olgusunun sosyal hayata daha fazla girdiği 20. asır itibarıyla de aynı yanlışlıklar bu alanda yapılmaya başlanmış ve ne yazık ki devam etmektedir.

1970’lerin sonlarında bir uluslararası organizasyonda biri Türk diğeri Yunan iki güreşçi karşılaşmış, maçta kavgaya çıkmış ve bizim güreşçi bir-iki ufak müdahaleden sonra centilmenliği(?) elden bırakmamış, kavgaya devam etmemişti. Daha sonra bizimkine canlı yayında olayın gelişimi sorulduğunda “**ona haddini bildirecektim ama bizim federasyonun vereceği hediyeler aklıma gelince geri çekildim**” mealinde bir açıklama yapmıştı.

Meselenin özü işte bu örnekten pek güzel anlaşılabilir. Türkiye devleti, sporda uluslararası alanda başarı gösterenlere anormal derecede yüksek hediyeler vermeye başlamıştı o günlerde. Hâlâ da bu uygulama devam ediyor. Ediyor ama neredeyse bütün başarılı sporcularımız doping radarına yakalanıyorlar. Aradan 30 yıldan fazla bir zaman geçti. Bu kadar zamanda sabırlı ve sistemli bir çalışmayla uluslararası kalitede sporcular yetiştirilemez miydi? Tabii ki yetiştirilebilirdi. Fakat başarısızdı. Başarısız olması bir yana, sanki böyle bir çaba da gösterilmedi. Bunun sebebini anlayabilmek için yüz- yüz elli yıl kadar geriye ve girizgâhını ikinci paragrafta yaptığımız analize dönmemiz gerekiyor.

Genelde Doğu, özelde Osmanlı Batı’dan çok geri kaldığını fark edip telaşa kapılarak açığı kapatmak için acele davranmaya başlayınca birçok hatalar yaptı. Cumhuriyet idaresi de bu hatalı politikalara devam etti. Uzun ve sabırlı çabalarla köklü çözümlere ulaşmaya çalışacağımıza kısa ve kestirme çözümlere yöneldik. Onlar da çözüm olmadı, biz olacak sandık.

20. asrın sonlarına doğru spor hayatın içine fazlaca girince bu “**kestirme çözümler**” şike ve doping formatına büründü. Devletin ödül politikası da bu facianın kişisel düzeye indirgenmiş hâline zemin oluşturdu. Devlet itibar(?) peşine düşünce sporda ahlâk ikinci plana düştü. Tam bir kara mizah örneği oldu yani.

Zararın neresinden dönülse kârdır. Temiz bir sayfa açıp, Batı neyi nasıl yapmışsa biz de o yoldan gitmeliyiz. Gerçek anlamda başarılar istiyorsak. Telâşa mahal yok, yetişiriz. Şimdi çok hızlı vasıtalar icat edildi.

bulentsirin1967@gmail.com

Kaynak: taraf.com.tr, web.archive.org (arşiv bağlantısı)

Tribün şeytan taşlama mahalli midir

Bülent Şirin 28.08.2013

Başka bir şey yazacaktım ama **Volkan Şen**’in Trabzon- Rize maçında ilk yarının sonlarına doğru tribündeki taraftar(lar)la tartışıp, sonrasında ağlayarak sahayı terk etmesi son derece sıra dışı bir olaydır ve üzerinde bir miktar durmamız gerekmektedir.

Meseleye soyuttan girelim: **Bir insan geçimini temin ettiği işyerini normalin dışında bir psikolojiyle terk edip gidiyorsa, ortada bir an önce çözüm bekleyen ciddi bir problem var demektir.** Ve çözmek kimin

işiyse bir an önce çözmesi gerekir.

Tribündeki şahsın Volkan'ın iki aylık bebeğine küfrettiği iddia ediliyor. Değil bebeğine, en az önem verdiği değerine bile küfretmenin savunulur, mazur görülür bir tarafı yok bir insanın. Bugüne kadar devam eden bu uygulamaya artık bir an önce son verilmesi gerekiyor. Hangi uygulamanın? Tribünde ağzına geleni saymak, canının istediğini söylemek hakkı (!) bugüne kadar korunmuş, insanların günlük hayatında biriktirdikleri negatif enerjinin orada deşarj edilmesine yol verilmiştir. **Bu rezillik artık bitmelidir, bitirmesi gerekenler tarafından bunu yapmak hiç de zor değildir. Futbolcu hiçbir halükârda tükürük hokkası muamelesi göremez, görmemelidir.**

Bu madalyonun bir yüzü, öteki yüzüne bakmasak olmaz:

Volkan Şen ne yazık ki ilk küfür yiyen futbolcu değildir, temenni etmiyoruz ama yine ne yazık ki son da olmayacaktır. Realite budur. Oynanan oyun **"küstüm, oynamıyorum"** diyebileceğiniz mahalle maçı değil, milyarlık bir sektörün bir parçasıdır. **Sebepten her ne olursa olsun, izinsiz- onaysız bırakıp gidemezsiniz.** Sevgili futbolcu kardeşimiz, takımın başında otoriter bir teknik adam olsaydı herhâlde bu kadar rahat davranamazdı. Sahada her küfür işiten bırakıp giderse bu lig biter mi? Toplum olarak taraftar profilimiz herkesin malumu, Kuzey Avrupa ülkesi değil ki burası.

Volkan Şen'in ailesinin Amerika'da olduğu ve bundan dolayı da ağır bir duygusal yük altında olduğu hayli zamandır biliniyordu. Trabzonspor'a geldiği günden beri de takıma faydası tartışılıyor. **Bu futbolcuya ya izin vereceksiniz ya göndereceksiniz ya da özel terapi uygulayacaksınız.** Yani pazartesi akşamı patlak veren hadise büyük ölçüde Trabzonspor'u teknik ve idari anlamda yönetenlerin kusurudur. **Başkan Hacıosmanoğlu'nun** sığağı sığağına yaptığı açıklamayla **kendisini takımdan göndereceğini beyan etmesi problemi çözmekten uzak olduğu gibi büsbütün kördüğüm etmeye adaydır.** Volkan takıma yeterince fayda sağlamayan bir futbolcu olabilir, böyle bir tatsızlık husule gelmeden önce münasip bir yöntemle takımdan gönderilebilirdi de. Fakat bu aşamada böyle bir tasarrufun çok da doğru bir uygulama olmayacağı kanaatini taşıyoruz.

Meselenin ana kaynağına gelelim. **Nasıl bir insanın başka bir insanı başka bir yerde taciz etmesi hem yasal hem de etik açıdan yanlışsa aynı şey tribünde de geçerli olmalıdır. Tribün dediğiniz yer nedir, şeytan taşlama yeri mi?** Bu rezillik, gerek yetkililerin alacağı tedbirlerle gerekse taraftarın kendi arasında oluşturacağı otokontrol mekanizmasıyla artık bitirilmelidir.

bulentsirin1967@gmail.com

Kaynak: taraf.com.tr, web.archive.org (arşiv bağlantısı)

Volkan, Adrian, sıradaki?..

Bülent Şirin 04.09.2013

1983-84 sezonu, finale fazla bir şey kalmamış. **Trabzonspor** istim üstünde gidiyor ve artık şampiyonluk görünüyor. Kendi sahasında oynadığı **Galatasaray** maçını da üstün bir futbolla kazanmış ve zirvede yalnız kalmış. Yalnız maçın son çeyreğine doğru tatsız bir gelişme husule gelmiş. Liderin başarısında önemli payı olan

yıldız futbolcu **Osman Denizci** oyundan alındığında, kramponlarını yedek kulübesine doğru, yani aslında teknik direktör **Ahmet Suat Özyazıcı**'ya doğru fırlatarak soyunma odasına gitmiş.

Mişli geçmiş zaman kullandığıma bakmayın, o, lafın gelişi. Yoksa dün gibi hatırlıyorum olan biteni. Bu tam bir skandaldı ve Osman Denizci maçın bitimine kadar tribünlerden protesto edilmişti. Maçın sonunda da yönetim sözkonusu futbolcuyu derhal kadro dışı bırakmış, sezon sonunda da Osman'ın kesinlikle satılacağını açıklamıştı.

Sezon sonu Ahmet Suat hoca takımdan ayrıldı, yerine **Özkan Sümer** geldi. Osman Denizci affedilerek takımda kaldı. Geçen sezon gerçekleşen hadise unutuldu. Trabzonspor 1982 ve 83 senelerinde şampiyonluğu İstanbul'a kaptırdıktan sonra 84'te yeniden mutlu sona ulaşmıştı, Avrupa'da bile eşine az rastlanır tesisleri de hizmete girdiğine göre yoluna kaldığı yerden devam edecek demektir. O hâlde böyle şeyleri de büyötmeye gerek yoktu.

Fakat takım huzur bulmadı bir türlü. Osman Denizci ara transferde **Bursaspor**'a verildi. Takım yoluna Osman'sız devam etti. O sene de şampiyon olamadı. Daha uzun yıllar olamayacağı gibi.

Konunun nereye geleceğini tahmin ettiniz. Bir önceki hafta **Volkan Şen**'in başrolünde olduğu hadiseyi hep birlikte gördük, biz de geçen haftaki yazımızı o konuya ayırdık. Kulüp başkanı sıcağı sıcağına futbolcunun bir daha Trabzonspor forması giyemeyeceğini ve derhal gönderileceğini açıkladı. Teknik direktör ise aynı futbolcuyu devre arasında 15 dakika alkışladıklarını... Derken bir de gördük ki, **Volkan Şen Akhisar** maçında ilk onbirde sahada. Onca olan biten sanki hiç yaşanmadı. Peki, sonuç? **Adrian** da oyundan alınırken el kol hareketi yaparak sahayı terk etti. Kara bahtı, kör talihi yapmadı herhâlde o hareketleri.

Belli ki takımda yolunda gitmeyen bir şeyler var. Bir takımın kabul, çok da güçlü rakiplerle oynamamış olmasına rağmen Avrupa'da istatistik açıdan tarihinin en başarılı sezonunu geçirirken ligde bu kadar kötü bir futbol oynuyor olmasının elbet bir açıklaması vardır. **Mustafa Reşit Akçay** hocanın gelişini büyük çoğunluk sevinçle karşılamıştı ama futbolun hafızası ne yazık ki çok zayıf. Trabzonspor'da hoca değişimleri hemen her zaman problemli bir şekilde gerçekleşiyor ve bize göre birilerinin âhı kalıyor orada. Ardından gelen de bir türlü gün yüzü görmüyor.

Mistik yorumlara fazla girmeyelim ama birkaç gündür Trabzon topraklarında olduğumuzu ve teknik direktör ile başkanın daha bir kez bile biraraya gelip konuşmadıklarını duyduğumuzu kaydedelim. Teknik direktörün transferlerden haberi bile olmadığı söyleniyor. Başkanın haklı olarak tepki çeken tavırları zaten herkesin malûmu...

Böyle kulüp yönetilmez. Trabzonspor bir an önce bu ayıptan kurtulmalıdır. Anlayan anladı. Anlamayanlara da anlatsınlar lütfen.

bulentsirin1967@gmail.com

Kaynak: taraf.com.tr, web.archive.org (arşiv bağlantısı)

Olimpiyat, şike, doping, aptallık...

Olimpiyat rüyasının gerçeğe dönüşmesi yine hüsrarla sonuçlandı. Tabii toplumun bir kısmı tarafından. Kimi de sevindi. Bu üzülmeye- sevinme meselesine yazının ilerleyen satırlarında döneceğiz.

Olimpiyat neden alınamadı, neden verilmedi tartışmaları çok su götürür. Biz her zaman yapmaya çalıştığımız gibi farklı bir yöne bakacağız. Buenos Aires'teki oylama öncesinde Japon Başbakan **Shinzo Abe**'nin konuşmasında "**bizde şike ve doping yok**" ifadesini kullanmasının sonuca ne kadar tesir ettiğini bilmiyoruz ama rakip ve yabancı bir başbakanın bunu argüman olarak masaya sürmesi, Türkiye'nin dünyada nasıl bir imaja sahip olduğu hakkında çok acı bir gerçeği tokat gibi yüzümüze çarptı. Gerçi bizim kamuoyu geneli bunu duymazdan geldi. İnanılır gibi değil. Bir yabancı ülke başbakanı bütün ülkeyi hırsız ve hilekâr olmakla itham ediyor ama kimseden doğru dürüst bir tepki yok. Benzer konumda birisi mesela "**Türkler aptaldır, beceremezler**" gibi bir şey deseydi kıyametler kopardı. Hâlbuki aptal olmak suç değildir, aptallık tek başına başarılı olmaya engel de değildir. Pek zeki olmayan biri çok çalışarak, gayret ederek pekâlâ başarılı olabilir. Şike ve doping ise hem yasal hem de etik açıdan suçtur.

Olimpiyat'ın İstanbul'a verilmeyişi karşısında sevinenler, onların sevinmesi karşısında da kahr-u perişan olup karalar bağlayanlar oldu. Toplumun fena hâlde bölündüğü, ayrıştığı ve çok kötü bir geleceğe doğru hızla sürüklendiği şeklinde yorumlar yapıldı. Korkmayın ve üzülmeyin, öyle bir şey yok. Yeni bir ülke kurulurken her toplumda bulunduğu gibi bizim toplumda da var olan derin çatlaklar, sağlıklı bir ulus yapısına engel olacağı endişesiyle sıvayla örtüldü. O çatlaklar yok sayıldı. Dış görünüşte zevahir belki kurtarıldı ama aşağıda çatlakların varlığı hep devam etti, ne küçüldüler ne de eksildiler. Günümüze gelindiğinde artık sıvalar dökülmeye, çatlaklar ortaya çıkmaya başladı. Mevcut siyasi irade de yeniden sıvama yöntemini tercih etmeyince, en akli başında sosyologdan ortalama vatandaşa kadar herkes paniğe kapıldı.

Olmadığı zannedilen rahatsızlıkların ortaya çıkması iyidir. İlk zamanlarda ciddiyet derecesi değişen sıkıntılar yaşanabilir ama bu durum kaçınılmazdır. Zamanla çatlakların etrafındaki kitleler verili duruma alışacak, ister istemez karşılıklı köprüler kurulacak ve asıl o vakit sağlıklı bir toplum yapısı oluşacaktır. Mevcut siyasi iradenin kâr hanesine yazılacak bir başarının muhalifler tarafından memnuniyetsizlikle karşılanması sözünü ettiğimiz ara dönemde normaldir. Belki hep normal olacaktır. Yakın geçmişe kadar olduğu gibi üzülyormuş gibi yapmanın kimseye bir faydası yoktu(r). Tıpkı şu tutmadığımız Türk takımlarını yurtdışı maçlarında milli duygularla (!) destekliyormuş gibi yapmamızın olmadığı gibi. Milliyetçilik ve ulus-devlet kavramlarını ithal ettiğimiz Avrupa bunları çoktan aştı ve hiçbirinin milli birlik- beraberliğine bir şey olmuyor.

Olimpiyatlar'ı alamadık. Sevinenler de oldu üzülenler de. Günün birinde alırsak da sevinenler ve üzülenler olacaktır. Bu ne gaflettir, ne dalalet ne de hıyanet. Sadece hayatın gerçeğidir.

bulentsirin1967@gmail.com

Kaynak: taraf.com.tr, web.archive.org (arşiv bağlantısı)

Yanlışınız var, Trabzonspor istisna değildi(r)

Bülent Şirin 18.09.2013

Trabzonspor için 1984'teki şampiyonluğuyla bir devir kapanıyordu. Ancak tarihte devirlerin kapanıp açıldığı her zaman sonradan fark edilir. Başta Trabzonspor camiası olmak üzere bütün Türkiye futbol kamuoyu da o zamana kadar İstanbul dışından çıkan tek şampiyonun çok uzun yıllar zirveye ulaşamayacağını bilemezdi.

1984'ten sonra Trabzonsporlular "**ha bu sene şampiyon olacağız, ha gelecek sene olacağız**" diye diye yılları devirirken, günün birinde televizyonda futbolcu kökenli bir yorumcunun "**Trabzonspor bir istisnaydı. 15 tane kaliteli futbolcu biraraya geldi ve o dönem yaşandı. Bir daha Anadolu'dan şampiyon çıkmaz**" şeklindeki açıkladığı tuhaf mantık silsilesine şahit oldular.

İnanılır gibi değildi. Mevcut şartlarda bu önerme doğru olsa bile, mevcut şartların yerli yerinde duracağı da nereden çıkmıştı? En kötüsü, bir istisna (!) daha olamaz mıydı?

Trabzonspor 1984'ü takip eden yıllarda defalarca şampiyonluğu burun farkıyla kaçırdı. Tabii yediği dirsek ve çelmelerin eşsiz katkıları sayesinde... Bu arada istisna da olmadı değil. 2010'da **Bursaspor** şampiyonluğu İstanbul dışına çıkaran ikinci takım unvanını aldı. Eh, o da epeyce Trabzonspor sayesinde.

Âcizane yazılarımızı takip edenler, daha çok özeleştiriyeye dönük yazılar kaleme aldığımızı da bilirler. "**İğneyi kendimize, çuvaldızı başkasına**" düsturundan hareket ederiz ama bu iğne batıracak bölge olarak sadece kulağımızın arkasının kalacağı anlamına da gelmez. Yukarıdaki silsileyi kuran eski futbolcu- yorumcudan çok daha saçma sapan şeyler söyleyenler bugün ekranlarda arzı endam ediyorlar. Onlara ayıracağımız zamana yazık olur ama "**istisnaydı**" düşüncesi sadece o kişinin görüşü değildi sanırım.

Trabzonspor ahlak ve kural dışı müdahalelerle defalarca kapıdan döndü ve 2011'in gayri resmî şampiyonu oldu. Kadrosunda çok kaliteli futbolcular barındırmakla beraber, toplam maddi değerleri zirvedeki rakipleriyle asla bir değildi. Demek ki futbolda en pahalı kadroyu kurmak mutlak manada başarıyı getirmiyor. **Karabük**'le oynadıkları son maçta **Yusuf** adında bir genç futbolcu parladı. Rakipler aynı mevkide çok daha pahalı, şöhretli ve daha faydalı bir oyuncu da oynatabilirler. Fakat futbolda başarı, 11 futbolcunun birlikte ürettiği sinerjinin toplamıyla gelir. Nitekim Trabzonspor'un 1970'lerin ikinci yarısında yakaladığı seri başarı sadece 15 sıradışı futbolcunun sayesinde elde edilmemiştir. İki şampiyonluktan sonra kadro yenilenmiş, sokakta görsek tanımayacağımız gençler takıma monte edilmiş, Trabzonspor **Özkan Sümer**'in o zaman isabetle ifade ettiği gibi "**en iyi değil pahalı kadroları kuran**" rakiplerini defalarca ve kolayca geride bırakmıştır.

Trabzonspor yine aynı yolu takip etmeli, o ruhu yakalamalıdır. Bu ifadelerimizden, "**Sotka- Faroz- Arafilboyu hattından takım kurulmalı**" anlamı çıkarılmamalıdır. İşte genç **Yusuf Erdoğan** Trabzonlu değil Ispartalıdır. Takımı bırakıp bir yerlere gitmeyen **Onur Recep Kıvrak** Manisa Alaşehir doğumludur. Tıpkı **Ali Yavuz, İskender Günen, Ünal Karaman, Tolunay Kafkas, Abdullah Ercan** ve **Şota Arveladze**'nin Trabzonlu olmadıkları gibi.

Zor değildir. Gelecek başarı da istisna değildir.

bulentsirin1967@gmail.com

Kaynak: taraf.com.tr, web.archive.org (arşiv bağlantısı)

Ay benim ay ışığım, siyaset karışığım...

Bülent Şirin 25.09.2013

Futbolda taraftarlık anlayışı, dünyanın birçok yerinde (belki de biz hariç her yerinde) birtakım sosyolojik temeller üzerinde şekilleniyor. Kimi liman işçilerinin takımı, kimi maden işçilerinin, kimi burjuva kesiminin, kimi

Katoliklerin, kimi Protestanların, kimi Hindu'nun, kimi bilmem kimin...

Yani etnik, dinî, sınıfsal vs. birtakım temelleri var dünyada takım taraftarlığının. Bizde ise durum çok farklı. Ülkede taraftar sayısı çok büyük oranda dört takım tarafından paylaşılmış. Takımların her sınıftan, her mezhepten, her etnisiteden, her bölgeden taraftarları var. Bu da takım taraftarlarının karakteristiği üzerinde analizler yapmayı son derece zorlaştırıyor.

Bu belki de bize özgü bir tuhaflıktır; veyahut da suni bir durumdu. Doğal olan, Türkiye'nin dışında bütün dünyadaki hâliydi. Böyle bir ayrışma ne teoride ne de pratikte asla gerçek olmayacağı hâlde neden "**sporla siyaset birbirine karış(tırıl)mamalı**" denir dururdu? Herkes görüyor ve biliyordu ki, takımımızın yararına olacak bir siyaset karışığına kimsenin bir itirazı olmuyordu. Hiç değilse sporu yönlendiren kanunlar yine Meclis'ten geçiyordu.

Hayatın doğal akışı suni yollarla kesilmeye ya da mecrası değiştirilmeye çalışıldığında, ne kadar uzun süre bu zorlama yapılırsa kendi yatağını bulması da o kadar sancılı ve ani oluyordu. Formalı taraftarların Gezi'ye çıkması, bize göre toplumun bilinçaltının isyanıydı ve "**yeter, futbola siyaset bal gibi karışır**" demekti. Hemen ardından Trabzonspor Başkanı **İbrahim Hacıosmanoğlu**'nun AK Parti mitinginde boy göstermesi, adının anons edilip el sallaması gelince kafalar iyice karıştı. Belki de hayatın akışının önündeki bent yıkılmıştı.

Lig'de sezonun başlamasıyla beraber, Gezi'de en fazla ön plana çıkan, hattâ neredeyse Gezi'yle özdeşleşen **Çarşı Grubu**'na diğer takım taraftarlarının sol kanadından açık açık sempati mesajları gönderilmeye başladı. Galatasaray ve Fenerbahçelileri fazla bilmiyoruz ama özellikle çocuklarını İstanbul baskısından koruyup, İstanbul takımlarına meyletmelerini önlemeyi kendilerine misyon edinmiş Trabzonsporluların bazılarının da bu kervana katılmış olmaları son derece dikkate şayandı.

Hiçbir şeyi yadırgadığımız ya da esefle karşıladığımız yok. Sadece tespit yapıyoruz. Trabzonsporluların bazılarının da açıktan dile getirmiyorlarsa da Başkan Hacıosmanoğlu'nun iktidar partisine bu kadar yaklaşmasını doğal karşılamaları yine siyasi eğilimlerinin getirdiği bir sonuçtur.

Önümüzdeki dönemlerde, yani takım tutma yaşına yeni gelmiş çocuklar tercih yapmaya başladıklarında belki de saflar yeniden belirlenecek, Türkiye'de futbol taraftarlarını bölüşmüş olan takımların belli siyasi, dinî, etnik ya da bölgesel renkleri olacaktır. Endişe ve korkuya mahal yoktur, bu dünyada böyledir ve hiçbir ülke bu yüzden bölünmemektedir. O ülkelerin hiçbirinde de taraftarlar arasında şiddet bizden fazla değildir.

bulentsirin1967@gmail.com

Kaynak: taraf.com.tr, web.archive.org (arşiv bağlantısı)

Trabzonspor taraftarının kusursuz yanılığı

Bülent Şirin 02.10.2013

Trabzonspor taraftarı arasında son iki yılda yaygın hâle gelen bir inanış var. Buna göre **camia birlik ve beraberlik içinde hareket edebilseydi, yekvücut olabilseydi kupa çoktan Trabzon'a gelmiş olurdu**. Hettâ baştan başka yere gitmezdi zaten. Bu görüşe göre camia bölük pörçüktür, bin parçadır, her kafadan farklı bir ses çıkmaktadır. Hâlbuki güçlü rakiplerle mücadele edebilmek için tek yumruk olmak lazımdır.

Bu kusursuz yanlışın kaynağı elbette Cumhuriyet'in kuruluş aşamasından itibaren beyinlerin "**birlik-beraberlik, birlik- beraberlik**" diye yıkanmasıdır. Ülkede yaşayan herkes tek bilek, tek yürek, tek ses olmalıydı ki, güzel ülkemizi ellerine geçirmek için en ufak bir fırsat kollayan dört tarafımızı çevirmiş düşmana karşı her daim güçlü ve caydırıcı olabilelim.

Bu illüzyonun bize ne kadar pahalıya patladığını, ne kadar büyük zararlar verdiğini kısmetse başka bir yazıda tartışırız. Şimdilik konumuza dönelim. Trabzonspor taraftarı, internetin yaygınlaşmasıyla mekân anlamında kendisinden uzaklarda yaşayan renктаşlarını tıpkı kendisi gibi sanıyordu. Şehrin başka bir semtinde, yurt ve dünyanın başka bir bölgesinde yaşayan Trabzonsporluların hepsi aynı şeyi düşünür, aynı şeye aynı tepkiyi verir, aynı anda nefes alır verirdi. Yani bilinçaltılarında yatan inanış böyleydi.

İnternet vasıtasıyla bu Trabzonsporlular birbirleriyle tanış olup duygu ve düşüncelerini paylaşmaya başladıkça **durumun** tabii ki **hiç de öyle olmadığı görüldü**. Bu durum büyük bir hayalkırıklığına yol açarken, sanalda ya da reelde bir çatı inşa eden herkes çatı altına gelenleri tektipleştirmeye zorladı, uymayanları tekme tokat dışarı attı. Sonuçta ortaya çok sayıda oluşum çıktı, bu da hayalkırıklığı ve üzüntüyü iyice büyüttü.

Bu çok parçalı yapı anormal bir durum değildir, aksine eşyanın tabiatına son derece uygundur. Bu gerçek zamanla anlaşılacak ve kabullenilecektir. Ardından uzlaşmalar, ittifaklar, belki birleşmeler gelecek, en azından ortaklaşa organizasyonlar gerçekleştirilecektir ama **hiçbir zaman tek bir çatı, tek bir yapı olması beklenmemelidir. Böyle bir şey mümkün de değildir, iyi bir şey de değildir.** Trabzonspor'a faydalı olabilmek anlamında grup ve oluşumlar arasında **rekabet olacak**; daha üretken, daha yapıcı, daha kapsayıcı grup(lar) büyüyüp gelişerek yollarına devam edecek, diğerleri elenecek ya da marjinal kalacaktır.

Bu süreçte elbet gruplar arasında birtakım sürtüşmeler ve sürtüşmelerden doğan hasar ve aşınmalar olacaktır. Fakat sürtünme olmadan enerji açığa çıkmıyor, bu da hayatın kabul edilmesi gereken gerçeklerinden biri.

bulentsirin1967@gmail.com

Kaynak: taraf.com.tr, web.archive.org (arşiv bağlantısı)

Deprem ne zaman olur...

Bülent Şirin 09.10.2013

Pazar günü akşamı **Şükrü Saracoğlu Stadi**'nda maç çıkışı yine tatsız hadiseler yaşandı. Bunlar ne yazık ki alışık olduğumuz görüntüler. İlk değil, anlaşılan son da olmayacak.

İstense bunlar engellenemez mi? Mesela bu ülkede Başbakan'dan da nefret eden bir kesim var. Onlar Başbakan'a bu kadar yaklaşıp laf atabiliyorlar, hakaret edebiliyorlar mı? Hayır, çünkü gerekli ve yeterli güvenlik önlemleri alınıyor. Varsayalım ki yine de bir siyasetçiye böyle bir saldırı gerçekleşmiş olsun. Cezasız kalır mı? Kesinlikle kalmaz. Peki, futbolda neden böyle oluyor?

Çünkü futbol taraftarlığı bir tür supap vazifesi görüyor. Toplumda biriken negatif enerji o kanaldan minimum(?) hasarla toprağa veriliyor. O yüzden vuran vurduğuyla, vurulan vurulduğuyla kalıyor. Taraftarın istediği en fazla şampiyonluktur, genelde başarıdır. Ondan ötesi yoktur. Rejimi değiştirmek vs. gibi hedef ve talepleri yoktur onların. Olmazsa seneye, olmazsa sonraki seneye... Arada birkaç kafa göz yarılır, istemeyerek de olsa(!) cinayet işlenirse de büyütme gerek yoktur. O kadar olur artık. Çok daha büyük ve zararlı hadiseler cereyan etmesinden ehenişere razı gelmek evladır.

Yalnız bu supap toplumun bütününün gazını dengeli miktarda almaz gibi gelir bize. Ülkenin bir şehrinde oynanan maçta sahaya bir kişi girer, hakem öcü görmüş gibi soyunma odasına kaçar ve maçı tatil eder. Evsahibi takımın hayatı karartılır. Bir başka şehirde kan gövdeyi götürür ama hakem oralı bile olmaz. Tabii ülke futbolunu yöneten büyüklerimiz de...

Bu böyle yıllardır sürer gider. İyi de, bir taraf negatif enerjisini stat yakarak, komisere bıçak çekerek, sahada belki iki kere kırmızı kart görmesi gereken futbolcusu maçın son anlarında zorla sarı kart görürken stat dışında rakip takım başkanına hakemi satın aldığı suçlaması yapacak kadar kendinden geçerek boşaltırken...

"Öteki"lerin negatif enerjisi ne olacak? Toplumsal olayların ne zaman patlayacağını, neye ne kadar zarar verebileceğini hiçbir barometre ölçemiyor, Gezi'de görüldüğü gibi. Bu ülkede hakkaniyetin sağlanabilmesi, hakkı gasp edilenin hakkını alabilmesi için mutlaka kitlesel infilakların mı olması lazımdır?..

Sürekli itilip kakıldığı hâlde siyasi alanda hâlâ itip kakan pozisyonunda olanlara teveccüh gösterenlerin tercihine adlanılmamalı. "**Deprem unutulduğu zamanda olur**" sözü unutulmamalı. Unutulur, tedbir alınmaz ve olursa da sonuçlarına katlanılmalı. Kimse "**benim mekânım sağlam, bana bir şey olmaz**" dememeli. Dediğimiz gibi, depremin ne zaman olacağı, kimi nerede yakalayacağı hiç belli olmaz. Allah korusun.

bulentsirin1967@gmail.com

Kaynak: taraf.com.tr, web.archive.org (arşiv bağlantısı)

Trabzonspor, İstinye ve hak aramak...

Bülent Şirin 16.10.2013

Geçen pazar günü TFF'nin İstinye'deki merkez binası önünde Trabzonsporluların eylemi vardı. Biz de takip etmek için oradaydık. İstanbul'da faaliyet gösteren Trabzonlu sivil toplum kuruluşlarının da yüksek oranda destek vermesiyle bugüne kadar en yüksek katılım gerçekleşti. Merkez medya bu katılımı 500 ilâ 1000 kişi diye saydı ama merkez medyanın bir gerçeği canı istediği gibi görme takıntısı tuttuğunda komik olmak gibi bir derdi bulunmadığını yakın ve uzak geçmişten çok çarpıcı örneklerle biliyoruz. Önemsiz olmamakla beraber konumuz değil, geçelim.

Esasında kişi sayısının birinci öncelikli olmadığı, eylemin akılda kalıcı aktivitelerle beslenmesi gerektiği bir kez daha anlaşıldı. Bayrak direğine asılan piknik tüp bütün dikkatleri üzerine çekti, görmek istemeyen gözleri bile emirleriyle yönlendiren beyinlere kazındı.

"**Anlaşıldı**" dedik. Bunu önce anlaması gereken, daha evvelden doğru dürüst bir eylem kültürüne sahip olmayan ve şike süreci boyunca nasıl bir yol haritası takip etmesi gerektiği konusunda bitmek tükenmek bilmeyen tartışmalar yaşayan Trabzonspor camiasıydı. Başkan **İbrahim Haciosmanoğlu** başta olmak üzere bir

kesim, yüzbinlerce Trabzonsporlunun katıldığı büyük bir eylem düzenlenmesi gerektiğini, en etkili protesto yönteminin bu olacağını savunuyorlardı.

Yüzbinleri yürütmeyi başarabilerseniz, böyle bir etkiye sebep olabilirsiniz belki. Fakat biz başından beri pratikte bu rakamlara ulaşmanın mümkün olmadığını savunuyoruz. İstanbul'da faaliyet gösteren Trabzon(spor) dinamiklerinin büyük çoğunluğu elinden gelen gayreti göstermesine rağmen işte bu kadar kişi toplandı. Trabzonsporluların kararlar bağlamasına gerek yok, Türkiye nüfusunun üçte birinin kendi taraftarı olduğunu iddia eden kulüpler de yakın geçmişte daha büyük rakamlarla yürümediler.

Yüzbinler, milyonlar tarihin çok nadir zamanlarında sokağa çıkıp aktivist olur. O zaman da zaten önemli değişimler gerçekleşir. O çapta yürüyüşler organize etmek çok fazla sayıda üyesi olan büyük sivil toplum kuruluşlarının işidir. Onlar bile her istedikleri zaman başaramazlar.

O hâlde ne yapacaksınız? Ya yukarıda dediğimiz gibi akılda kalıcı bir aktivasyon yapacaksınız ya da az kişiyle de olsa eylemi düzenli bir şekilde sürdüreceksiniz. Az sayıda kişiyle düzenli eylem 80 haftadır devam ediyor. Trabzonsporlular hak aramayı öğreniyor.

Bu arada dikkatlerden kaçan bir gerçeği âcizane ikaz edelim: Pazar günü öfke ve tepkinin adresi "**kupayı vermeyenler**" gibi görünse de; bir bölümü de "**istemek için gerekli girişimleri yapmayanlar**"a yönelikti. Beklenenden iyi giden saha sonuçları ve müstakil bir yazının konusu olabilecek "**başkanınız gelsin ulan!**" nidasının yağ eritici (!) etkisi şimdilik bunu önledi. Daha doğrusu görünmez kıldı. Önümüzdeki günlerin ne getirip ne götüreceği bilinmez.

Bayramınız mübarek olsun. Her günümüz olmayacak ama her nefes alışımızın bayram olduğunu unutmayalım.

bulentsirin1967@gmail.com

Kaynak: taraf.com.tr, web.archive.org (arşiv bağlantısı)

Trabzon dışarı!..

Bülent Şirin 23.10.2013

Geçen hafta oynanan **Türkiye- Hollanda** maçında **Burak Yılmaz**'ın protesto edilmesi ne yazık ki sık rastlanan bir hadise. Milli maç hangi kulüp takımının stadında oynanıyorsa, o takımın rakiplerinden biri Milli kadroda varsa potansiyel suçlu pozisyonunda protesto ediliyor.

Bir ya da birkaç futbolcunun protestosu sık rastlanan bir hadise, ancak bir takımın ya da şehrin (biraz sonra vereceğimiz örnekte ikisi de aynı şey) bir Milli maçta toptan kovulması kolay rastlanır bir şey değildir ve bu ülkede yaşanmıştır.

Mart 1981'de Ankara'da **Türkiye- Galler** maçı oynandı. Trabzonspor yedinci sezonunu geçirdiği o zamanki adıyla Türkiye 1. Ligi'nde beşinci şampiyonluğuna gidiyordu ve doğal olarak Milli kadroda çok sayıda futbolcusu vardı. Bir de Milli Takım'la Trabzonspor'u aynı teknik adam çalıştırıyordu.

Milli Takım, Galler maçına gelene kadar 1982 Dünya Kupası'na gitme şansını kaybetmişti ve Galler karşısında hiç değilse bir moral galibiyeti arıyordu. Galler ikinci yarıda bulduğu bir golle öne geçti. Bizimkiler golden önce

de sonra da pozisyonlar buldular ve atamadılar. Daha son düdüğe haylice zaman varken tribünler koro hâlinde **"Trabzon dışarı!"** diye bağırmaya başladı. Bu, anlık bir öfkeyle dile getirilen bir temenni değildi, derin ve karmaşık bir arka planı vardı:

Türkiye'de futbolla ilgilenip takım tutanların çok büyük bir çoğunluğu, kendi şehirlerinin takımlarını değil en büyük şehrin üç takımından birinin taraftarıydılar. Kendi şehir takımları da ara sıra hüznle karışık bir duyguyla baktıkları gönüllerinin nostalji köşesindeydi. İstanbul'la baş etmeleri mümkün değildi, o hâlde oradan bir takımı tutmak lazımdı. Bize göre bu kurgulanmış bir sosyo-ekonomik bir düzendi ve 1976'ya kadar da tıkır tıkır işledi. Herkes mutluydu. 1976'da üstelik daha bir yıl önce lige çıkmış Trabzonspor'un şampiyon oluvermesi rüyayı bozdu. Bu sadece bir kez elde edilmiş bir başarı olsa, tatsız ama bir o kadar da önemsiz bir yol kazası denir geçilirdi ama öyle olmadı. Trabzon şehrinin takımı defalarca şampiyon olmuş ve öğrenilmiş çaresizliklerini bütün Anadolu'nun yüzüne vurmuştu.

Herkesin gurur duyduğu bir şehir kimliği vardı, fakat o kimlik İstanbul kimliği karşısında çaresiz kalıyordu, bu çaresizliği kabullenmekten başka bir yol yoktu. Trabzon bunun en azından kendisi için böyle olmadığını gösterince afiyetler fena hâlde kaçmış, hazımsızlık had safhaya çıkmıştı. Yoksa Milli kadroda çok sayıda Trabzonsporlu bulunmasında o gün için hiçbir anormallik yoktu. Hattâ aynı durumda bir İstanbul takımı olsaydı Milli onbir tamamen o takımdan oluşurdu. Tek fark, benzer sonuç olsa tepkiler aynı olmaz, İstanbul takımını stattan kovmak kimsenin aklına gelmez, gelse bile söylemeye cesaret edemezdi.

Üç buçuktan dört büyükle Türkiye futbolu hiçbir yere varamaz. Varamıyor da zaten. Rekabetin yurt sathına yayılması şarttır. Ancak tuhaf olan, bu fasit daireye kimseden ciddi bir itiraz gelmemesi. Kimsenin şampiyonluktan öte bir derdi de; **"Arkadaş, bu kadar büyük yatırımlar yapılıyor da uluslararası başarı niye gelmiyor? Anlayalım"** dediği de yok. Şimdilik su geliyor, değirmen dönüyor. Bu dere daha uzun süre akmaz. Herkes bunu idrak etse çok iyi olur.

bulentsirin1967@gmail.com

Kaynak: taraf.com.tr, web.archive.org (arşiv bağlantısı)

Fenerbahçe'nin seçimi, Türkiye'nin hâlleri...

Bülent Şirin 06.11.2013

Geçen hafta sonu **Fenerbahçe** delegesi tercihini yaptı ve 11. kez **Aziz Yıldırım**'ı başkan seçti. **Şansal Büyüka**, dün **Milliyet**'te çıkan röportajında **Bilal Meşe**'ye aynen şöyle demiş: **"Aziz Yıldırım'ı, Yargıtay'la, UEFA ile, eceliyle (Allah korusun) götürebilirsiniz. Seçimle mi? Asla, götüremezsiniz. Allah uzun ömür versin, yaşadığı ve de istediği sürece Yıldırım, her sandıktan galip çıkar. Rakip kim olursa olsun, sonuç asla değişmez."**

"Çünkü," diyor Şansal Büyüka, **"Fenerbahçe'nin 100 yıllık tarihinde, gelmiş geçmiş başkanların 100 katını, Aziz Yıldırım 15 yılda yaptı. Fenerbahçe'nin neyi varsa, neyi yoksa hepsi başkanın eseri."**

Seçimi kaybeden **Mehmet Ali Aydınlar** da aday olmadan bir süre önce yaptığı ve ağlayarak bitirdiği basın toplantısında, Federasyon başkanlığı döneminde Fenerbahçe için nasıl canhıraş bir gayretle çalıştığını açık açık

anlatmıştı.

Ne Sayın Yıldırım'ın ne de Sayın Aydınlar'ın Fenerbahçeliliği konusunda en ufak bir kuşkumuz var. Her iki değerli şahsiyet de nasıl ve ne kadar Fenerbahçeli olduklarını cümle âleme ispat etmiş durumdadırlar. Mesele bu değil zaten. Yine Şansal Büyüka'nın röportajına başvurursak **"Seçimde Aziz Yıldırım'ı yıkmak, 3 Temmuz sürecini kabul etmek demektir. Fenerbahçe Kulübü, şahısları, camiası, 4 Temmuz sabahından itibaren 'Bu işi yapmadık' diyor. Seçilmemiş olsaydı, söylediklerini yalanlamış olurlardı."**

Yani delege Aziz Yıldırım'ı her açıdan onaylamış, kendisine sahip çıkmış oluyor. Peki, şimdi Yargıtay kendisini mahkûm etse, bu aynı zamanda delege iradesinin de mahkûmiyeti anlamına gelmeyecek mi? Bütün bir camianın şike suçlamasından zımnen de olsa mahkûmiyeti kimseyi rahatsız etmeyecek mi? Yoksa 100 yıllık tarihte gelmiş geçmiş başkanların yaptıklarının 100 katını 15 yılda yapmış olması yanında bu küçük ve önemsiz bir ayrıntı mıdır?

Gelelim Sayın Aydınlar'ın TFF başkanı iken gösterdiği gayretlere. Fenerbahçe kulübünün itham edildiği suçlamanın bir de mağdur tarafı var ve o mağdur da aynı federasyonun üyesi, bu ülkenin bir takımı. Sözkonusu yabancı bir ülkenin takımı ya da takımları olsa artık yavaş yavaş çağdışı kalmaya başlamış olsa da günümüz paradigmasında bu gayret anlaşılabilir, hattâ takdir edilebilir. Fakat tavır ve konuşmalarından öyle anlaşılıyor ki Sayın Aydınlar'ın hiç de öyle bir kaygısı yok. Fenerbahçe'yi kurtarmak Türkiye'yi kurtarmak anlamına geliyor olmalı, mağdur ya da mağdurlar umurunda bile değil.

Lafı her zamanki nakaratla bağlamak durumundayız: Bu böyle gitmez. Dünya küçük bir köye dönüşüyor. Futbolda kalite farkı haftada en az birkaç kez gözümüze gözümüze sokuluyor. Sadece kalite değil. Adalet, rekabet, heyecan... Bunlar artık HD kalitesinde Allah'ın günü evimize misafir oluyor. Bizde olan bitenin ise soğuk bir kamera şakası olduğu her geçen gün daha fazla kişi tarafından anlaşılıyor. İstedığınız kadar kaynak aktarın, istediğiniz kadar stat-tesis yapın, fayda etmeyecek. O kaynaklar akacak başka bir alan bulur, tesisler çürür. Herkes kendine Avrupa'dan bir takım seçer. Türk Hava Yolları'nın Avrupa'nın dev kulüplerine sponsor olması size bir şey anlatmıyor mu?

bulentsirin1967@gmail.com

Kaynak: taraf.com.tr, web.archive.org (arşiv bağlantısı)

Ben vurmam abalıya...

Bülent Şirin 13.11.2013

Birkaç yıl önce **Hugo Broos** Trabzonspor'a teknik direktör olduktan birkaç hafta sonra herkes gibi futbolu iyi bilen(?) bir ahbap beni yakalamış, sözkonusu teknik direktörün beceremediği, yapamadığı şeyleri anlatıyordu; onların yerine nelerin yapılması gerektiğini de tabii.

Bu işkence, yalan olmasın ama, belki yarım saat devam etti ve benim **"Peki, bunları Broos bilmiyor mu"** soruyla sona erdi. Sorunun **"bilmiyor"** diye bir cevabı olamazdı çünkü. Bu arkadaş gençlik yıllarında bir süre amatörce futbol oynamıştı, o zamanki hocasının kendilerine aktardığı teknik bilgiler ışığında Broos'u değerlendiriyordu.

Broos çok dayanamadı, çekti gitti. Ondan önce de birileri geldi gitti, sonra da... Hepsi aynı akıbete uğradı. Teknik bilgi ve becerisini kimseciklere beğendiremediler. Osmanlı'nın çöküş döneminde görev başına getirilip, başarılı olamayınca kellesi vurulan sadrazamlar gibiydiler.

Trabzonspor'a gelip giden teknik adamların hepsi de futboldan şuncacık anlamayan, beceriksiz ve başarısız insanlar olabilir miydi? Futbolda istikrar denince akla ilk düşen isimlerin başında **Alex Ferguson** gelir kuşkusuz. 1986'da **Manchester United**'da göreve başlamış, 2013'te kendi isteğiyle aynı kulüpte kariyerini noktalamıştır. Aradan geçen zaman zarfında Trabzonspor'dan kaç teknik adam gelip geçtiğini net olarak bilmiyorum. Google'a bakıp yazmaya bile gerek görmedim, çünkü rakamın önemi yok. Bunların hiçbiri mi gençliğinde amatör futbol oynamış ortalama bir vatandaş kadar futboldan anlamıyordu?

Taraftar, içinde debelendiği bataklığın öylesine farkında değil ki, ben ne zaman bir sohbette teknik direktörde istikrar konusuna girip de şu aşamaya geldiğimde sözüm kesiliyor, "**öyle diyorsun ama bu adam da...**" diye başlanıyor ve yine mevcut teknik direktörün hataları sıralanıyor. O, görevden ayrılıp bir başkası geliyor, birkaç maç sonra aynı senaryo sil baştan.

Teknik adam taraftarın istediği yönde bir tasarrufta bulunur da bu tasarruf olumsuz sonuç verirse taraftar suçluluk hissediyor mu acaba? Ya da futboldan anlıyor olmaktan istifa ediyor mu? Hayır, oralı bile olmuyor. Çünkü kulübüne taraftar olmakla bütün haklarını satın almıştır, dilediği gibi kullanabilir. Teknik adamın bir sonraki hatasında kaldığı yerden devam eder.

Mustafa Reşit Akçay'ın, sahada bazı oyuncular tel tel dökülürken iki oyuncu değişikliği hakkını kullanmamasının elbet bir nedeni vardır ama bu neden, futboldan anlamıyor olması olamaz. Bunu idrak etmek çok mu zor bir şeydir?

Tabii bu genel bir problem, sadece Trabzonsporlulara mahsus bir psikoz değil. İşler kötü gitmeye görsün, vurulacak abalı hazırdır. Hattâ bazen abartılır, başarılı bir takımın başındaki hoca bile "**ona rağmen başarılı olundu**" mantığıyla suçlanır, hırpalanır.

Bu zihniyet sarmalından kurtulunmadıkça başarı maşarı gelmez. Hiç hayal görmeyelim. Ya da vurmaya devam edelim. Belki takatimiz kesilirse işler düzelir.

bulentsirin1967@gmail.com

Kaynak: taraf.com.tr, web.archive.org (arşiv bağlantısı)

Emre'li Inter, Nihat'lı Sociedad...

Bülent Şirin 20.11.2013

Aşağıdaki haberi dikkatle okuyunuz. Sonra sohbetimize devam edeceğiz.

"Almanya'nın Sport-Bild sitesi ve haftalık yayınlanan spor dergisinin iddiasına göre Borussia Dortmund sezon sonu kulüpten ayrılacağını açıklayan Polonyalı golcü Robert Lewandowski'nin yerini Atletico Madrid'de Arda Turan'ın takım arkadaşı olan Diego Costa ile doldurmak istiyor.

Habere göre Nuri Sahin ve İlkay Gündoğan'ın da formasını giydiği Borussia Dortmund kulübü, bu sezon ligde Atletico forması altında 13 gol ve Şampiyonlar Ligi'nde 2 gol atan Diego Costa'nın sözleşmesinde bulunan 24 milyon Euro'ya serbest kalır maddesini ödemeye hazır.

Sport-Bild ayrıca Diego Costa'nın daha önce Dortmund forması giymiş olan Marcio Amoroso ve şimdi Eskişehirspor'da oynayan Dede'den Dortmund hakkında bilgiler topladığını da okuyucularına duyurdu."

Haberin özü şudur: **Borussia Dortmund** sezon sonu kulüpten ayrılacağını açıklayan Polonyalı golcü **Robert Lewandowski**'nin yerine **Atletico Madrid**'li **Diego Costa**'yı almak istiyor. Bu transfer için de gerekli meblağ olan 24 milyon euro'yu da gözden çıkarmış durumda.

Bu iki cümlelik haberin hacmini biraz genişletip lezzetini artırmak için baharat, sos vs. kabilinden ilave bilgiler eklenebilir elbette, fakat yakından bakınca haberde bir ayrıntı dikkat çekiyor. Dortmund'un Polonyalı golcü Robert Lewandowski'nin yerine almak istediği Diego Costa, meğer şu bizim **Arda Turan**'ın Atletico Madrid'den arkadaşımıyış!.. Ondan sonracığıma, transferi gerçekleştirmek isteyen Borussia Dortmund kulübünün formasını **Nuri Şahin** ve **İlkay Gündoğan** da giyiyormuş!.. Bu hikâyede ne kadar da çok Türk rol oynuyor, görüyor musunuz? Ne kadar gurur duysak azdır yani...

Bir zamanlar **Emre Belözoğlu** Inter'de, **Nihat Kahveci** de **Real Sociedad**'ta top koştururken bu takımların adı Türkiye televizyonlarında "**Emre'li Inter, Nihat'lı Sociedad**" diye telaffuz edilirdi. Birbiriyle bağlantılı iki sebebi vardı bu tavrın. Birincisi, 100 yıldan fazla bir zamandır ruhumuza nakşedilen o kaba ve köpüklü milliyetçilik anlayışı. Orada "**biz**"den ve başarılı birileri vardı. Bu da "**Türk olma**"nın ne kadar üstün ve gurur verici bir değer olduğunu anlamak ve anlatmak için bir vesileydi.

İkinci sebep daha pragmatikti. Eskiden Avrupa futbolu'na kimse bakmaz, herkes Türkiye'de birbirini yiyen takımlarla nefes alıp verirken, yurtdışından bir takımın haberi geçeceği zaman ilgi çeksin diye bir Türk futbolcu haberle ilişkilendirilmeye çalışılırdı. İngiltere'de düzenlenen 1996 Avrupa Futbol Şampiyonası'nda 1-1 biten İngiltere-İsviçre maçında İsviçre'nin golünü **Kubilay Türkyılmaz** atınca ertesi gün *Milliyet*'in spor sayfası "**Wembley'de Türk damgası**" manşetiyle çıkmış ve o zaman gazetede yazan **Ali Sirmen**'den bile eleştiri almıştı.

Artık o alaca karanlık kuşağı günleri hayli geride kaldı. Avrupa takımlarında oynayan Türk ve Türk asıllı futbolcuların sayısında önemli bir artış olmadı ki bu ayrı bir yazı konusudur ama gelişen teknoloji sayesinde Avrupa futbolu hane halkı arasına girince haberlere Türk futbolcu sosu katmaya da gerek kalmadı. Hâlâ daha yaban ellerdeki bir maçta bir Türk futbolcu başarılı bir hareket yaptığı zaman spikerin adrenalini birazcık yükseliyor, bu da ses tonuna yansıyor ama o kadar olacak artık. Bazı şeylerin değişmesi için kuşakların geçmesi gerekebiliyor. Yine de yazının başındaki örnek çok taze ve günümüzün başarılı bir spor medyası mensubunun yayın organında yayınlanınca o karanlık günleri hatırlayıp, ürpermeden edemedik.

bulentsirin1967@gmail.com

Kaynak: taraf.com.tr, web.archive.org (arşiv bağlantısı)

Futbolda tesis, eğitim ve başarı...

Bülent Şirin 27.11.2013

Geçen hafta sonu Trabzon'da Başbakan tarafından yeni stadın temeli nihayet atıldı. Söz veriliş tarihinden bu yana haylice zaman geçti, o zaman sadece fikirlerde olan statlar yapıldı ve şimdi maçlar oynanıyor ama olsun. Zararın neresinden dönülse kârdır. Hem Trabzon'a sadece stat değil, koca bir kompleks yapılıyor. İnşallah tez zamanda biter de önce Trabzon sonra da Türkiye hayrını görür.

Tesis kelimesi, ben ve benden eski kuşakların hafızasında çok önemli bir yer işgal eder. 1970'lerin ikinci yarısına tekabül eden çocukluğumda Türkiye futbolunun perişan hâli tesis yok(sul)luğu ile açıklanırdı. Türk futbolcusu aslında çok yetenekliydi ama tesis olmadığı için gerekli ve yeterli eğitimi alamıyor, gerekli ve yeterli antrenmanı yapamıyor, o yüzden de başarısız oluyordu. Tesis ihtiyacı bir karşılanırsa siz o zaman görecektiniz Türk'ün gücünü dünyaya nasıl ispat edeceğini...

Sözünü ettiğimiz yıllarda Türkiye'de Trabzonspor fırtınası esiyordu. O tesis yokluğuna rağmen bu başarıları gösteren bir takım, 1984'te Avrupa'da bile eşine zor rastlanır olduğu yazılıp söylenen bir tesise kavuşmuş, **"artık bunları kimse tutamaz"** şeklinde yorumlar yapılmasına sebep olmuştu. Tabii hayat hiçbir zaman tek bir parametre üzerinden yürümüyordu. Kaldı ki, o parametrenin bile kendisine izafe edilen fonksiyonu yerine getirip getiremeyeceğinden emin olmamak gerekirken...

Tesis Trabzonspor'a saadet getirmedi. Kuluçka makinesi gibi futbolcu üreteceğinden en ufak bir kuşku duymadığımız altyapı kurdukça kurdu. Türkiye'de de hızla tesis açığı giderildi. Anadolu Bozkırı gibi olan toprak sahalar yemyeşil oldu. Futbola belki de hak ettiğinden çok daha fazla kaynak aktarıldı, aktarılmaya da devam ediyor. Ancak Türkiye futbolu hiçbir zaman bu yatırımlarla mütenasip bir başarı gösteremedi. Türkiye'den çok daha mütevazı imkânlarla ve nüfusa sahip ülkeler, o imkânlar ve nüfusa göre çok daha büyük başarılar gösterdiler, göstermeye de devam ediyorlar.

Sorun nerede? Nere(ler)de hata yapıyoruz? **Mustafa Denizli** yıllar önce **"futbola yatkın değiliz"** demişti. Yoksa doğru mu?

O kadar karamsar olmayalım ama gerçekleri konuşmaktan da kaçınmayalım. Belki sandığımız gibi futbolda çok yetenekli bir toplum değiliz, fakat bu, başarıyı etkileyen tek faktör değil. Avrupa'da futbolcu yetiştiren kulüplerin bazı oyuncularına baktığınızda, oyuncunun üstün bir yeteneğe sahip olmadığını, ancak takımında işgal ettiği mevki düzgün bir eğitim ve sabırlı bir çalışmayla elde ettiğinin farkına varırsınız. Yani söz dönüp dolaşp yine eğitime geliyor. Türkiye'de diğer alanlarda eğitim düzeyi neyse futbolda da o. Eğitim kurumlarımızın dünyadaki yeri hepimizin malûmu. Genel düzey ortadayken futboldaki eğitimin çok farklı olması beklenemez takdir edersiniz ki. Geçmişte bizim sokaklardan **Pele, Garrincha, Eusebio** gibi dünya yıldızları çıkmadı. Sağlıklı bir eğitim sisteminden de kuvvetle muhtemel **Cruyff** ya da **Beckenbauer** çıkmayacak. Öte yandan futbol 11 kişiyle oynanan bir takım oyunu. Vasatın biraz üzerinde ama uyumlu bir ekiple pekâlâ başarılı olunabiliyor. Eh, bu kadarı adam olana yeter de artar bile.

bulentsirin1967@gmail.com

Kaynak: taraf.com.tr, web.archive.org (arşiv bağlantısı)

Trabzonspor ve asma kabağı

Bülent Şirin 04.12.2013

Geçenlerde tuhaf bir rüya gördüm. Tuhaflığının belki başka sebepleri de vardır ama en önemlisi, bazı bölümlerini çok net hatırlıyor olmama rağmen bazılarının da ses ve görüntü hafızama son derece flu olarak kaydedilmiş olması. Neyse, biz aklımızda kaldığı kadarını anlatalım, belki hayra yoran biri çıkar.

Rüyamda son derece lüks bir mekânda yemek yiyor, **Trabzonspor**'la ilgili koyu bir sohbet yapıyoruz. Masanın etrafında benimle birlikte birileri daha var ama bir tanesi bizden haylice farklı ve camiada önemli biri. Ancak kimliğini tam seçemiyorum. Eski başkanlardan biri mi, adı ikide bir başkanlık için geçtiği hâlde bir türlü karar veremeyen biri mi yoksa başkan olmaya niyetlendiği hâlde başaramayan biri mi belli değil.

Tabii ki hep birlikte Trabzonspor'un nasıl kurtulacağına kafa yoruyoruz. **"Önemli biri"** gayet rahat ve samimi bir havada olunca biz de rahatlıyoruz ve sohbet bir dost meclisi havasında geçiyor.

Meseleyi farklı boyutlarıyla ele almaya ve olaylara geniş bir perspektiften bakmaya çalışıyoruz. Biz faniler **"Önemli biri"**ne bir şeyler anlatmaya gayret ediyoruz. Trabzonspor'un sahil-i selamete çıkmasının montaj sanayiiyle mümkün olmadığını, mutlaka yerli üretime geçilmesi gerektiğini söylüyoruz ısrarla ama nafile. O, kibar ve sofistike bir üslûpla bildiğini okuyor, bizim dile getirdiklerimize **"onlar yüksek siyaset"** diyor. Tercümesi: **"Senin dediğin asma kabağı. O da güzün oluyor."** E tamam, mevsim güz değil mi zaten? Rüya işte, başka bir boyut. Belki de orada mevsim farklıdır.

Sadece yerli üretimden söz etmiyoruz. Kurumsallaşmak, dünya kulübü olmak gibi idealler (böyle ideallerimiz var mı acaba?) için bir zihniyet devrimine ihtiyaç olduğunu, bunun için de çok yönlü ve çok boyutlu bir mücadele verilmesi gerektiğini anlatmaya çalışıyoruz. Tepki değişmiyor.

Birden uyanıyorum. Gerçeğe o kadar yakın bir rüyaydı ki, ayılıp kendime gelmem için biraz öteye beriye bakmam gerekiyor. Neyse, çok şükür. **"Hayırdır inşallah"** deyip uykuya kaldığım yerden devam ediyorum.

Ertesi gün ve takip eden günlerde rüya üzerinde biraz düşünüyorum: Rüyadaki kimliği meçhul şahsiyetin gerçek hayatta tekabül ettiği birileri var mıdır? Bu şahsiyet(ler) Trabzonspor'a başkan olmak isteyebilirler mi? Yoksa Trabzonspor başkanı denince ilk akla gelen profil zaten böyle bir profil mi oluyor? Hep kötüye yormuş olmayalım; böyle biri Trabzonspor'a başkan olursa faydalı işler yapabilir mi? Kendisi asma kabağı dikmeye ikna edilebilir mi? Yoksa asma kabağına aslında ihtiyaç yok da ben ve benim gibiler mi kendini hep güz mevsiminde sanıyor?

Bilmiyorum vallahi. Bir rüya kafamı ne kadar da karıştırdı. En iyisi artık yatmadan önce ağır bir şeyler yememek. Malum yaş ilerliyor, nemize lazım. Trabzonspor düzelir, yeter ki ayam (*) iyi olsun.

(*) **Ayam**, Trabzon'un bazı ilçelerinde **"hava durumu"** anlamında kullanılır.

bulentsirin1967@gmail.com

Kaynak: taraf.com.tr, web.archive.org (arşiv bağlantısı)

Araftaki Kramponlar'a dair...

Bülent Şirin 11.12.2013

Geçen günlerde Behram Kılıç dostumuzun Araftaki Kramponlar adlı kitabı piyasaya çıktı.

Sevgili Behram Kılıç, kitapta adı geçen futbolcuların şahsında Türk futbolunun en ilginç dönemlerinden birinin fotoğrafını çekmiş. Böyle bir geçiş döneminin başarılı futbolcularının hikâyelerinin de sıradışı olması son derece doğal aslında. Bu dönem, bizim kuşağın futbol heyecanının ruhlarını kavurduğu döneme tekabül ediyor. Dolayısıyla bu isimler yakından tanıdığımız, birlikte ağlayıp güldüğümüz isimler. Kitabın sayfaları arasında akıp giderken kâh çok tanıdık gelen anılara rastlıyoruz kâh da hep merak ettiğimiz hâlde bugüne kadar bir türlü vâkıf olamadığımız ayrıntılara. Kaçan- gelen şampiyonluklar, atılan- atılmayan imzalar; bize sevinçlerimiziüzüntülerimizi, coşkularımızı- hayal kırıklıklarımızı yeniden yaşıyor. Uğur Tütüneker'in bir mağlubiyet sonrası Florya'yı yakmaya kalkan taraftarı görünce dehşete kapılıp kaçmak üzere bavulunu toplamaya kalktığını okurken kahkahayı koyveriyorsunuz. Durumu gören arkadaşlarının "Oğlum hasta mısın? Burası Türkiye. Bir şey olmaz " diyerek kendisini ikna ettiklerini görünce gülmekten gözlerimden yaş geldi. Uğur Tütüneker bir şekilde ikna edilmiş ama çılgın taraftarın fikrinden nasıl vazgeçirildiğini ben daha çok merak ettim doğrusu. Burası Türkiye olduğuna göre Uğur'dan daha zor olmamıştır herhalde.

Doğal olarak kitabın geneli başarı hikâyelerinden oluşuyor, ancak hayat elbette tozpembe bir masallar manzumesi değil. Bazıları için futbolu bıraktıktan sonra işler pek de yolunda gitmiyor. Söz konusu futbolcuların hemen hepsi aktif futbolculuk hayatından sonra da futboldan kopmayıp bir şekilde bağlarını devam ettiriyorlar, başarılı da oluyorlar ama bazıları için aynı şeyi söylemek Behram Kılıç'a göre mümkün değil. Örneğin Tanju Çolak'ın yeteneklerini sayılara hapsettiğini, futbol sonrasına bir şey bırakmadığını ve sayısız başarılarına rağmen futbol yaşantısından sonra ciddiye alınmadığını yazmaktan çekinmiyor. Hasan Vezir'in hiçbir camiaya ait olmadığı ve bunun sıkıntısını fazlasıyla çektiği, Aykut Kocaman'ın futbolculuk dönemindeki eylem ve söylemleriyle takdir kazanmış olmasına rağmen son birkaç yılda bu imajı yerle bir ettiği de yazarın acı söyledikleri arasında. Hamza Hamzaoğlu'nun —halen devam eden— başarı hikâyesi ise çok sempatik, bir o kadar da dokunaklı. Okurken ister istemez gülümsüyorsunuz ama göz pınarlarınız da doluveriyor.

Ülkemizde bu alanda ne yazık ki son derece az sayıda kitap yazılıp basılıyor. Bunun sebebi tabii ki okurların ilgisizliği, satış rakamlarının çok düşük kalması. Hâlbuki futbol bir kültür işidir, futbolseverlik de sadece tuttuğumuz takımın o hafta aldığı sonuca göre ayılıp bayılmak değil. Futbol kültürümüz gelişip genişledikçe paralel olarak ufuk ve vizyonumuz da gelişecek, futbola bakış açımız değişecek, bir galibiyetle göklere uçmayacak, bir mağlubiyetle de yerin dibine girmeyeceğiz. Asıl olması gereken olacak. Futboldan keyif alacağız.

Teşekkürler Behram Kılıç. Elin kolun ağrımazın. Mürekkebin kurumasın.

bulentsirin1967@gmail.com

Kaynak: taraf.com.tr, web.archive.org (arşiv bağlantısı)

Büyük resim, küçük ayrıntı...

Bülent Şirin 18.12.2013

Trabzonspor kendi evinde önceki maçlara göre hiç de fena oynamadığı maçta Bursaspor ile 2-2 berabere kalarak iki puan kaybetti. Ya da beraberlik golünü son dakikada bulduğunu düşünürsek bir puan kazandı. Ancak ligdeki rakiplerinin puan(lar) kaybettiği bir haftada kendi sahasında oynadığı bir maçı kazanamamış olması, bardağın daha çok boş tarafına gözümüzün ilişmesine sebebiyet veriyor.

Maçtaki bir ayrıntı çoğu kimsenin dikkatinden kaçmadı. Son dakikada beraberlik golünü atan Emre Güral ve takım arkadaşları verili durumda uzunca sayılacak bir süre gol sevinci yaşadılar. Hâlbuki o anda topun bir an önce başlama noktasına taşınması gerekiyordu ki, galibiyet golü bulabilmek için son düdüğe kadar mümkün mertebe fazla zaman kalsın. Kendi sahasında beraberliği kurtarmanın sevinç vesilesi olmaması gerektiğine göre ortada mental bir problem var demektir. Genç futbolcu takımda kendisine daha fazla forma şansı verilmesi gerektiğini düşünmektedir, çoğu maçta olduğu gibi yine sonradan oyuna girdiği bir maçta forma şansını artıracağına inandığı golü atınca sevinçten sarhoş olmuştur. Bu durumda "görüyor musun, attığı golü takımın puanından daha önemli olduğunu düşünüyor" şeklinde bir yargıya varmak adil ve sağlıklı bir yaklaşım değildir.

Emre'yi şimdilik mazur görebiliriz, fakat bu olumsuz psikolojinin Trabzonspor'a zarar verici mahiyette olduğu da ortadadır ve tabii ki berhava edilmesi lazım gelmektedir. Küçük ama önemli ayrıntıyı inceledikten sonra yavaş yavaş geri çekilip büyük resme bakmaya başlayabiliriz:

Trabzonspor'un kadro zaaf ve verimsizliği ayan beyandır. Büyük paralar ödenerek takıma katılan yabancı futbolcular, ödenen paralar nispetinde faydalı olamamaktadırlar. Onlar alınmayıp, kadro 1461'den gelecek takviye gençlerle kurulmuş olsaydı taraftarda da beklentiler mütevazı düzeyde kalacak, bu tevazuun getirdiği stresten uzak atmosferde de Emre gibi gençler hem daha fazla forma şansı bulacak hem de kafaları daha rahat oynayacaklar, böylece daha verimli olacaklardı. (Maçtan sonraki saatlerde bir arkadaş twitter'da paylaştı: Paulo Henrique: 1223 dakika 6 gol Emre Güral: 106 dakika 3 gol)

Yukarıda sözünü ettiğimiz negatif psikoloji ne yazık ki sadece sahadakilerle sınırlı değil. Taraftar da takıma güç bela girebilen gençleri çiğ çiğ yemek için bahane arıyor. Takıma yeni yeni girmeye başlayan genç yaştaki futbolcuların inişli çıkışlı bir performans sergileyebilecekleri ya gözden kaçıyor ya da böyle bir şey hiç bilinmiyor. Tabii ki Türkiye'de futbolu en iyi bilen(?) Trabzonspor taraftarı tarafından.

Yabancı futbolcuların performansları ortadayken hâlâ daha ünlü bir işadınının "getireceği" bir başka ünlü yabancının ismi telaffuz edildiğinde camianın gözlerinin parlıyor olması, Trabzonspor'un problemlerinin görünenden çok daha büyük ve derinlerde olduğunu göstermeye yetip de artıyor bile. Vatanın bahtı kara maderini kurtaracak kahraman ise henüz ortalarda görünmüyor.

bulentsirin1967@gmail.com

Kaynak: taraf.com.tr, web.archive.org (arşiv bağlantısı)

Türk futbolu, 'hababam sınıfı'...

Bülent Şirin 25.12.2013

Sıkça görüşme fırsatı bulduğum ve bundan da çok memnun olduğum bir ahabım var. Olayların çok içine girmez, kenarda durur, harika gözlem ve analizler yapar. Ben de yüksek müsaadesiyle bu gözlem ve analizlerden istifade ederim.

Geçen hafta içi yine o arkadaşla otururken **Fenerbahçe'nin Karabük'te gündüz maçı** yapacağı haberi gelince **"Tamam, bu, Fenerbahçe'nin puan kaybedeceği, aynı zamanda da Galatasaray'ın Trabzon maçını kazanacağı anlamına gelir..."** yorumunu yaptı. **Sonuç ortada.**

Karabük- Fenerbahçe maçını izleyemediğim için maçta herhangi bir **"kurgusalılık"** var mı yok mu bilmiyorum ama **Galatasaray- Trabzonspor** maçı hakkında bu konuda çok şey söylenebilir. Rakip futbolcunun üstüne intihar dalışı yapan adamı görmeyen, büyük bir mücadeleyle kazanılmış bir topu faul diye kesen, ilk tokadı atana sarı, ikinci tokadı atana kırmızı çıkaran bir hakem... Daha aklıma gelmeyen bir sürü şey. Haa, müsabaka boyunca rakip futbolcuları aşağılayıcı hareketler... Hakemden değil, rakip meslektaşlarından... Sizler görmediniz mi yoksa? Neyse, geçelim.

Pekâlâ, neden böyle yapılıyor? Çünkü Lig'de rekabetin, özelde de **Fenerbahçe- Galatasaray** rekabetinin ateşi çok fazla düşmemeli, en azından şimdilik dozunda kalmalıdır. Yoksa reytingler ve satışlar düşer, futbol ekonomisinin damarlarında dolaşan kan miktarı azalır Allah korusun.

İyi hoş da, müşteri birbirinin tekrarı olan bu filmleri daha ne kadar seyreder? Seyirci **"salon"**dan bir çekilirse, geri getirmek için katlanılacak maliyetin ne kadar büyük olduğu/ olacağı hesap edilemiyor mu? Günü kurtarmak (kurtuluyor mu gerçekten?) adına bütün bir geleceğin köküne kibrit suyu dökmek olduğunu anlamıyorlar mı?

Futbolun karar vericileri **Hababam Sınıfı** serisi mi sanıyor acaba arz ettikleri ürünü? Hababam serisi ve o dönem çekilen bazı komedi filmleri özel bir konjonktürde çekilmiş özel filmlerdi, bugün ve her zaman eksilmeyen bir ilgiyle seyredilmeleri anormal değil, başka filmlere de emsal değil. Yakın tarihte yine birkaç Hababam çekildi, adlarını anan var mı şimdi?

Futboldan ekmek yemeyen kesim için hava hoş. Baktılar olmuyor, gerçek anlamda rekabetin olduğu tarafa bakmaya başlarlar, gerçek anlamda keyif ve heyecanı başka yerlerde arar ve bulurlar. Türkiye'de futboldan para, şan, şöhret ve itibar elde edenler ne yapacaklar? Bir deniz kazasının ardından bir tekneye sığınıp günlerce aç kaldıktan sonra birbirlerini yemeye başlamasınlar... Futbol nankördür, öyle bir şey yaparlarsa kimsenin umurunda olmaz. Benden söylemesi.

***

İki satır da **Trabzonspor**'dan söz edelim. Skorlar iyi değilse de takım son iki maçta kadro kapasitesine göre aslında hiç de fena futbol oynamıyor, bunu kabul etmek lazımdır. Bir ya da iki mevkide daha üst düzey bir futbolcu olsa, son maçta toplam kadro değeri kendisinden hayli yukarılarda olan rakibini sahasında yenebilirdi bile. Yeni baştan bir kadro inşa etmek gerekmiyor, bir iki yerinde takviyeyle ve bu azimle oynayan bir takım, taraftarlarını daha mutlu eden sonuçlar alabilecektir.

bulentsirin1967@gmail.com

Trabzon'a Mandrake gelmez, boşuna beklemeyin...

Bülent Şirin 01.01.2014

Futbolda teknik direktörün pozisyonu gerçekten enteresan bir pozisyonudur. Başarısı sadece kendi bilgi, yetenek ve tecrübesine bağlı değildir. Bu acı gerçek, futbol takımının diğer unsurları (yönetim, futbolcu kadrosu, taraftar gücü vs.) için de geçerlidir ama hiçbirinin yük ve sorumluluğu da teknik direktör kadar ağır değildir. Uç ve hoş olmayan bir örnek vermek gerekirse, birileri futbolculara **"oynamayın, teknik direktörü göndereceğiz"** diye fısıldar, kötü sonuçlar alınır, teknik direktör gönderilir, garibim her şeyin farkında olmasına rağmen gıkını bile çıkaramaz. Biz uç bir örnek verdik, görece daha masum (!) olumsuzluklarda da kellesi istenir, o da yine aynı şekilde sözkonusu olumsuzlukları kamuoyuna açıklayamaz. Açıklamaya kalksa başına bir sürü iş alır. En hafifi **"Kimse x kulübünden büyük olamaz. X kulübünün şan ve şerefle dolu tarihi..."** ya da benzeri bir terane başlar, kelle alma operasyonu iyice meşru hâle gelir.

Bütün olumsuzluklara rağmen, üstüne vazife olmadığı hâlde takımın her kademesinde karşılaşılan bütün problemlerin bir şekilde üstesinden gelip de başarıda en büyük pay sahibi olan türden teknik adamlar da yok değildir ama sayıları son derece azdır.

Trabzonspor Teknik Direktörü **Mustafa Reşit Akçay**'ın, galibiyetle sonuçlanan Antalyaspor maçında (öncesinde mi sonrasında mı, pek belli değil) istifa ettiği haberi geldi. Hemen akabinde başkanla görüştüğü ve geri döndüğü... Akçay'ın istifa edecek kadar rahatsız olduğu, konulara az biraz vâkıf olan kimsenin meçhulü değildi. Peki, Akçay başarısız mıydı? Bize göre hayır. Hele elindeki kadroda futbolcu izleme komitesi mensubu bir efsanemizin pervasızca **"Bir kez izledim onay verdim. Bir daha izleseydim vermezdim"** diyebildiği futbolcular varken... Burada nasıl oluyor da takımın arzu edilen yerde bulunmamasının tek (ya da en büyük) sorumlusu Mustafa Reşit Akçay oluyor? Futbolcuları bir kalemde silemiyorsunuz. Yönetim ancak istifa eder ya da görev süresi dolarsa ve tekrar seçilemezse gidiyor. İzleme komitesi mensubu efsanelerimize hiç dokunamıyorsunuz. En kolay teknik direktör, vur abalıya.

Trabzonspor son üç maçta hiç de fena futbol oynamıyor, özellikle sezonun önceki maçlarıyla kıyaslandığı zaman. Kadroya hatırı sayılır miktarda genç futbolcu takviye edilmiş, yavaş yavaş oynadıkları mevkiilerin vazgeçilmezleri oluyorlar. Benim de pek çok kimse gibi geçen sezon canımı sıkkan **Olcan**, Şansal Büyüka'nın gümüş kadrosuna girme şerefine nail olmuş. O yukarıda sözünü ettiğimiz şapkadan tavşan çıkaran teknik adamların da Trabzon'a uğrama ihtimalleri ihmal edilebilir derecede düşük olduğuna göre... Bundan iyisi...

Takımın ilk yarı sonunda elde ettiği puanın geçen iki sezona göre üç puan fazla olması elbette fazla iyimser olmayı, zil takıp oynamayı gerektirmez. Ancak bu takımın şampiyon olacak hâli de yoktur. Öte yandan hâlihazırda klasmanda Trabzonspor'un üzerinde bulunan bazı takımların ilk yarıda üst düzey performans gösterdiği de gözlerden kaçırılmamalı. Muhtemelen ikinci yarı nefesleri tıkanacak ve gerilerde kalacaklardır.

Kısa keseyim: Akçay ile devam edilmelidir. Trabzonspor'un başına gelebilecek en güzel şey olduğu için değil, teknik direktörlükte başarı için en fazla lazım olan şeyin istikrar olduğuna inandığımız için. Ünlü sihirbaz Mandrake gelmez Trabzon'a, boşuna beklemeyin. Tarihî İpek Yolu yeniden ihya olursa belki...

'Herkesten fazla Fenerbahçelilik yapmak...'

Bülent Şirin 08.01.2014

Başka arkadaşları bilmem de spor yazarı olarak siyaset gündeminin ısındığı günlerde futbolun geri planda kalması benim canımı sıkıyor. Bu doğal bir durum tabii, futbol hayatın en önemli unsuru değil.

Buna iyi kötü alıştık da, o ısınan siyaset gündeminin ucu futbola da dokununca can sıkıntımızı engelleyemez hâle geliyoruz. Bilindiği üzere **şike meselesinde de yeniden yargılama gibi bir keyfiyet ortaya çıktı**. Diğer ağır konularda yeniden yargılama konusunu savunanlar, verilen cezaların son derece ağır olduğundan ve kamu vicdanının rahatsızlığından dem vurur oldular. Tamam da şike konusunda bire bir aynı şeyler geçerli midir? Bir kere **uluslararası yargı organları da işin içine girmiş, orada da bir karar ortaya çıkmıştı**. Sonra kamu vicdanı dediğiniz gerçekten rahatsız mıydı acaba? Konunun odağındaki takımın taraftarları dışarıda bırakılarak bir araştırma yapılsa rahatsızlık var mıydı yok muydu, varsa hangi yönde rahatsızlık vardı gayet güzel anlaşılırdı.

Futbol dışındaki gelişmeler yazımızın konusu değil, onlara girmeyeceğiz. Fakat futbol konusunda **kamu vicdanında bir rahatsızlık varsa, bu, yargı organlarının bugüne kadar verdiği kararlardan değil, vermediği kararlardan kaynaklanmaktadır**. Tabii kamu vicdanı derken "kamu"dan ne anladığımız da önemli. Geçtiğimiz gün ve aylarda ülkemizin yetiştirdiği **iki değerli insanın Fenerbahçe'ye büyük yardımları olduğunu** öğrendik. Biri bizzat kendi ağzından, diğeri de yine çok değerli bir Fenerbahçeli futbol adamının açıklamalarından. **Acaba nasıl yardımlardı bunlar?** İşin o kısmı pek açık değil ama açıklamaların şeklinden, sözün gelişinden bir tür düşman saldırısından kurtarılmış gibi bir intiba oluşuyor insanda. **Peki, bir kulübe yardım ederken başka bir kulüp ya da kulüplerin hakkı yenmiş olmasın?**

Görünüşe bakılırsa ülkemizin yetiştirdiği bu güzide insanlar farkında bile değiller bu ayrıntının. Yani kulübe yardım derken sanki ülkeye hizmet etmekten söz ediyor gibiler. İyi hoş da, diğer tarafta yine bu ülkenin takım(lar)ı var. Onlar mağdur olduklarını iddia ediyor ve haklarının iadesini istiyorlar. Siz de bu talepleri yok sayıyorsunuz.

Trabzon seçmeni, şampiyonluklarının çalındığına ve hakların iadesinin Sayın Başbakan'ın koyacağı inisiyatifle pekâlâ mümkün olduğuna inandığı hâlde 2011 seçimlerinde yüksek bir oranla yine iktidar partisini tercih etti. (Net ve sağlıklı bir ölçüm yapmak mümkün değil ama gurbette yaşayan Trabzonlularda da durumun çok farklı olduğunu sanmıyorum.) Sayın Başbakan ne zaman Trabzon'a gitse halk kendisini bağrına bastı, son derece sıcak bir şekilde karşılandı.

Sabık televizyon yorumcusunun ifadesinden anladığımız kadarıyla **çok yardım ettiği camia da binlerce kişilik koroyla kendisini istifaya davet ediyor**.

Koroyla istifaya davet etmek zarar vermez de, bir mazlumun kalbinden geçenler oy sayısı ile hesap edilemeyecek işler açılmasına vesile olabilir insanın başına. Umut ve temenni ederiz ki hepimizin başına iyi şeyler gelsin. Ancak bu sırf umut ve temenni etmekle olmaz, biraz da uğraşmak lazım.

Suçlu taraftardır...

Bülent Şirin 15.01.2014

Türkiye’de taraftarlık anlayışının başarı odaklı olması, taraftarın neredeyse bütününün kendi takımının başarısız olduğunu ya da olacağını anlayınca futbolu takip etmeyi bırakması, futbolun gerçek anlamda gelişmesine belki de en büyük engeli teşkil ediyor. 3 Temmuz sonrası konuşulanlardan biri de **“eğer küme düşme sözkonusu olursa Türk futbolu batar”** önermesiydi. Bir suçun doğal olarak bir cezası var ama o cezayı vermiyorsunuz. Neden? Batarız. İyi de kazancın içinde haksızlık varsa ne olacak? Haksız kazanç göz göre göre devam mı edecek?

Elâlemin liginde Avrupa’da kupalar kazanmış takımlar düşüyor ya da düşürülüyor. Gerek puanla gerekse cezayla. Batan çıkan var mı? O takımlar bir süre sonra yine bir üst lige yükseliyor, kafaya oynuyor, Avrupa’da başarılar elde ediyor. Ülke futboluna da bir şeycik olmuyor. Çünkü oralarda o takımların taraftarları küme düşen takımlarını alkışlarla uğurluyorlar. Alt ligde yine tribünleri dolduruyorlar. Takımlarını aynı şekilde takip edip destekliyorlar.

Türkiye’de de kafaya oynayan bir takım biraz gerilerde kalır gibi olursa, bir sonraki maç ya da maçlarda alacağı sonuç önceden kestirilebiliyor. Birkaç hafta önceydi, **Fenerbahçe** puan kaybedince ertesi gün oynanacak **Galatasaray- Trabzonspor** maçında **Galatasaray**’ın puan kaybetme ihtimalinin sıfıra düştüğünü çoğu kimse tahmin etti örneğin.

Film ne kadar oynarsa oynasın, kovboyun asla attan düşmeyeceğini ne zaman anlayacak bu toplum? Aslında çoğu biliyor da yine de bıkmadan aynı filmi seyretmiyor mu? Bu filme yatırım yapan ve millete aynısını seyrettirip duran yapımcılar, asıl, millet filminden bıktığında batacaklarını anlamıyor, bilmiyorlar mı? Yoksa **“şimdilik su geliyor, değirmen dönüyor. Yarın Allah kerim”** diye mi düşünüyorlar?

Öyle düşünüyorlarsa yanlış düşünüyorlar. Hayır, Allah kerim olmasına kerim de su bir kesilirse bir daha gelir mi gelmez mi, işte orası hayli sıkıntılı. Toplum sürekli seyrettiği ama sıkılıp sıkılmadığını kendi kendine bile sormaya korktuğu filmin uzun metrajlı ve soğuk bir kamera şakası olduğunu bir gün anlayacak. İşte o zaman değirmenin sahibi için çok geç olacak. Değirmenci ne hâli varsa görsün de, bütün ülke ekmeksiz kalacak.

bulentsirin1967@gmail.com

Görür de bakarsınız...

Bülent Şirin 22.01.2014

Geçen cumartesi günü **Temiz Futbol Eylemi**’nden dönerken yanımda yürüyen bir arkadaş **“Trabzonspor bu şekilde hakkını alamaz. Gezi benzeri eylem(ler) yapmamız lazım”** mealinde bir şeyler söyledi. Sol eğilimli bir arkadaştı ve anlaşılacağı üzere Gezi eylemlerini de desteklemişti.

Kendisine Gezi'nin 10 yıllık bir enerji birikiminin bir anda açığa çıkması sonucu gerçekleştiğini, bir daha kolay kolay o çapta bir kitlesel eylemin mümkün olmadığını söyledikten sonra **"Böyle bir kalkışmayı laik hassasiyetleri olan bir iktidar zamanında İslâmcılar yapsa ne olurdu"** diye sordum. Biraz durdu ve **"Doğrusunu söylemek gerekirse çok kötü şeyler olurdu"** diye cevap verdi.

Futbolda zaten Gezi misali bir hadise olmaz da, gözümüzün önünde cereyan eden gerçekleri tekrar tekrar dile getirmeye gerek var mı bilmiyorum. Yakın geçmişte sahada kaybedilen bir şampiyonluk yüzünden İstanbul'un bir ilçesi savaş alanına döndü, hiç de öyle anormal bir gelişme muamelesi görmedi. Öyle bir şey Anadolu'da bir şehirde olsa nasıl karşılanırdı? Güzide medyamız olayları nasıl aktarırdı?

Benzeri bir şımarıklığı mesela Trabzonsporlular yapsa, haksızlığa uğradıklarını düşündükleri bir zamanda ortalığı kırıp geçirse, kulübü bile kapatmaya kalkar ülkeyi ve futbolu yöneten haşmetlû büyüklerimiz. Hele takımları şikeye falan bulaşacak, yargının bütün seviyelerinde mahkûm olacak da öyle iki üç sene işi sündürecekler. Derhal adaletin tecelli etmesine (!) vesile olurlardı.

Olanla olması gerekeni karıştırırsanız ki bizim toplumda bu yanılgıya çok sık düşülüyor , olması gerekenin neden olmadığından şikâyet edip durur ya da olması gereken mevcut durummuş gibi davranırsanız hiçbir yere varamazsınız. Trabzonsporluların 40 yıldır hep aynı şeylerden şikâyetçi olmalarının sebebi budur. Ülkedeki futbol ortamının adaletli olması gerekir, ama değil. Ortamın egemenlerinin adaletsizlikten yana bir sıkıntılar yoksa, hâllerinden memnunsalar size karşı adil olmalarını boş yere beklersiniz. Zaten onlar adaletsizlik olduğunun farkında bile değillerdir, mevcut durum onlara göre olması gereken durumdur. Efendiyle kölenin hakları bir olur mu?

Trabzonspor hak arama mücadelesinde asla ve kat'a legal sınırlar dışına çıkmamalıdır. Böyle bir lüksü de yoktur zaten. Çıktığı takdirde en büyük zararı yine kendisi görecektir. Şark usulü karamsarlıklara kapılmamalı, realist olmalı, bu dünyada legal yollardan hakkını alabilmenin yollarının her zaman var olduğunu unutmamalıdır.

Adaleti temin etmekle görevli oldukları hâlde etmeyenlerin keyifleri hep yerinde mi olacak? Kimse onlardan hesap sormayacak mı? Hayır, böyle bir şey eşyanın tabiatına aykırıdır. Zulüm asla payidar olmaz. Er ya da geç hak sahibini, suçlu cezasını bulur, bulacaktır.

Trabzon tabiriyle: **Görür de bakarsınız...**

bulentsirin1967@gmail.com

Kaynak: taraf.com.tr, web.archive.org (arşiv bağlantısı)

Problemlerin çözümü geçmişte, sahada değil...

Bülent Şirin 29.01.2014

Geçen cumartesi günü **Trabzon'da onbinlerce kişi yürüdü.** Ben diyeyim 50 bin, siz deyin 70 bin. Ulusal medya da desin 10-15 bin. Bazıları hiçbir şey demesin. Ortalık savaş alanına dönmedi. Arabalar ters yüz edilip yakılmadı. Polise bıçak çekilmedi, kafasına taş atılmadı. En ufak bir taşkınlık olmadı.

Yürüyüşün esnası ve sonrasında Trabzonsporlular ulusal basını yeterince ilgi göstermediği gerekçesiyle öfke dolu şikâyetlerini dile getirdiler. Trabzon ve Trabzonspor'un olumlu yönlerini görmeyip olumsuzları alabildiğine abartmak yeni bir tavır değil. Sadece medyayla da sınırlı değil, medya sadece bu tavrın aynası. Tavrın sahipleri ülkenin egemenleri. Trabzon(spor)lular bunun sebeplerini arayıp bulmalı ve ona göre pozisyon ve strateji belirlemelidirler.

"Yeni bir şey değil" dedik ama öyle 20-30 sene önceyi kast etmedik. Mesele çok daha eskilere gidiyor. Osmanlı'nın yıkılma sürecine kadar. Daha eskisini bilmiyoruz, öğrenirsek anlatırız.

Gözümüzün önünde olan bir gerçeğe biraz yakından bakalım. Osmanlı'nın Yemen'de savaşılan askeri vardı, değil mi? Türküsü bilinir, ağıtı bilinir. Hâlâ ağlanır, söylenir. **Peki, Trabzon'da Rus işgaline karşı kimler savaştı, var mıydı öyle bir askerî birlik? Hayır. Savaşılan bir avuç sivil direnişçi. Trabzon'da neden devletin askeri yoktu?**

Trabzonlular hem Yemen'de askerimiz olduğunu hem de Trabzon'da sivil direniştan başka bir şey olmadığını biliyor. Neden sorgulamıyor sebebini? **Belki hakemin cümle âlemin gözü önünde yapılan bariz bir faulü görmemesinin ve gelecek hafta hiçbir şey olmamış gibi yine maç almasının sebebiyle aynıdır.**

Sabahlara kadar sosyal medyada goygoy yapacağınıza bunlara kafa yoracaksınız gençler, kusura bakmayın. **Rakipleriniz olan diğer takım taraftarı gençler gibi vakit geçiremezsiniz, eğer takımınızın onlardan daha başarılı olmasını istiyorsanız.** Daha çok düşünmeli, daha çok okumalı, daha çok üretmeli, çözüm üretmeye daha fazla zaman ve enerji harcamalısınız. Problemlerin saha içinde değil dışında; kaynaklarının da geçmişte olduğunu bilmeniz gerekiyor.

Trabzonspor'un sorunu, maçı bilmem kaçınıcı dakikasında Ahmet'in çıkıp Mehmet'in girmesi değildir. Futboldan anlamayan teknik direktörün gönderilip yerine anlayanın getirilmesi de değildir.

Mesela demiryolu neden Samsun'dan öteye sahil boyu devam etmemiş, bir düşünelim bakalım. Engel sadece coğrafi-fiziki şartlar mıymış? Yoksa bölge gözden çıkarılmış mıymış?

Yazıyı buraya kadar okuyup da **"Eee. Trabzonspor'la bunların ilgisi ne şimdi?"** diyorsanız boş verin. Bildiğiniz gibi devam edin. Siz şampiyon yapacak transfer bekleyin. Sihirbaz teknik adam bekleyin. Monte Cristo Kontu'nun gelip Trabzonspor'a başkan olmasını bekleyin. Biz anlayanlara hitap ettik, ediyoruz. Anlamadıysanız da anlamak istiyorsanız gelecek yazılarımızı bekleyin.

Trabzon(spor)lu 40 yıldır boşu boşuna rakipleriyle eşit muamele görmeyi bekliyor. Neden görmediğini anlamıyor, anlamaya çalışmıyor. Belki anlamak da istemiyor. Böyle her seferinde şikâyet edip sızlanmaktan hoşlanıyor. Herkes eşit değil bu ülkede. **Trabzon Türkiye'nin T'si falan hiç değil.** Gerçekleri görüp onlardan yola çıkmak gerekiyor. Başka türlü menzile varamazsınız.

bulentsirin1967@gmail.com

Kaynak: taraf.com.tr, web.archive.org (arşiv bağlantısı)